

Thời Gian Của Chúng Ta

Contents

Thời Gian Của Chúng Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	49
28. Chương 28	51
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	59
33. Chương 33	61
34. Chương 34	63
35. Chương 35	65
36. Chương 36	67
37. Chương 37	69
38. Chương 38	71
39. Chương 39	73
40. Chương 40	75
41. Chương 41	77

42. Chương 42	80
43. Chương 43	84
44. Chương 44	86
45. Chương 45	88
46. Chương 46	91
47. Chương 47	93
48. Chương 48	95
49. Chương 49	97
50. Chương 50	99
51. Chương 51	100
52. Chương 52	102
53. Chương 53	104
54. Chương 54	106

Thời Gian Của Chúng Ta

Giới thiệu

Còn tưởng người đó cả đời này chính là của mình, cả tâm hồn lẫn thể xác để đã bị mình trói chặt, chẳng ngờ quay đi ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-cua-chung-ta>

1. Chương 1

Hôm nay quay xong thực sự rất mệt mỏi, Từ Hi nhanh nhẹn thu dọn vật dụng cá nhân lại vào túi, nhờ trợ lý trước đem về nhà. Còn hiện tại lịch diễn của y đã trống đến 8h sáng mai, vậy nên đã hẹn với một người khá quan trọng.

Chiếc xe dừng lại trước mặt Từ Hi, y thuận thực tự mở cửa bước lên, đèn đường soi rõ một khung cảnh quen thuộc, là đường tới nhà của người kia.

Căn biệt thự xa hoa nằm giữa khu vườn rộng lớn tách biệt với khu dân cư cao cấp bên cạnh. Người tiến vào phải chịu sự giám sát của camera gắn dọc đường đi.

Tạ Giang nhìn vào màn hình hiển thị nhếch môi cười đầy ma mị, gấp lại màn hình máy tính, ngả người vào ghế tựa êm ái, vừa đúng lúc nghe tiếng gõ cửa.

“Ông chủ! Người đã tới rồi!”

Đáp lại chỉ có một tiếng “Ừ!” trầm thấp mà người bên ngoài phải nhảy bèn lồm mới có thể nghe được. Không hổ danh bao năm nay đi theo hầu hạ hắn.

Tiếng cửa bật mở, thiếu niên xinh đẹp bước vào trong, nếu là trước đây y nhất định lo sợ vì được Tạ Giang hắt gọi tới nhưng bây giờ chẳng phải đã quá quen rồi sao.

Trực tiếp tiến đến ngồi lên đùi hắn, khẽ vuốt ve tấm lưng săn chắc không chút ngại ngần đưa cánh tay vào trog vạt áo ngủ của người kia sờ loạn.

Tạ Giang khẽ cười, đưa mặt lại gần mặt y khiến cho hai chóp mũi chạm vào nhau “Từ khi nào em trở nên hư hỏng như vậy!”

Từ Hi ôn nhu tựa đầu vào ngực hắn chờ đợi sự yêu thương, không trả lời.

Hai người bọn họ không rõ từ khi nào phát sinh loại quan hệ ám muội như vậy, nhưng tuyệt không phải tình yêu, chỉ là loại hứng thú nhất thời của Tạ Giang, mà hắn dường như là cây đại thụ trong giới của y, được sủng mà không biết nắm lấy nhất định sẽ có kết cục không tốt.

Thay vì làm mình làm mẩy, Từ Hi đương nhiên chọn cách còn lại, cùng với hắn chơi đùa một chút, đàn ông với nhau có gì phải ngại. Vừa có được niềm vui vừa được danh lợi, có ngu mới từ chối đề nghị béo bở này.

Thất thần, y bị Tạ Giang đoạt lấy bờ môi đang khép hờ giống như là đang mời gọi hắn.

Tiếng thở dốc trong đêm tối cực kỳ ám muội. Người bên ngoài không nghe thấy nhưng có thể đoán được sự tình ở bên trong, trước nay họ đã quá quen thuộc với tính đào hoa của ông chủ mình rồi.

Đêm nay có vẻ hơi mãnh liệt hơn mọi khi, Từ Hi mệt lả người ngủ thiếp đi, sáng hôm sau bị tiếng chim đánh thức, mở mắt ra đã thấy Tạ Giang đứng trước tủ quần áo chọn lựa y phục.

Ánh mắt vô tình chạm nhau, hắn lên tiếng “Em dậy rồi sao! Hôm nay có lịch không?”

Y đưa tay xoa xoa mái tóc rối bời của mình, cười ngốc một cái “Hôm nay 8h em phải đến công ty nhận lịch làm việc tháng sau rồi còn...”

“Ừm, chút nữa chúng ta cùng đi!” Tạ Giang dịu dàng tiến tới, y phục còn chưa mặc lại đã tiếp tục ý định muốn càn quấy.

Từ Hi đùa giỡn gõ nhẹ lên trán hắn “Hôm qua làm cả đêm rồi, anh còn muốn gì nữa! Đại sắc lang!”

Hai người nói thì nói vậy nhưng vẫn cố gắng hôn một cái thật sâu rồi mới không đành lòng tách khỏi đối phương (eww... sáng sớm còn chưa vệ sinh cá nhân đã...)

Ngồi trong xe, là hắn đặc biệt tự mình lái, không có sự xuất hiện của người thứ ba, y ở ghế lái phụ tự do bày ra bộ mặt lưỡi biếng tựa đầu vào vai hắn, tham lam hít thở không khí vây quanh hắn, mùi hương này thật dễ chịu.

“Tối rồi, em vào trước, tôi đi đậu xe!” trước khi để y xuống xe hắn còn không quên đặt lên trán đối phương một cái hôn.

Từ Hi mỉm cười, gò má có chút ửng hồng gật gật đầu mở cửa xe bước xuống.

Không phải không có những tay săn ảnh bao quanh họ để thu thập tin tức, mà là chưa từng có tờ báo nào dám đá động đến đời tư của Tạ Giang.

Thế lực của hắn bất kể trong giới ngoài giới đều là tuyệt đối bất khả xâm phạm, chỉ cần có tin tức không hay về hắn lọt ra ngoài, kết quả của người dám đối đầu với hắn chỉ có một chữ “Thảm”.

Lần này là vận khí của Từ Hi quá lớn, thụ sủng trong thời gian dài kỷ lục, hơn một tháng rồi Tạ Giang vẫn chơi chưa chán.

Mà nói đúng ra cũng không phải lạ, vì thời gian họ phát sinh quan hệ lâu như vậy nhưng do công việc của cả hai quá bận rộn, thời gian gặp mặt, số lần gặp mặt đếm trên đầu ngón tay.

Ngồi ở phòng chờ, chờ cho cuộc họp thường niên mỗi giữa tháng ở công ty kết thúc, tổng giám đốc công ty quản lý ngôi sao Thạch Hựu dẫn đầu bước ra, phía sau là các nhân viên cấp cao cùng với vài người khác bên tòa soạn báo, đương nhiên còn có Tạ Giang.

Từ Hi tới gần tổng tài của mình chào hỏi “Chào buổi sáng, họp sớm như vậy, anh còn gọi tôi tới lúc 8h!”

“Là họp đột xuất ấy mà, vì Tạ tiên sinh đột nhiên sáng nay gọi tới nói rằng ngài ấy tiện đường ghé qua, muốn nhân tiện bàn việc đầu tư cho bộ phim mới của cậu!” vị giám đốc trẻ tuổi ngoại hình không kém gì mình tình cười nói thoải mái với cấp dưới của mình.

“Vậy sao!” Từ Hi mỉm cười, suy nghĩ trong bụng Tạ Giang đúng thật là đã vào tròng sao? Nếu thật như thế thì có hơi bất ngờ nhưng vậy càng tốt.

Đang suy nghĩ, âm thanh quen thuộc đầy mỉa mai từ phía sau vang lên “Xin chào!”

Vũ Đồng Thu nhìn thấy Tạ Giang lập tức thu lại bộ dáng thường ngày, tỏ ra vô cùng nghiêm túc “Xin chào! Tạ tiên sinh!”

“Lần này hợp tác, tôi tin tưởng năng lực của công ty các anh!” lúc đi khỏi hắn còn không quên liếc mắt về phía y ám chỉ điều gì đó.

Người trong ngành ngoại giao vớ đủ loại người, thân là tổng tài công ty giải trí, sự ám muội này Vũ Đồng Thu rõ hơn ai hết, vội lên tiếng “Tạ tiên sinh, chờ đã!”

Hắn quay đầu, gương mặt anh tuấn xuất chúng tựa tiểu phi tiểu, nhẹ nhàng “Hửm?” một tiếng.

“Hôm nay họp sớm như vậy. Không rõ ngài đã dùng điểm tâm hay chưa, tôi có thể mạo phép mời ngài...”

“Ồ, rất tốt. Nhưng anh đường đường là tổng giám đốc, vấn đề thời gian... không sao chứ?”

Nói tới đây ai cũng hiểu rõ ý tứ của hắn, Từ Hi nhanh chóng nhảy vào giữa “Tổng giám đốc, hay là thế này, tôi cũng không bận lắm. Tôi...”

Kể đưa người đẩy, Vũ Đồng Thu phối diễn với y “Làm sao có thể, Tạ tiên sinh đây nếu không phải tôi đi theo bởi ngài ấy thì thật thất lễ!”

Từ Hi đưa mắt nhìn Tạ Giang, hắn cười nhạt một tiếng, biết rõ là diễn kịch nhưng loại lễ nghi này không thể bỏ qua “Không sao, đừng khách khí, Từ tiên sinh đây cũng tốt mà! Tổng giám đốc anh không cần lo!”

“Vậy tạm thời phiền cậu thay tôi đi theo bởi Tạ tiên sinh, nhớ phải làm tốt nhiệm vụ đó!”

“Ân, đã biết!”

Giới giải trí, đâu đâu cũng là nguy hiểm...

2. Chương 2

Ngồi ở phòng riêng bên trong nhà hàng lớn cực kỳ sa hoa, Tạ Giang mỉm cười cúi đầu nhìn vào màn hình máy tính bảng, gương mặt không chút phòng bị cứ nhiên vẫn cứ tỏa ra loại mị lực khó hiểu, khiến người khác mê mẩn.

Nam nhân này thoạt nhìn còn chưa tới 27 nhưng kỳ thực tuổi của hắn nói ra ai cũng không ngờ tới.

Tạ Giang làm chủ tịch tập đoàn thương mại toàn cầu từ năm 23 tuổi, đời sống tình cảm phức tạp, hắn suy cho cùng cũng là phàm nhân, đương nhiên yêu thích cái đẹp, vậy nên đối tượng hẹn hò đa số là mỹ nhân của làng giải trí. Năm nay hắn chính thức bước sang tuổi 36 nhưng vẫn chưa từng công khai quan hệ hẹn hò với bất cứ ai.

Nói trắng ra là lý lịch vô cùng trong sạch, vì lão phật gia nhà hắn mặc dù giao ra toàn bộ cơ nghiệp nhưng vẫn chưa an tâm, còn đang ở nơi nào đó cho người âm thầm quản lý hắn từng giây.

“Nhìn gì chăm chú vậy!” thấy Từ Hi nhìn mình, Tạ Giang cất giọng đùa giỡn, đặt máy tính xuống bàn, dừng lại công việc để bắt đầu ăn điểm tâm muộn.

Y lắc đầu phát phát tay, so với trước đây khi lần đầu cùng hắn ra ngoài lá gan so ra to hơn rất nhiều rồi “Anh đẹp như vậy không để người khác nhìn chẳng phải rất lãng phí sao!”

Tạ Giang vui vẻ lắc lắc đầu thở dài một tiếng như là muốn nói “Tài ăn nói của cậu đúng là rất giỏi!”

Chiếc bàn ăn lớn ngăn cách hai người, tuy nhiên từng thanh âm nhỏ nhất của đối phương họ đều nghe thấy rất rõ, thỉnh thoảng còn vô tình mắt chạm mắt rồi cùng lúc cười ám muội nhìn đi hướng khác.

Ăn xong cũng mất hết mấy giờ, lại tới lúc phải rời đi, Tạ Giang lái xe đưa y về công ty rồi mới tới nơi mình cần đến, phải tạm biệt nhưng không ai nói lời nào.

Sở dĩ như vậy cũng phải, quan hệ giữ họ vào thời điểm đó biết nói gì đây? Ngày xưa nam nhân đi phiêu kỹ lúc ra về có nghe câu “Quan nhân, lần sau lại đến!”. Lẽ nào muốn y đối với hắn cũng như vậy?!

Cũng không phải việc gì to tát cả hai tự động không để ý, ai làm việc vậy.

Trong công ty giải trí Thiên Hựu này có rất nhiều những tài năng mới cũ đều là một loại từ xinh đẹp đến cực phẩm, đi lòng vòng trong công ty có nhìn thấy người đẹp đến khuynh thành cũng không có gì là lạ, nhưng những người như vậy gặp phải Từ Hi chỉ dám liếc nhìn rồi âm thầm ganh tị mà thôi.

Cũng như vai chính trong bộ phim lần này, sớm đã định là diễn viên nổi tiếng Dạ Thức Hiền thủ vai chính, không ngờ thoát cái lại bị Từ Hi hốt tay trên, gã tránh không khỏi nảy sinh hận ý.

Nghe nói lần này là do y nhờ vào cây đại thụ Tạ Giang mới có thể ‘may mắn’ được nhận vai chính, bản thân Dạ Thức Hiền cũng là nam nhân vô cùng xinh đẹp, mị lực tràn trề thu hút cả hai phái, gã canh cánh trong lòng chờ cơ hội lật ngược ván cờ.

Dạ Thức Hiền tin chắc, chỉ cần gã có cơ hội gặp được Tạ Giang, đừng nói tới một Từ Hi mà mười Từ Hi cũng không đầu lại.

Lại nói về Từ Hi. Bản chất của y thực sự không hề xấu xa, còn có thể nói là y có chút đơn thuần ngốc nghếch, nhưng từ ngày bước vào thế giới giải trí đầy thị phi này, có một số chuyện không dùng đến vài chiêu trò thì không thể giải quyết.

Y miễn cưỡng theo đuổi con đường này là vì đam mê, còn là vì ông nội ở quê còn chưa yên ổn, không dám đưa ông đến sống cùng vì y sợ cuộc sống phóng đảng này sẽ làm kinh động đến ông.

Còn tiền kiếm được lo thuốc thang đã hơn 2/3, vậy nên ngoài làm việc vì đam mê, Từ Hi còn dốc hết sức lực vì kiếm tiền lo cho người thân duy nhất của mình là ông nội.

Thỉnh thoảng có vài ngày phép, Từ Hi đều tranh thủ thời gian về với ông, nhưng năm nay lại khác, dịp lễ quốc khánh năm nay kéo dài tận 9 ngày, đồ đạc đã sắp xếp ổn thỏa, nhưng đêm đó lại vô tình nhận được điện thoại từ trợ lý của Tạ Giang.

“Xin chào! Chủ tịch Tạ muốn mời Từ tiên sinh ngày mai tới chỗ của ngài ấy bàn một số việc!”

Y nhếch môi cười không chút vui vẻ, bất đắc dĩ đáp “Được, tôi sẽ đến, tạm biệt!”

Giọng nói người kia máy móc vang lên “Cảm ơn ngài Từ tiên sinh, tạm biệt!”

Từ Hi thở dài ngao ngán, thời gian nghỉ chỉ có vài ngày thế nhưng phải ở lại đây làm việc vô nghĩa, vé tàu cũng đã mua rồi, y không cam lòng cần cần mỗi gọi điện thoại tới trung tâm bán vé tàu dời lại sang chuyến hôm sau.

Y đang cực kỳ mệt mỏi nhưng lại phải miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, bước xuống xe taxi bắt đầu đi bộ vào con đường dẫn tới nhà Tạ Giang.

Đứng trước cổng lớn, nhìn tới mấy quan sát bên hông tường đá vĩ đại. Máy quét vang lên tiếng bíp một cái. Thanh âm người nào đó từ loa phát ra “Xin chào Từ tiên sinh, mời vào! Ông chủ đang chờ ngài bên trong!”

Cửa tự động mở ra, Từ Hi tự nhiên như ở nhà tiến vào trong, người ngồi đó cực kỳ quen mắt, chính là cái người mà ngày nào gặp ở công ty cũng dùng ánh mắt mắng chửi y Dạ Thức Hiền.

Hai người ngồi sẵn trong phòng khách, bất quá cái cách mà Dạ Thức Hiền ngồi trong lòng Tạ Giang, đầu tựa hờ vào vai hắn, giọng điệu nũng nịu “Anh à, người ta tới rồi kìa!”

Hắn rời mắt khỏi tạp chí, đối với y khách sáo mỉm cười một cái “Ngồi đi!”

“Tạ tiên sinh, hôm nay gọi tôi tới là có chuyện gì sao?” Từ Hi ngồi xuống ghế đệm dài ở phía đối diện tự nhiên như không có gì xảy ra, giống như là người bị thất sủng không phải là y vậy.

Tạ Giang nhướn mày nhìn y “Dịp lễ này có ý định muốn đi đâu chưa? Nếu không có cùng chúng tôi đi du lịch!”

Ngoài mặt hắn hỏi như vậy chỉ là cho có lệ, thật ra y không có quyền từ chối, không có tư cách từ chối.

Hiếu được ý tứ trong lời nói đó, Từ Hi chỉ giữ im lặng gật đầu nhìn họ rồi tự nhiên nở nụ cười.

Chưa đầy một cái chớp mắt, Dạ Thức Hiền đã bị dựng ngồi lại tư thế đằng hoàng, mắt đi chỗ dựa, gã khẽ chau mày trong lòng bất mãn nói không nên lời.

Mà hần thì lại đứng dậy phân phó người đưa Dạ Thức Hiền về, còn riêng Từ Hi đặc biệt được ông chủ Tạ đích thân bông lên phòng ngủ, đừng tò mò vì sao có người mới sáng sớm đã động dục, đối với hần thời gian không phải là vấn đề mà vấn đề là có hứng thú hay không.

Đêm qua cùng với tên Dạ Thức Hiền kia thật sự nhạt nhẽo chết được, gã mặc dù xinh đẹp mê người nhưng xét về mức độ tạo cảm hứng cho hần còn lâu mới có thể sánh bằng y.

Có thể nói từ trước tới nay Từ Hi là người duy nhất hần nhớ tới mỗi khi buồn chán thiếu vắng thú tiêu khiển.

Cũng có thể nói cảm giác hứng thú đối với y của hần từ lúc bắt đầu tới bây giờ vẫn chưa vơi bớt, mặc dù đôi khi Tạ Giang hần cũng có nhắm vào một vài đối tượng khác....

3. Chương 3

Kỳ nghỉ vốn dĩ đã được tính toán trước rằng sẽ đi đâu nhưng lại không may bị mắc kẹt vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Một đại nhân vật như Tạ Giang dựa vào y có mà dám chống đối lại mệnh lệnh của hần? Xin lỗi bản thân, y không dám.

Đêm bị hần giữ ở lại đó hai người ở trong phòng ngủ rộng lớn phong lưu tới gần sáng hần mới miễn cưỡng việc y đã ngắt mối tiếc nuôi dưng lại.

Kỳ nghỉ lễ quốc khánh chính thức bắt đầu, Từ Hi mệt mỏi mở mắt, bất ngờ phát hiện ra gương mặt đẹp tinh xảo đến từng đường nét của hần đang kề sát mặt mình.

Đôi mi dày cong cong, cánh môi hồng nhuận cùng với khóe môi đang khẽ nhếch lên, sóng mũi cao thẳng, hai cánh mũi thon gọn, ngày thường khi hần mở mắt nhìn y, đôi mắt ấy cũng cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại luôn tỏa ra loại khí chất gì đó kìm hãm tự tin của đối phương xuống.

Nhịn không được Từ Hi phì một tiếng cười thích thú. Tạ Giang chau mày từ từ mở mắt ra, đầu hần không rõ từ lúc nào nằm lên cánh tay của y, giống như đứa trẻ vậy.

“Dậy rồi sao!”

“Ừm! Dậy lâu chưa?”

“Vừa mới!”

“Mấy giờ rồi?”

“7h40.”

Đối thoại ngắn gọn, Tạ Giang dần thanh tỉnh, đứng dậy khoác lên mình áo ngủ đi tới phòng vệ sinh.

Thời gian cũng đã muộn, khách mời có lẽ đều đã đến, nhưng hần chẳng lo lắng gì cả, động tác vẫn cứ từ tốn như mọi khi. Ai bảo người chủ trì vạn sự là hần cơ chứ. Đám người kia chẳng qua mời đi cùng cho có lệ, hần cũng không muốn ở một mình trên du thuyền rộng lớn, mà bọn họ cơ bản chẳng dám lên tiếng. Chỉ cần làm mích lòng Tạ Giang không cần biết già trẻ lớn bé thế lực có bao nhiêu lớn vẫn sẽ gặp chút chướng ngại không đáng có.

Từ Hi thấy hần như vậy cũng không vội, tiếp tục nằm lại giường ngủ thêm một chút. Chờ tới khi bàn tay mát lạnh của ai đó chạm vào má mới chịu mở mắt ra nhìn.

Tạ Giang rất thất thường, chỉ ôn nhu khi nào hắn thích, mà đối với y hắn luôn là như vậy, đúng thật là kỳ tích mà.

Đôi mắt của người này biết cười, không rõ từ khi nào đã làm cho Từ Hi say mê, y thích nhất nhìn thấy dáng vẻ của hắn lúc cười, lúc đang ngủ, ngay cả lúc làm tình nữa. (:)))

Nghĩ muốn trêu chọc hắn, y nhướn người hôn nhẹ lên môi Tạ Giang, cười xấu xa. Hắn cũng giả ngốc hùa theo đôi tay nghịch ngợm len lỏi vào trong chăn chạm vào cái gì đó.

Kết quả phần lễ khai mạc của bữa tiệc sang trọng kéo dài 4 ngày trên du thuyền thiếu đi bóng dáng của người chủ trì, chỉ có người đại diện Tạ Giang lên phát biểu.

“A! Tạ tiên sinh tới rồi!”

Tạ Giang cùng với Từ Hi cùng nhau tới, vị khách nào đó nhìn thấy bất ngờ reo lên một tiếng.

Toàn bộ các nhân vật có mặt theo phản xạ đồng loạt đứng dậy, tranh nhau tới trình diện với hắn.

Trong số đó đương nhiên có cả Dạ Đồng Thu, hôm trước do gã quá đeo bám, còn tình nguyện dâng lên cơ thể cho hắn, Tạ Giang khi đó cảm thấy vô cùng nực cười, nhưng mà dù gì gã cũng xinh đẹp đấy chứ, ném thử một chút thì có sao. Nhưng đáng tiếc lại là thùng rỗng kêu to. Bên trong so với bên ngoài khác hoàn toàn.

Dạ Đồng Thu tiến tới gần, cánh tay vươn ra ôm lấy hắn, đầu khẽ tựa lên bờ ngực rắn chắc của nam nhân ý muốn làm nũng. Từ Hi đứng một bên hơi chau mày nhưng chẳng để ai nhìn thấy, lúc định đi lướt qua họ thì ánh mắt khiêu khích của Dạ Đồng Thu cũng hướng tới chỗ y.

Tạ Giang đưa tay giữ lấy cổ tay cậu, môi chỉ hơi nhếch lên, y có thể hiểu được ý tứ của hắn.

“Đồng Thu, có chút việc ở công ty sắp bảo tôi nói với cậu!” Từ Hi âm thầm không chút cảm xúc nói.

Gã đắc ý pha chút tức giận liếc nhìn y “Cậu không thấy tôi đang làm gì sao? Đừng nên quấy rầy chúng tôi! Chút nữa đi tìm cậu sau!”

“Ừm!”

Vừa dứt lời, Tạ Giang giả vờ ho một tiếng, để cho Dạ Đồng Thu đứng thẳng lại “Có chuyện gì hai người đi nói với nhau đi, tôi có chút việc, đi trước. Tạm biệt!”

Gã giận run người nhưng không dám nói ra, đành im lặng đi theo Từ Hi ra ban công “Cậu muốn gì!”

Y cực kỳ điềm tĩnh, cúi đầu cười cười “Không có gì cả! Ban này chỉ đùa chút thôi!”

Dạ Đồng Thu nắm chặt nắm đấm, tiến tới gần giữ lấy cổ áo y mắng “Có phải mày lo sợ Tạ Giang đã chơi chán rồi? Cái loại rẻ tiền như mày vừa mới vào nghề đã bày đặt giả trò hồ ly tình câu dẫn nam nhân, thật sự quá đáng khinh!”

Y biết chứ, đương nhiên cái gì cũng biết, mặc kệ gã nói gì vẫn bình tĩnh “Ừm, cũng không hẳn là sai!”

“Mày!” chịu không nổi cơn giận này nữa, gã đưa nắm đấm lên cao chỉ chờ giáng xuống mặt y thì phía sau lưng vang lên thanh âm trầm thấp quen thuộc “Hành vi này là có ý gì?”

Dạ Đồng Thu giống như con mèo ăn vụng còn bị đập phải đuôi co rút lại một chỗ, buông người ra lắp bắp giải thích “Tôi... Không, anh hiểu lầm rồi, thật ra là do cậu ấy, tôi tôi ...”

Tạ Giang mỉm cười tiến tới gần nhưng toàn thân tỏa ra luồng sát khí tuyệt đối “Vậy sao, có đúng như vậy không? Tiểu Hi?” hắn nhìn sang y dò hỏi.

Từ Hi giả vờ cắn cắn môi, viền mắt cũng ngập nước chỉ chực chờ rơi xuống, hai tay vò vò vạt áo, bày ra bộ dáng vô tội tuy nhiên lời nói thì ngược lại “Em...Em không cố ý mà!”

Tạ Giang phát phát tay “Vậy thất lễ, tôi đem người của tôi về giáo huấn lại, có thể không?”

Dạ Đồng Thu mặt đầy hắc tuyến gật đầu một cái, ván này gã lại thua nữa sao?

4. Chương 4

Từ Hi ngồi tựa trong lòng Tạ Giang lười biếng găm tảo, thỉnh thoảng cười ngốc một cái “Lúc này may mà anh đứng về phía em!”

Hắn cũng cười, cúi xuống hôn lên tóc y, hai tay cho vào túi áo ngủ của y, nói “Không đứng về phía em thì đứng về phía ai đây?”

“Không phải lần trước anh cùng với cậu ta...sao?!”

Tạ Giang lập tức chau mày “Ừm, khẩu vị có chút không thích hợp, không đúng gu!”

Y chỉ mỉm cười cái gì cũng không nói, vì cơ bản bên nhau hơn 1 tháng cậu đủ trí tuệ để biết rõ hắn không thích nhiều lời, càng không muốn người khác quấy mình. Y lấy tư cách gì nghi ngờ hắn, chịu trả lời một câu đại khái như vậy xem như nể mặt y lắm rồi.

Đột nhiên Từ Hi quay mặt lại nhìn người đang ôm mình, chồm người dậy như mèo con dụi dụi má vào tóc hắn “Tóc anh vẫn chưa khô, làm sao ngủ?”

Tạ Giang cười tà mị đứng dậy thuận tiện bồng y ném xuống giường “Vậy chơi vài trò đi!”

Vừa dứt lời người kia liền như hổ đói vồ lấy y, quả táo đang cắn dở còn chưa buông ra, môi đã bị cắn lấy, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc, hắn đưa tay nâng cao cằm y lên, đầu lưỡi linh hoạt chạm tới điểm hồng phấn trước ngực, bên còn lại thì dùng tay xoa nắn, chớp mắt hai điểm nhỏ đã nhô lên.

Tạ Giang hài lòng hừ một tiếng đem áo ngủ chân chính cởi ra, y phục bị giải khai toàn thân y hiện rõ trước mặt hắn, cũng không phải lần đầu, cơ thể của y còn chỗ nào hắn chưa nhìn qua nhưng chẳng hiểu vì sao lúc này tìm lại đập nhanh, gò má nóng ran ửng hồng, cảm giác ngại ngùng từ lâu không xuất hiện lại tìm về.

Từ Hi nhắm mắt thở dốc, lại bị hắn cố ý làm cho bất ngờ mà trợn mắt nhìn, không ngờ tới Tạ Giang như vậy lại có sở thích quái lạ, hắn cắn một cái mạnh ở đùi trong làm in hằn dấu răng trên đó, còn trên cổ cũng bị hắn cố tình lưu lại mấy vết hôn đỏ nổi bật trên nền da trắng hồng.

Cánh tay thao tác thật nhanh, con người này không rõ là quá rành rồi mấy việc này hay do y đặc biệt miễn cảm với hắn mà chưa động hơn hai phút đã làm Từ Hi chịu không nổi ủy khuất ra trong tay mình.

Hắn lập tức lấy cổ đó phạt y, tiến vào mà không có bước khởi đầu thực sự là một loại cực hình thống khổ đến tê dại.

Hông đau như rách toạc ra, vừa muốn khóc lại bị cho cảm giác khoái lạc che lấp tuyến nước mắt, y liên tục thở dốc, dòng nước ấm áp thuận theo khoeo mắt chảy ướt cả một mảng gối.

Hai người đã quen khi làm tình mà không ai lên tiếng vì Tạ Giang ghét nhất là tiếng ồn.

Nhớ lại lần đầu, y đau đến nhăn cả mặt nhưng vừa mới nhịn không nổi khê hé mô, vì thanh âm nhỏ đó đã bị hắn dùng hai tay ghì chặt cổ ép xuống giường đến thở không được mặt đỏ bừng.

Hôm nay hắn có điểm gì đó rất lạ, ánh mắt đầy nhu tình này, thỉnh thoảng còn mỉm môi, y tiếc nuối vì chỉ có thể quan sát được bấy nhiêu biểu tình từ hắn mà đã không còn khí lực mệt mỏi chìm vào khoảng đen vô thức. Lúc mở mắt ra Tạ Giang đương nhiên đã không còn lưu lại. Hắn tùy tiện như vậy, không muốn nhiều lời, càng ghét phiền toái, may mà y cũng tương tự, bằng không và hai chẳng phải chán ghét nhau đến nỗi không muốn gặp mặt rồi hay sao.

Mở cửa, Từ Hi lười biếng không quan tâm hình tượng chỉ khoác chiếc áo sơ mi trắng của hắn lúc này vơ được trên giường.

Ở trên du thuyền này của hắn rồi sợ quách gì nhà báo nữa, mặc kệ tất cả, y đứng ngoài đuôi tàu hóng gió một chút, nắng sớm tốt mà nhỉ. Suy nghĩ một chút... 11h trưa có tính là sớm không nhỉ.

Cười ngốc nghếch, y hít một ngụm gió biển quay người định vào trong thì nhìn thấy một nhân vật khá quen mắt “Xin chào!”

“Chào anh!” Từ Hi tiến tới gần người kia phóng ánh mắt mị hoặc của mình soi xét toàn bộ một lượt mới nói tiếp “Anh là...”

“Tôi là Tạ Lăng, em họ của Tạ Giang! Rất vui được làm quen, còn cậu?” người kia nom có vẻ rất lịch thiệp, nói xong còn đưa tay ra định bắt một cái.

“Tôi họ Từ tên Hi, chẳng là gì cả, nghề nghiệp diễn viên, thỉnh thoảng có hát vài ca khúc! Rất vui được biết anh! ” Từ Hi mỉm cười cầm lấy cánh tay người kia đáp lễ

Nói chuyện một lát mới phát hiện hai người có vẻ khá hợp nhau, nói đến quên cả ăn trưa rồi cùng nhau đi tới nhà hàng lớn trên thuyền ăn chiều.

Trên đường đi không ít người soi mói trang phục của y nhưng mà chẳng sao cả, nếu quan tâm tới họ đã không mặc loại trang phục này. Mà như vậy thì đã sao? Có thể làm gì được y?

Đến nhà hàng ngồi được một lát, vệ sĩ của Tạ Giang tiến tới chỗ họ, nhận ra Tạ Lăng, gã hành lễ xong mới nói nhỏ với y

“Ông chủ mời ngài về phòng!”

Từ Hi ồ một tiếng từ biệt, lúc đi còn trao đổi số điện thoại mới luyện tiếc rời khỏi.

“Mong ngài nhanh chân cho, Từ tiên sinh!” tên kia sốt ruột chốc chốc lại lên tiếng.

Y liếc mắt, hừ nhẹ một tiếng chứ không trả lời.

Về tới phòng, vệ sĩ đứng bên ngoài chỉ có y được vào trong, người ngoài kia sau đó cũng tốt bụng cài chốt cửa lại.

Tạ Giang đang ngồi trên sofa chân vắt chữ ngũ đọc sách, ngẩng đầu lên nhìn thấy y hần chỉ ôn nhu mỉm cười đưa tay gỡ xuống gọng kính, gấp cuốn sách lại đặt lên bàn.

“Hôm nay đi chơi vui không?”

Từ Hi cảm giác không an toàn chợt dạ gật đầu “Ừm” một tiếng, tầm mắt không dám lơ là chăm chăm nhìn hần.

Tạ Giang đã đứng trước mặt y, hương nước hoa quen thuộc thoang thoang bên mũi tim càng đập loạn.

Bất ngờ hần nâng cảm y lên vừa hôn vừa ngấu nghiêng đôi môi đang khép hờ đó.

Chờ đợi Từ Hi gấp gáp thở dốc hần mới hài lòng dứt ra, nhếch môi hỏi “Em có biết Tạ Lăng không?”

Vừa mới biết lúc này, có việc gì sao? Nói như thế nhưng y vẫn mang tính thăm dò mà lắc đầu.

Tạ Giang bật cười khê lắc đầu đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của y, rồi trong chớp mắt đồng tử giãn nở phóng ra tia hàn băng, hần nhanh chóng đặt lên má y cái tát dẹt hơn 5 phần lực đạo.

“Em muốn biết người đó là ai không?”

“...”

“Là người lúc này cùng em nói chuyện đấy!”

“...”

Viền mắt Từ Hi đã đỏ hoe bên trong mắt phủ đầy sương mù, khoang miệng dường như còn ngửi thấy được mùi máu tươi, y không nói gì nữa cúi đầu nắm chặt hai tay.

Tạ Giang đi tới giường ngồi xuống, lạnh lùng lên tiếng “Tới đây!”

Không còn cách nào khác, y đành đi tới ngồi lên người hần như mọi khi, đưa tay ôm vòng qua cổ hần tựa đầu vào ***g ngực rắn chắc, không cam tâm thổ thê “Em xin lỗi!”

“Hmm?”

“Xin lỗi anh!”

“Không sao, nhưng thật ra tôi ghét tên đó, em là đồ vật của tôi cũng không được có mùi của kẻ tôi ghét!”
hắn lại trở về là người đàn ông tao nhã lịch thiệp vuốt vuốt tấm lưng nhỏ của y, hôn nhẹ lên trán Từ Hi một cái, Tạ Giang dịu dàng bồng y lên hướng nhà tắm đi vào “Tôi không muốn em có mùi của bất kỳ gã nào khác! Rất bẩn!”

(Dêm năm nay đã 18 tuổi rồi nheee!!! H thoải mái:3 nhưng mà sơ sơ thôi, người trong sáng như Dêm làm sao mà rành H để viết cơ chứ íhihihi)

5. Chương 5

Mỗi ngày của Từ Hi trôi qua đều là chìm trong thất tình lục dục, thật sự y cũng cảm thấy bản thân đã quá dơ bẩn rồi nhưng không còn cách nào khác.

Dù sao thì thuần khiết ban đầu cũng chẳng còn, kỹ nữ còn diễn vở xử nữ trinh trắng cho ai xem?

Không làm mấy chuyện này còn lâu y mới trụ được ở thế giới giải trí đầy thị phi này, mà công việc này cũng không hẳn là quá gian nan, chịu đựng lời ra tiếng vào sao lưng một chút là có thể rồi.

Chuỗi thời gian một mỗi trên du thuyền cuối cùng cũng kết thúc, kỳ nghỉ lễ quốc khánh còn lại 2 ngày, Từ Hi xách hành lý tới thẳng ga tàu về quê thăm ông nội. Cũng may có đem theo một ít tiền vừa đúng mấy hôm nay không dùng tới.

Tạ Giang không có thời gian quản y đi đâu, vừa về tới đất liền lập tức đi tới ty xử lý công việc, chỉ phân phó một tên vệ sĩ đưa y tới nơi mà y muốn.

Về tới con đường quen thuộc dẫn vào tiểu thôn, đi ngang qua trường tiểu học lúc nhỏ vì đi trễ mà phải lấm lét leo rào vào, đột nhiên nở một nụ cười, khi đó bản thân thật sự quá ngốc.

Không thấy ông nội ở nhà, Từ Hi đặt hành lý xuống cẩn thận quan sát xung quanh, mấy căn nhà bên cạnh đường như cũng không có ai ở nhà.

Phía đầu ngõ phát ra tiếng xe đạp lộc cộc lớn dần, Từ Hựu Thân mừng rỡ tăng tốc, thấy đứa cháu ngoan liền reo lên như đứa trẻ không hề kiêng nể “Là Tiểu Hi đó sao! Hahaha lâu như vậy rồi mới về thăm ông nội!”

Nhìn thấy ông, Từ Hi cảm giác như tìm mình thất bại, chiếc xe đạp tàn tạ chở theo thùng gỗ đựng kẹo đường phía sau, còn có thêm mấy con rối cũ nữa.

Bọn trẻ bây giờ còn hứng thú với mấy trò này sao? “Ông nội, vào trong đi, cháu có chuyện muốn nói với ông!”

Lão nhân cười thật vui vẻ vội vàng vàng đẩy xe đạp vào trong sân nhỏ, tay run run mở khóa cửa mời y vào trong “Vào đi vào đi!”

Vừa bước vào, mùi gỗ mốc xộc thẳng vào mũi, Từ Hi nhất thời chịu không được nhăn mày.

Từ Hựu Thân vẫn còn cười, rót ra hai ly trà đặt lên bàn “Uống chút nước đi, cháu đã rất mệt rồi đúng không? À, trưa nay muốn ăn gì?”

“Ông nội, nghe cháu nói... Hay là ông dọn đến sống cùng cháu đi!”

“Haha không cần đâu, ông nội sống ở đây cũng rất tốt rồi, tới thành phố trước sau không quen chỉ sợ làm phiền cháu!”

Từ Hi lập tức trả lời “Không có! Không hề phiền, để ông ở lại cháu thật sự không yên tâm!”

Ông cúi đầu nhìn vào tách trà, giọng nói có điểm thay đổi “Kỳ thực... ông nội già rồi, cũng không muốn ...”

“Ông nội, đến sống với cháu, cháu nhất định chiều cố ông nội thật tốt. Khi Tiểu Hi ở đó một mình có những lúc rất nhớ ông nội nhưng lại không có thời gian về thăm ông!”

Từ Hựu Thân dường như siêu lòng, đưa tay xoa xoa đầu đứa cháu trai duy nhất, ông không muốn rời khỏi vì sợ rằng làm phiền nó, phần còn lại là vì nơi ông sinh ra lớn lên già đi cũng chính là ở đây, sao nỡ lòng rời đi.

“Ngốc quá, ông nội...”

Tiếng chuông điện thoại từ phía Từ Hi vang lên chặn lại lời nói của ông, lão nhân buồn bã cười cười gật đầu nhìn y “Cháu đi nghe điện thoại trước đi!”

Y khó xử nhưng cũng đành đi ra ngoài nhận điện thoại.

“Em đang làm gì?”

“Em đang bận một chút!”

Đầu dây bên kia cực kỳ im lặng, người đó gần như không phát ra tiếng thở, thần bí đến độ khiến tim y đập loạn “Khi nào quay lại thành phố?”

Từ Hi không suy nghĩ lập tức đáp “Hai hôm nữa!”

“Ừm!”

“Tìm em có việc sao?”

“Cũng không hẳn, chỉ là muốn báo một tiếng, bộ phim sắp tới bấm máy có thể sẽ có người thế chỗ em!”

Y chau mày bất ngờ “Tại sao?”

“Em không thích hợp nên tôi dành cơ hội này cho người khác, tuy nhiên em sẽ có vai diễn xứng đáng với khả năng của mình hơn!” nói xong không chờ đối phương trả lời, Tạ Giang tự động tắt máy.

Tâm trạng đang vô cùng căng thẳng, Từ Hi vào trong nhà ngồi yên vừa uống trà vừa trầm ngâm suy nghĩ, ngay cả mấy lời của ông nội cũng đều nghe không lọt tai nữa.

“Ông nội, xin lỗi, ban nãy cuộc điện thoại đó, cháu có việc gấp phải quay về...” y dừng lại một chút suy nghĩ, muốn đem theo ông nội nhưng có tiện hay không? “Cuối năm cháu về cùng ông ăn tết có được không?”

Từ Hựu Thân trong phút chốc ngẩn ngui đôi tay khựng lại động tác lật rau, nụ cười đã đóng băng rồi từ từ rã ra trên gương mặt nhưng vẫn cố ý lắc đầu “Không sao mà, hôm nay cháu về thăm là ông nội đã rất vui rồi!”

Từ Hi cảm thấy tâm can đau nhức, chua xót dâng lên khiến cho toàn thân vô lực, kéo túi hành lý ra ngoài, y chợt nhớ ra gì đó quay lại vào trong thì thấy ông nội đang ngồi gượng cười rổ rau bên cạnh cũng mất đi sinh khí “Ông nội, đây là 20 vạn cháu tích được thời gian qua, ông giữ nhé!”

Ông khấn trương cầm túi giấy đựng tiền nhét lại chỗ y “Cháu còn trẻ, phải sống thật tốt mới phải...”

“Xin ông, ông nội, ông không giữ số tiền này cháu làm sao có thể yên tâm!”

Kết quả vẫn là Từ Hựu Thân không nhận còn bảo y nhanh chóng quay về xử lý công việc, sầu não trong lòng y lại tăng thêm một bậc, phải làm thế nào mới tốt, y cũng không biết nữa.

Về lại thành phố chật chội khói bụi, con đường lớn ngày thường vẫn đi qua sao nhìn lại thấy thật gian truân, mệt mỏi kéo hành lý vào chung cư, thang máy có chút vấn đề, đành phải sang thang bộ, nhưng mà y không biết rằng phía trên có gì đang chờ đợi mình.

6. Chương 6

Vừa mở hộp thư trước cửa, bưu kiện gần như chất đầy bên trong, toàn những món đồ giá trị nhưng ai lại để kiểu này, chắc chắn con người đó, Từ Hi đem hết đồng đồ ấy vào trong nhà mới cẩn thận đóng cửa lại.

Lúc ngả lưng xuống giường, y còn tiện tay nhấn mở hộp thư thoại ở tủ đầu giường, tiếng nói quen thuộc của quản lý vang lên “Từ Hi, có thể vai diễn quan trọng lần này của cậu bị hủy rồi, người thay thế chính là Thương Hạo, người ta nói cậu không thích hợp, cậu nói có phải là tên đó giả trò rồi không. Mấy hôm nay có gặp Tạ tiên sinh hay không? Có lẽ nguyên do đều nằm ở chỗ của anh ta. À suýt quên mất, ngày 9/10 có bữa tiệc họp mặt trong giới, ông chủ nói tất cả nhân viên phải đi nha, cậu nhớ lúc đi”

Từ Hi mệt mỏi tắt máy cái gì cũng không muốn nghe nữa, chuyện sự nghiệp ganh đua nhau gì đó chờ ngủ một giấc dậy rồi mới tính tiếp.

Ngủ một giấc tới tận trưa ngày hôm sau, quản lý từ điện thoại chui ra đứng ngay trước mặt “Tối giờ mới chịu dậy sao, cậu thật giỏi, có thể ngủ say như vậy!”

Y lười biếng cười cười ngồi dậy gãi gãi đầu làm cho mớ tóc ngắn của mình đã rối lại càng rối hơn nhưng không làm cho người khác cảm thấy mất thiện cảm mà ngược lại tăng thêm phần đẹp đẽ ma mị trên gương mặt y.

Hứa Minh Tranh gật gù lật lật tạp chí, tự nhiên ngồi trên ghế tựa chân rung rung đáng vẻ như mấy người lớn tuổi thường ngồi trong buổi trưa hè đung đưa ghế an nhàn đọc sách “Chuẩn bị một chút, chúng ta đi ăn sau đó tút lại một chút, tôi xem cậu sắp thất sủng tới nơi rồi!”

“Thất sủng sao?” Từ Hi chau mày nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường, thậm chí còn có chút giễu cợt lắc đầu “Tôi cũng không sợ thất sủng, các người lo lắng cái gì?”

Người kia không có đáp lại, gấp cuốn tạp chí để lại chỗ cũ, tiến tới gần nắm áo Từ Hi kéo y vào nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại “Nhanh giùm đi, ông chủ nói phải về công ty trước 5h chiều nay rồi cùng nhau tới party đó!”

“Không đi không được à?”

“Nhất định phải đi, không đi thì cứ ở đó mà chờ ngày tàn đi nha!”

“Bọn họ cuối cùng là loại người gì mà sức dai tới vậy, đuổi đến tôi chạy không nổi nữa vẫn còn đuổi theo, may mà tôi nhanh trí chạy vào con hẻm này!” Từ Hi bực bình đứng tựa vào tường thở dốc, tay cầm điện thoại sắp không nổi nữa.

Hứa Minh Tranh cao hứng cười lớn “Cậu ở đâu? Giờ tôi tới nè!”

“Chỗ lúc nãy chúng ta đứng mua thịt nướng, qua một cái ngã tư, rẽ phải đi khoảng vài bước, con hẻm nhỏ bên phải!”

“Rồi, tôi tới đây!”

Fans quả thực đáng sợ. Y trong lúc đứng chờ ăn tạm mấy que thịt nướng ban nãy, nhắc mới nhớ hình như còn chưa trả tiền, nhịn không được bật cười suýt nữa thì sặc.

Ở công ty hôm nay tiếp nhận một số lượng lớn nhân vật nổi tiếng, có vài người đã từ lâu không xuất hiện cũng tái xuất.

Hứa Minh Tranh cho xe vào tầng hầm, căng thẳng giúp y mở cửa “Sao tôi cứ thấy lo lắng! Hôm nay nhiều nhân vật lớn tới vậy! Tôi lại mới vào làm chưa lâu, lỡ đắc tội...”

Từ Hi cười cười chỉnh lại tóc một chút không nói gì thêm đi tới đứng ở thang máy trong tầng hầm chờ đợi tên nhất gan kia lộ mọ tìm tới.

“Ông chủ, xin chào!”

“Chào cậu, hôm nay chúng ta cùng đi đại yến tiệc nhé!”

“Ừm, tôi sao cũng được!”

“Vậy cậu ở đây chờ một chút!” Hứa Minh Tranh nấp phía sau lưng Từ Hi bị gọi ra “Minh Tranh, đi theo tôi một chút!”

Cậu lăm lét nhìn nhìn y rồi đi theo sau giám đốc đi vào phòng làm việc.

Kết quả tiểu trợ lý bị bắt ở lại công ty vì lý do không vừa ý sếp lớn nên phải ở lại chịu phạt, mọi người cùng nhau đi bằng xe của công ty tới buổi lễ nhưng nghĩ tới không có Hứa Minh Tranh cái tên nhất gan đó cũng có chút nhàm chán.

Suốt chặng đường mặc dù không hề xa xôi gì nhưng Từ Hi cảm thấy rất buồn ngủ ngáp ngáp dài không màng hình tượng.

Tới nơi vừa may ở cổng thu thiếp mời gặp được Tạ Lăng, dường như ánh mắt của anh ta nhìn thấy được y từ rất lâu rồi.

“Xin chào!”

Từ Hi lễ độ mỉm cười “Xin chào, thật trùng hợp, anh cũng tới buổi lễ này sao!”

“Ừm, có thời gian thì tới một chút, dù sao Tạ Giang anh ta cũng đã gửi thiếp mời tới!” người này cũng thực nhiệt tình còn có ý muốn rủ y cùng vào trong “Chúng ta có thể vào trong tìm chỗ nào đó nói chuyện không!”

“Ừm, được chứ! Đi thôi!” đi theo người này thiếp mời cũng không cần thiết nữa cho nên từ bây giờ có thể tách nhóm người ở công ty ra đi riêng lẻ.

Vừa vào trong đã thấy Tạ Giang thật nổi bật đứng giữa đám người nhưng hẳn chính là tỏa ra hào quang chói mắt không thể không chú ý.

Bên cạnh hẳn còn có một cô gái xinh đẹp, phong thái tao nhã sang trọng, môi luôn mỉm cười ánh mắt tự tin, eo còn bị hẳn ôm lấy.

Từ Hi cười nhẹ hừ một tiếng cố ý lơ đi cùng với Tạ Lăng tới một góc yên tĩnh uống rượu.

Y lười biếng mặc kệ cơn say rượu vẫn chưa ngấm đã cố ý tựa đầu vào vai Tạ Lăng, anh cũng không có ý đẩy ra chỉ là hơi ngượng một chút.

Suy nghĩ gì đó bất chợt y lên tiếng “Anh biết đó, nghề diễn viên chúng tôi là phải dựa vào hậu thuẫn, bộ phim lần này đáng lẽ thuộc về tôi, nhưng mà...”

“Hay là để tôi làm hậu thuẫn của em nhé?!” câu nói này làm cho Từ Hi cực kỳ bất ngờ nhưng y vẫn không bộc lộ ra ngoài chỉ cười cười “Không thể đâu. Làm sao có thể để anh phải hao tâm tổn trí như vậy!”

Tạ Lăng phản đối “Không hề, tôi cảm giác bản thân rất có thiện cảm với em, nếu như không chê tôi có thể vì em làm chút chuyện cũng đáng mà!”

Nhìn người này bên ngoài có vẻ rất cứng cỏi, rất lạnh lùng nhưng thực ra chỉ là một cậu nhóc vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành “Được rồi, cảm ơn anh, sau này có việc nhất định nhờ vả anh. Lúc đó anh tuyệt đối không được hối hận!”

Anh bật cười gật đầu “Ừm, ở đây ồn quá, hay là chúng ta ra ngoài tìm chỗ nào yên tĩnh hơn nói chuyện đi. Tôi cũng muốn biết hơn về em mà!”

“Đi thôi!” Từ Hi chủ động đứng dậy kéo tay giúp anh đứng dậy khỏi ghế ngồi.

Lúc ra ngoài đi ngang qua đại sảnh còn vô tình bắt gặp được ánh mắt của Tạ Giang, hẳn tuyệt không có nửa điểm biểu tình, còn y thì lễ độ mỉm cười cúi đầu chào một cái mới đi cùng Tạ Lăng ra ngoài

7. Chương 7

Ngồi trong xe của Tạ Lăng cảm giác tốt hơn nhiều, anh cũng rất biết quan tâm người khác, quay sang hỏi y “Đi uống chút trà giải rượu nhé. Tôi có biết một tiệm trà đạo mới mở cũng ở gần đây thôi!”

“Ừm!” Từ Hi vui vẻ đồng ý, đi đâu cũng được miễn sao có thể rời khỏi đây là tốt lắm rồi, cái nơi quái quỷ gì lại đáng sợ như vậy mới ngồi một chút tâm can căng thẳng muốn vỡ ra.

Xe của Tạ Lăng rời khỏi bãi đỗ đi được hơn 200m anh đã nhận được điện thoại gọi qua đường dây khẩn.

Anh dừng lại nghe điện, sắc mặt cũng biến đổi nhanh đáng sợ, đôi mày thanh tú chau lại cánh môi cũng mím chặt.

Nghe xong máy, Tạ Lăng ngượng ngùng gãi gãi đầu “Thật xin lỗi, tôi vừa nhận được cuộc gọi từ công ty, tôi...”

“Được rồi, không sao đâu!” Từ Hi cup mắt nhìn xuống, vừa định tháo dây an toàn thì bị anh chặn lại “Khoan đã, tôi đưa em về!”

“Tôi lớn rồi, có thể tự về nhà, anh có việc thì cứ đi đi, tạm biệt, hẹn gặp lại!”

Tạ Lăng còn nghĩ gì đó nhưng quyết định giữ im lặng gật đầu nói lời tạm biệt với Từ Hi rồi quay xe đi về hướng ngược lại.

Một mình đứng trên đường lớn không biết nên làm gì hay đi đâu. Còn sớm như vậy y không muốn về nhà nhưng lại chẳng biết nên đi đâu.

Quay về công ty tìm Hứa Minh Tranh chơi có vẻ hay hơn.

Tùy tiện đứng trên đường lớn bắt xe taxi quay về công ty, quả nhiên khung cảnh vẫn như ngày thường nhưng lại im lặng không chịu nổi, tới gần phòng giám đốc âm thanh bên trong đó vang ra ngày một lớn.

Không phải tiếng la mắng của Vũ Thu Đồng, mà là tiếng khóc của Hứa Minh Tranh, đứng trước cửa phòng, Từ Hi bất ngờ đến nỗi bất động vài giây, sau đó nhin cười muốn nội thương đi nhanh ra khỏi chỗ đó. Tới giờ y mới ngộ ra một điều rằng thở không ăn cỏ gần hang, mà ăn cỏ trong hang...

Lại lang thang ra ngoài, vô tình nghĩ tới Tạ Giang cùng với cô gái kia, một mỗi từ đâu kéo tới, y đi bộ một quãng dài thật dài cuối cùng cũng đến nhà, nhìn đồng hồ trên tay vừa đúng 12 giờ 25 phút.

Thang máy may mắn đã sửa xong, bằng không đi một quãng đường dài như vậy rồi còn bắt y lê chân đến tầng 14 có lẽ là nhiệm vụ bất khả thi.

Từ Hi vừa bước ra khỏi thang máy, rẽ một cái liền bắt gặp hai người lạ mặt nhưng phong cách ăn mặc lại vô cùng quen mắt đang đứng trước cửa nhà mình.

Không chờ y lên tiếng, hai người kia đã tiến tới gần nghiêm chỉnh nói “Từ tiên sinh, ông chủ...”

“Về đi, nói với ông chủ các anh rằng tôi mệt nên không đi được, ngày mai sẽ đến lãnh tội sau!”

Một trong hai tên đó khó xử lên tiếng “Xin ngài hiểu cho, ông chủ nói rằng không đưa được ngài tới chỗ ngài ấy, chúng tôi sẽ bị sa thải!”

Y cười khổ lắc đầu, đây là đang uy hiếp tôi sao?

Không rõ vì sao đã nói rằng không muốn đi theo bọn họ nhưng y hiện tại lại ngồi trong xe của Tạ gia. Tay chống lên tấm kính xe, y lười biếng cuộn mình trong áo khoác lông thú sứt sứt mũi.

Bên trong Tạ gia, không khí gần như có điểm kỳ quái hơn mọi ngày, không hề có nửa tia ánh sáng, hai tên thị vệ cuối cùng đưa y tới cửa liền quay người rời khỏi, bên trong chẳng còn ai chỉ có mình y men theo con đường trong trí nhớ tới được căn phòng phát ra ánh sáng vàng mờ nhạt ở tầng hai.

Tạ Giang có đôi tai rất nhạy, tiếng bước chân của Từ Hi cũng bị hắn nghe ra, chân dừng lại tại cửa lập tức nghe được thanh âm trầm thấp của nam nhân phát ra “Tối rồi sao!”

Từ Hi không trả lời, cũng không dám trả lời, chân chậm chậm bước vào trong.

Hắn không có mặc y phục chỉ quần một chiếc khăn tắm màu trắng ngồi trên giường mái tóc còn bám lại mấy giọt nước đang thi nhau lăn xuống tấm lưng trần rần chắc.

“Em có điều gì muốn nói hay giải thích không?”

“...”

“Hửm?”

Y rụt rè lắc đầu, đã bao lâu rồi hắn không có nghiêm túc như vậy, trên mặt không có nụ cười hề hê gì, ánh mắt cũng sắc bén đến nỗi làm cho đối phương sống lưng lạnh toát. Có lẽ không thể dùng cách nói chuyện thường ngày nữa “Không có!”

Tạ Giang đứng lên, con người này thân cao 1m96, tức là hơn y một cái đầu rưỡi, cúi người nói vào tai y mấy câu “Tại sao hôm nay lại đi với gã đó?”

“Không thể sao?” nói ra rồi y mới cảm thấy hối hận, làm sao có thể nói như vậy chứ.

Tạ Giang đưa tay ôn nhu vén lên lọn tóc đang che trước mắt y “Trước đây tôi nói gì em nghe không hiểu sao?”

Đám lao thì đi theo lao, trước sau gì cũng sẽ bị trừng phạt, Từ Hi làm liều nắm chặt hai tay thành quyền, đem hết dũng khí ra nói với hắn “Tại sao anh có thể đi với người khác còn tôi thì không thể?”

“Em thấy giữa chúng ta so sánh như vậy có thể sao?”

“Tôi biết, Tạ tiên sinh chính là con người cao cao tại thượng, sinh mạng của tôi so với cọng tóc của ngài còn không bằng!”

Hắn phì cười nâng cằm y lên bắt người kia phải nhìn thẳng vào mình “Sao thể được, sinh mạng của em đối với tôi rất có giá trị!” vừa dứt lời hắn liền tát y một cái, bất ngờ đến nỗi Từ Hi không kịp né tránh.

Bên mặt bị đánh rất nhanh liền cảm thấy đau rát, nước mắt sắp tràn ra rồi nhưng mà y quyết định không khóc, bạo gan quay lưng đi có ý định muốn chạy trốn.

Nhưng mà thiên lý nằm trong tay kẻ mạnh, Từ Hi đứng như trong dự đoán bị Tạ Giang bắt lại, chẳng qua là do hắn muốn xem trò vui nên mới để cho y có cơ hội chạy tới phòng khách.

Áp toàn thân Từ Hi xuống sofa cực đại ở phòng khách, hắn man rợ nở nụ cười “Em rất thích tiểu tử đó sao, tên đó có phải ở trên giường rất tốt? Còn tốt hơn cả tôi? Được rồi, như vậy tôi sẽ cho em thấy, thực ra những điều mà em biết còn quá ít!”

Từ lúc quen nhau tới nay y chưa từng nghe qua hắn nói nhiều như vậy, cũng chưa từng thấy qua loại biểu tình này trên gương mặt lạnh nhạt đó, nhưng cho tới bây giờ thấy rồi quả nhiên không hổ danh đại ma vương, hắn làm cho y muốn cười không được muốn khóc không xong.

8. Chương 8

“Nghĩ đến gương mặt của cậu thôi cũng đủ làm cho tôi chán ghét cực điểm!”

Từ Hi bất ngờ tròn mắt, nước mắt vốn đã đọng sẵn bên khóe mắt bắt được thời cơ rơi xuống lại càng kịch liệt hơn. Từ lúc bắt đầu tới nay y biết vốn dĩ bọn họ không có yêu nhau, nhưng tại sao nghe được một câu này từ miệng hắn tim giống như bị trúng một phát đạn.

Nhưng chẳng hiểu tại sao trong giây phút đó y đã nở nụ cười, mặc kệ cho bao nhiêu thô bạo của hắn mãnh liệt tiến nhập, lúc này Từ Hi chỉ biết rằng, cho dù hắn có thực sự ghét y đi nữa, chỉ cần chưa chán ghét tới nỗi còn có thể cùng y làm những chuyện này cũng đã đủ rồi, thì ra vô tri vô giác thứ khiến y tiếp cận Tạ Giang không còn là danh vọng nữa.

Đêm cuồng nhiệt hoan lạc tới tận khi trời tờ mờ sáng, Tạ Giang không tiếp tục nữa, hắn dừng lại động tác, uể oải đi vào phòng tắm, tiếng nước tí tách bên tai làm cho Từ Hi giật mình thức giấc, y mệt đến sắp hít thở không thông nữa rồi, lười biếng ngẩng đầu quan sát, đèn không có mở, chỉ có ánh sáng nhẹ phát ra từ phòng tắm, có lẽ hắn đang ở bên trong.

Nằm chờ một lát sau, cuối cùng Tạ Giang cũng bước ra ngoài, nhìn thấy y hắn cũng không có nói gì, ánh mắt dường như có gì đó cũng đối khác so với thường ngày, chưa kịp để y lên tiếng hắn đã mở tủ đầu giường lấy ra một số tiền mặt đưa cho y.

“Tôi không có nhiều tiền mặt, chi phiếu sẽ gửi đến sau!”

Nụ cười đọng lại bên khóe môi biến thành dạng vắn vẹo không biết là đang khóc hay cười, Từ Hi ngồi dậy cụp mắt nhìn số tiền trên tay mình, trong lòng cười đến rơi nước mắt bất quá cái gì cũng không dám nói ra, mặt dày nhận lấy số tiền đó mà một câu “Tôi không phải MB!” cũng không thể nói.

Trước khi rời khỏi, y còn quay lại nhìn hắn một cái, Tạ Giang như vậy mà lại không nhìn y chỉ chăm chú chọn một bộ y phục trong tủ, không sao cả, như vậy cũng tốt mà.

Mấy hôm sau công việc rõ ràng là một chút thuận lợi cũng không có nếu không muốn nói là chuyện ngoài ý muốn cứ liên tục xảy ra, thư ký thân thiết Hứa Minh Tranh bị sếp lớn Vũ Đồng Thu kéo đi công tác, y cũng chẳng biết họ có loại công tác gì lại đi có hai người cho tới tận tuần sau mới về nước.

Các mối quan hệ cũ gần như cắt liên lạc, mà gần đây một số điện thoại mới toanh cứ luôn luôn xuất hiện...

“Alo, xin chào!”

“Ừm, trưa nay em có thời gian không? Chúng ta đi ăn nhé!”

Từ Hi suy nghĩ một chút, đứng trên tòa nhà cao tầng toàn bộ đều làm bằng kính có thể nhìn ra ngoài, vô tình nhìn thấy xe của Tạ Lăng đang đậu bên dưới, người ta có lòng như vậy lẽ nào lại từ chối? Mà y cũng không có ý định từ chối.

Thật sự mà nói, y không có thiếu tiền để ăn uống ở những nhà hàng lớn nhưng mà tiền viện phí sau này dành cho ông nội không tiết kiệm sẽ vĩnh viễn không đủ, ước mơ của y chính là có đủ tiền chạy chữa cho ông, sau đó rời khỏi thành phố chật chội đông đúc này sống một cuộc sống mới, không còn thị phi, không còn ganh đua hãm hại lẫn nhau.

“Em đang nghĩ gì thế?”

Từ Hi mỉm cười ngại cúi đầu nhìn thực đơn trong tay tùy tiện gọi nhanh một món rồi chờ Tạ Lăng cũng chọn xong món của mình mới lên tiếng “Hôm nay mời tôi đi ăn là nhân dịp gì sao?”

Anh suy nghĩ gì đó một chút sau cùng cũng cười lắc đầu “Không có dịp gì cả, nhưng anh muốn cùng ăn trưa với em!”

“Cảm ơn, nhưng như thế này tôi cảm thấy thật sự phiền cho anh, ăn xong còn phải chở tôi về công ty, anh...”

“Ở công ty gần đây có Tạ Giang lo rồi, anh ta vừa chuyển công tác sang chỗ tôi!”

Từ Hi ồ một tiếng vừa đúng phía sau có người đem thức ăn đến y không nói nữa mà tiếp tục ăn.

Bất chợt, tiếng điện thoại vang lên từ phía đối diện Tạ Lăng lên tiếng “Anh ra ngoài nghe điện thoại một chút!” trước khi đi còn để lại một nụ cười vô cùng ôn nhu.

Phải chi anh họ của anh – Tạ Giang cũng đối với y như vậy, nghĩ tới thôi cũng khiến cho y rùng mình, có lẽ chỉ là mơ mộng phi thực tế thôi.

“Tạ Giang anh ấy bảo là sẽ tới!”

Từ Hi khựng lại, có chút lo sợ “Anh ta tới đây làm gì?”

Tạ Lăng không có biểu hiện gì, dùng bao ăn tách miếng sườn trên đĩa của mình thành từng mảnh nhỏ thần nhiên nói “Anh họ hỏi tôi ở đâu, rồi nói anh ấy cũng định đi ăn trưa nên tôi mời anh ấy tới đây, em không ngại chứ!”

Ngẫm lại, cũng thật kỳ quái, rõ ràng trước đây Tạ Giang có vẻ như nhìn không hợp mắt Tạ Lăng chút nào, tại sao hiện tại lại tỏ ra thân thiết như vậy.

Y mất tự nhiên cười cười không nói gì nữa, âm thầm ăn, thỉnh thoảng lắng nghe anh chăm chú kể chuyện khéo môi xuất hiện một nụ cười.

Bất chợt bóng dáng người kia xuất hiện, tim của y bắt đầu đập loạn, bất an lớn dần.

Tạ Giang tiến tới tựa như giữ khoảng cách ở trên cao nhìn xuống chỗ y mỉm cười nhưng không hề có ý cười “Cậu cũng ở đây sao!”

“Tạ tiên sinh! Xin chào!” Từ Hi gật đầu lễ phép chào lại hắn, nụ cười trên môi trông thật khó coi.

“Anh họ, anh ngồi đi!” Tạ Lăng đưa tay mời hắn ngồi xuống, nhưng ngoài ý muốn Tạ Giang kéo ra cái ghế bên cạnh anh ngồi xuống, thân mật lau đi vệt dầu còn đọng lại ở khóe miệng anh, vô tình cười một cái.

Từ Hi khẽ chau mày, hai tay nắm dao ăn và nĩa cũng run run, hóa ra là như thế.

Hắn không hề quan tâm đến chung quanh, bất cứ ai cũng có thể thấy trong mắt Tạ Giang hiện tại chỉ có Tạ Lăng.

“Đừng để cậu ấy chạm vào em, tôi không muốn trên cơ thể em có mùi của Tạ Lăng!”

Những lời khi ấy... Là nói thật sao?

9. Chương 9

“Thật ngại quá, tôi đi vệ sinh một chút!” Từ Hi đứng dậy, hướng về nhà vệ sinh đi tới, chỉ vì bản thân không thể nhìn được cảnh tượng này lâu hơn nữa, y chẳng biết bản thân bị làm sao nhưng mà cảm giác rất khó nói, một chút buồn, một chút đau nhói ở tận sâu trong đáy tim.

Tạ Giang ở bên ngoài cũng tìm đại một lý do, hắn cố ý với tay lấy khăn giấy để rồi vô tình chạm trúng cốc nước lọc bên cạnh làm nó đổ xuống ướt hết một mảng áo.

“Anh đi lau lại một chút, em chờ nhé!”

“Ừm!” Tạ Lăng vẫn im lặng tự mình ăn bữa trưa không hề có ý kiến. Cũng không nghi ngờ hành vi vừa rồi của Tạ Giang.

Đang đứng trước gương lớn trong phòng vệ sinh, bất ngờ tiếng giày da nện xuống nền nhà vang lên rồi dừng lại ở cửa.

Qua tấm gương y có thể nhìn thấy Tạ Giang đang đứng tựa mình vào cửa nhìn y, đôi môi đẹp dễ khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười nhưng không hề có nửa điểm thiện ý “Tôi đã nói gì với cậu nhỉ?”

Từ Hi không nhìn vào gương nữa, cúi xuống mở nước rửa tay để thoát khỏi sự mất tự nhiên này “Anh đã nói gì?”

Hắn ngừng một chút, không hài lòng cũng không nói ra “Tạ Lăng...”

“Ah, là chuyện đó sao, tôi thật sự không cố ý!” Y giả vờ cười cười ra vẻ như kẻ đang ăn vụng vô tình bị bắt gặp.

“Cậu khi ấy nghĩ thế nào? Lẽ nào ảo tưởng rằng vì tôi yêu cậu? Xin lỗi, địa vị cậu đặc biệt như vậy, tôi chiếu cố không nổi! Hahaha!” Nói rồi hắn quay đầu nhưng chưa vội bỏ đi, còn nói thêm một câu nữa “Bất cứ cái gì cậu làm tôi đều biết, chỉ muốn khuyên một câu, đấu với tôi không dễ như cậu nghĩ!”

Từ Hi mệt mỏi thở dài, thật sự quá mệt mỏi, chiếc mặt nạ này khi nào y mới có thể tháo gỡ nó xuống đây? Đeo nó vừa nặng nề, con tim vừa bị dằn vặt đau nhói.

Nếu không phải vì sự nghiệp đang trên đà phát triển y có lẽ cũng không ngại từ bỏ cuộc sống hảo huyền thiếu chân thực này, nhưng mà cuộc sống không cho ta quyền quyết định việc làm của mình.

Chỉnh lại tâm trạng một chút, Từ Hi bước ra khỏi nhà vệ sinh, không muốn nhưng lại bắt gặp được ánh mắt thương yêu của hắc đang nhìn vào Tạ Lăng, bọn họ thật xinh đẹp, có lẽ do cùng huyết thống, nhưng giữa tình thân có loại cảm xúc gọi là yêu sao?

Từ Hi không khỏi nuôi chút hy vọng trong lòng.

Ra tới bàn ăn, y viện cố nói với Tạ Lăng “Thật ngại quá, tôi đi hơi lâu, chính là do giám đốc có gọi tới, anh ta bảo tôi về công ty gấp!”

Tạ Lăng vội đứng dậy “Vậy sao, vậy chúng ta cùng về, tôi và anh họ cũng ăn xong rồi!” Anh dừng lại một chút quan sát thái độ của Tạ Giang, thấy hắc cũng không có biểu hiện gì, gương mặt còn có tiểu ý mới an tâm nói tiếp “Tôi đưa em về công ty!”

“Không cần đâu, tôi có thể tự đi được, hơn nữa cũng đã cho trợ lý địa chỉ rồi, 5 phút nữa anh ta sẽ tới thôi!” Quả nhiên diễn viên chính là diễn viên, cái gì cũng có thể nói ra còn diễn y như thật.

Tạ Lăng mỉm cười ngại ngần đưa y ra ngoài, quay lại nói với hắc “Anh họ, anh chờ một chút, em tiễn Tiểu Hi ra ngoài!”

“Ừm!” Sắc mặt hắc không mấy tốt nhưng nụ cười tuyệt chưa từng tắt.

Ra tới cổng lớn, Từ Hi ái ngại nói với Tạ Lăng “Được rồi! Anh mau vào trong đi!”

“Em đi đường cẩn thận!” Anh tuy nói vậy nhưng không có ý định vào trong, dường như muốn cùng y đứng chờ.

Nếu làm vậy y tính thế nào, tiểu trợ lý sớm đi công tác với sếp rồi, câu chuyện này giờ rõ ràng là bịa ra “Anh vào trong đi!”

Tạ Lăng vui vẻ cười cười xoa đầu y “Anh chờ cùng em một chút cũng không sao mà!”

“Anh còn không vào tôi sẽ giận đó!”

“Thôi được rồi!” Tạ Lăng không cười nữa quay người đi vào trong, nhưng vẫn không quên quay đầu lại nhìn y một chút.

Đối với Từ Hi mà nói, Tạ Lăng cũng thuộc hàng cực phẩm, cao phú suất, biết quan tâm, còn có ôn nhu mà người kia không có.

Đáng tiếc y đã sớm bị sự bá đạo lạnh lùng của Tạ Giang đánh bại.

Suy cho cùng nếu được chọn lại, y mong rằng sớm một chút gặp được Tạ Lăng. Cùng với anh ta yêu sâu đậm, khi ấy một ngàn Tạ Giang cũng không thể xen vào giữa họ.

Đáng tiếc không có nếu như, đáng tiếc chỉ cần trong đêm nhắm mắt lại toàn bộ hình ảnh cùng cử chỉ của Tạ Giang xâm chiếm cả tâm hồn lẫn linh hồn, len lỏi vào từng giác quan.

Đi bộ một lát cũng tới đường cái, tùy tiện đưa tay bắt một chiếc taxi, ngồi trên xe mới có thể thả lỏng được đôi chút y liền ngủ thiếp đi.

Tới nơi tài xế gọi y dậy, thì ra trời đã sắp đổ mưa rồi.

Ở công ty không có việc làm thì về nhà, về nhà không có gì làm thì đi ngủ một chút, kết quả ngoài ý muốn vì ngủ quá nhiều nên khi Từ Hi thức dậy lúc nửa đêm toàn thân toả nhiệt nóng ran, sốt đến nửa mê man chỉ còn có thể gọi điện cầu cứu trợ lý, nhưng mà cái tên gốc nhát gan đó lại không nghe máy, nằm yên chờ đợi chuông reo một hồi lâu y chịu không nổi ngắt xi

10. Chương 10

Mở mắt đã thấy mình nằm trong bệnh viện, cái nơi quen thuộc này đã biết bao nhiêu lần ở đây rồi.

Có lúc là do làm việc kiệt sức mà ngất xỉu, có khi lại do fans quá phấn khích ném đồ vật nguy hiểm trúng y nên phải đến bệnh viện băng bó vết thương, bệnh vật vãn nói rằng không nguy hiểm nhưng cũng khiến Từ Hi lao tâm không ít, phải chạy ra chạy vào bệnh viện cũng thật cực khổ.

Nhìn quanh, là phòng đặc biệt, không có người nào khác, người thân cũng không có ở bên cạnh.

Tiếng chốt cửa cách một cái vang lên, như trước đây thì người sắp xuất hiện chính là Tạ Giang nhưng mà đáng tiếc không như y mong đợi.

Thấy Hứa Minh Tranh, tim y thất lại, một đợt hụt hẫng từ từ dâng lên làm cho y bỗng chốc chán ghét con người này, chán ghét luôn cả bản thân mình.

“Tỉnh rồi à!”

“Ừm, sao cậu biết tôi ở đây? Là ai ...”

“Tôi đưa cậu tới đó! Thức tỉnh đi, Tạ Giang hẳn hiện tại cũng người khác rồi, tự động sẽ không còn quan tâm tới cậu, mấy vai diễn nhờ hần mà có được lần này cũng nhờ hần mà mất đi!” Hứa Minh Tranh chau mày kéo ghế lại ngồi bên cạnh giường của y.

“Ah, còn nữa, đây là hoa của Tạ Lăng gửi tới, anh ta cũng rất lo lắng cho anh, nhưng mà vì công việc bận nên nhờ tôi chuyển lời, còn nói khi xong việc lập tức ghé qua!”

Từ Hi miệng lưỡi nhạt nhẽo, cổ họng khô khan, chỉ muốn tiếp tục ngủ. Chỉ là đầu bỗng chốc đau nhói “Ừm, tôi ngủ thêm chút nữa, cậu đừng làm ồn, 5h chiều nay giúp tôi làm đơn xin xuất viện!”

Hứa Minh Tranh bĩu môi “Sao cậu không nghỉ dưỡng bệnh đi? Thời gian này cũng đâu có việc gì làm, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút!”

Sắc mặt y một trận đại biến làm cho cậu biết mình đã vô tình động chạm đến nỗi khổ của y hiện tại là sự nghiệp xuống dốc.

Từ Hi rất nhanh liền che giấu đi biểu cảm, thản nhiên nói “Cứ làm đi, dù sao tôi cũng không muốn nghỉ dưỡng trong bệnh viện!”

Ăn xong bữa xế, Từ Hi cùng với Hứa Minh Tranh dọn dẹp một chút đồ đựng cá nhân cho lại vào túi, gần đây cậu cũng rảnh rồi không có gì làm, hằng ngày chỉ cần lên trình diện sếp lớn một cái là có thể đi làm việc của mình, về cơ bản cậu là quản lý của Từ Hi, y không có việc làm cậu cũng sẽ tương tự rảnh rỗi cả ngày.

Ngồi trong xe thật muốn thở dài nhẹ nhõm một cái, mở ngăn đựng vật dụng nhỏ trong xe, hộp kẹo trái cây lăn ra như một thói quen, y lấy một viên cho vào miệng, lựa ra một viên khác vị táo cho vào miệng Hứa Minh Tranh.

Nhưng hôm nay có chút khác biệt “Ê ê! Cậu làm gì đó!”

Từ Hi không quan tâm lắm ngửa đầu tựa vào ghế rung rung chân “Lần đầu cho cậu ăn kẹo sao!”

“Tôi đang giảm cân! Không ăn đồ ngọt!”

Y bày ra bộ dạng như vừa gặp phải quỷ, mặt đơ mắt vài giây mới trở lại bình thường, cười đến đỏ cả mặt “Cậu giảm cân để lên núi võ đang học bay à! Hiện tại chỉ cần gió thổi qua cậu đã đi xa được hơn 800 dặm rồi!”

“Có người nói tôi béo!”

“Ai? Tên đó mắt có vấn đề sao!!!”

Hứa Minh Tranh ngại đến không nói nên lời, im lặng chăm chú lái xe.

Tới ngã tư đường, dừng chờ đèn đỏ rồi cực không chịu nổi buồn chán của sự im lặng nữa, Hứa Minh Tranh quay sang nhìn Từ Hi đang lẩm nhẩm hát hò cái gì đó “Cậu với Tạ Tổng thể nào rồi?”

Vừa nhắc tới Tạ Giang sắc mặt y lập tức thay đổi, tâm tình vừa mới tốt lên đã bị một chưởng phá tan.

Từ Hi không trả lời, tự tiểu phi tiểu lắc lắc đầu “Tôi ngã ba tiếp theo dừng lại chút, tôi vào siêu thị nhỏ gần đó mua chút đồ!”

Dính như sam cũng khá lâu, cậu đương nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra, chuyện gì có thể nói y sẽ nói, chuyện gì không muốn nói y sẽ lảng tránh, Từ Hi rất ghét người khác chạm vào đời tư của y, lần này Hứa Minh Tranh không bị mắng là đồ lảm chuyện cũng coi như nể mặt lắm rồi, hoặc là y đau buồn tới nỗi không còn tâm tư mà mắng cậu.

“Xuống đi, mua cho tôi chút yến mạch, nhà tôi dùng sắp hết rồi!”

“Được!”

Từ Hi vào trong rất nhanh đã trở ra, tay phải là túi yến mạch, tay trái là mấy lon bia đủ loại.

Hứa Minh Tranh tròn mắt “Này, cậu định làm gì!”

“Mua bia, không thấy sao?”

Cậu mắt to mắt nhỏ nhìn y.

Từ Hi cho rằng mình giải thích còn chưa đủ cặn kẽ “Lâu ngày mới có dịp vào lại nơi này, thấy ra nhiều loại bia quá nên mua mỗi thứ một loại uống thử!”

Sắc mặt cậu càng khó coi hơn, kết quả cái gì cũng không nói cùng với y đi về nhà mình uống hết đồng bia đó.

Về tới nhà cũng hơn 6h, lục tung tủ bếp không có nổi gói mì, chỉ còn sữa tươi yến mạch, không lẽ dùng nó làm đồ nhắm?? Quên đi, mở tủ lạnh, hộp kim chi vẫn còn một chút, đi chiên hai trái trứng, thành ra một bữa đại yến tiệc sang trọng.

Đặt đĩa trứng chiên xuống bàn, Hứa Minh Tranh tựa hồ thấy được ánh hào quang phát ra, đúng thật khi đối cái gì cũng ngon.

Hai tên gà mờ ngồi uống vài lon đã ngà ngà say, thêm vài lon nữa toàn thân liền nóng lên đến áo cũng không thèm mặc ném đầy trên đất.

Từ Hi sắp gục đến nơi được Hứa Minh Tranh kéo tới phòng ngủ đặt lên giường mình, vốn dĩ khách đến nhà muốn cho y mượn giường rồi mình ra ngoài ngủ, nhưng cậu cũng không còn sức lực nằm đè lên bụng y.

“Ahahaaha ... Đau lòng quá, nhưng mà... Ồm... Nhưng mà thế nào? Ha hahaha ...”

Hứa Minh Tranh cố gắng mở đôi mắt mơ màng của mình lên nhìn y, ý thức cũng mơ hồ “Cười... Cười cái gì... Tôi không có béo ... Hức là ... Ừ là do tôi... Tôi ...”

“Tôi không cần các người... Không cần!! Tự tôi có thể làm...”

“Hức... Ah tôi thực sự không có béo nha ... Tôi... Tôi chỉ là... Không có thời gian tập luyện... Nèn bụng mới có chút...Ừ...”

Cả hai ông nói gà bà nói vịt, mỗi người đều mang tâm sự nói một hồi cùng nhau bật cười, cười đủ rồi lại quay sang khóc lóc kể lể.

Người say chính là giống như căn bệnh thần kinh phân liệt... Tự mình dùng thìa khuấy trộn vui buồn, khiến chúng trộn lẫn vào nhau, dù là khóc hay cười cũng được miễn sao thoả mãn bản thân.

11. Chương 11

Sáng sớm bị ánh nắng làm cho thức giấc, đầu đau như muốn nổ tung, bên cạnh không có ai, nơi này rõ ràng là nhà của Hứa Minh Tranh, vậy cậu ta đâu?

Xuống giường, mệt mỏi lê thân ra khỏi phòng, nhìn thấy trên ghế sofa là Vũ Thu Đồng thần sắc có điểm không tốt, đối diện là Hứa Minh Tranh ngồi im lặng ôm tách trà lớn trong tay, tách trà còn đang tỏa khói vậy mà cậu một chút cũng không thấy nóng, có lẽ bị sự lạnh lẽo của gã kia ám phải rồi.

Vừa định mặc kệ họ, quay lại phòng nằm thêm một chút chợt nghe thấy Vũ Đồng Thu lớn tiếng quát “Cậu làm trò gì mà tôi gọi cậu cũng không nghe máy, các người ở chung một chỗ qua đêm như vậy lại còn không nghe điện thoại của tôi!”

Từ Hi dừng chân tại cửa, vô tình bị gã nhìn sang, đôi mắt ẩn ẩn sát khí “Thức rồi thì ra đây ngồi đi! Tôi cũng có chuyện cần nói với cậu!”

Y cười cười gãi đầu, mái tóc vốn dĩ đã rối lại càng rối hơn, áo sơ mi vừa khoác vào còn chưa kịp cài khuy “Nói đi, tôi nghe đây!”

“Chuyện hợp đồng của cậu với đạo diễn Chu cắt đứt, tiền bồi thường công ty chỉ cho cậu 10% tổng cộng 100000, còn lại nhập quỹ. Cậu có ý kiến gì không?” vẻ mặt nghiêm túc như mọi khi đã trở lại.

Từ Hi cười cười phát tay “Ừm, vậy khi nào tôi mới có việc làm?”

Vũ Đồng Thu khẽ chau mày thở dài “Có thể ngày mai sẽ cấp cho cậu hợp đồng mới với Nghi tổng, người phụ nữ này ...”

Hứa Minh Tranh ngồi bên cạnh mắt lóe sáng một cái, gơ tay tranh phát biểu “Tôi biết tôi biết! Người phụ nữ này rất có tiếng nói!”

Gã liếc nhìn cậu một cái, cậu nhóc nhỏ lập tức rùng mình cúi đầu uống uống trà.

“Lần này chủ yếu là để cậu tiếp cận môi trường mới, chỉ cần hợp tác thuận lợi, cậu sẽ sớm lọt vào top sao hạng A thôi!”

Y hừ nhẹ, lại phải làm mấy chuyện tử như câu dẫn kia sao? Cũng không có gì lạ lắm, cùng lắm quay lại con đường cũ, biết đâu may mắn người phụ nữ tiếp theo này cũng sung y lâu như vậy, rồi y lại có cảm giác với bà ấy, hình bóng của Tạ Giang sớm bị thay thế là tốt nhất.

Lần đầu gặp mặt là hẹn nhau ở bữa tiệc do công ty quản lý ngôi sao Minh Tinh tổ chức, Nghi Thái Yến từ sớm đã cho người đến công ty đón y tới chỗ bà ấy đi cùng, ngồi trên xe cũng có nói chuyện qua, người phụ nữ này tính tình cũng không quá phức tạp, có thể nói là biết đối nhân xử thế, bất quá tri nhân tri diện bất tri tâm, người ta thường bảo rằng càng nhiều màu sắc xinh đẹp thì càng độc, mà phụ nữ vốn dĩ so với rắn độc không có gì gọi là quá đáng.

“Cậu có căng thẳng không?”

“Ân, không có!”

“Tự tin vậy sao? Theo tôi biết buổi tiệc hôm nay toàn sao hạng A, còn có những nhân vật tai to mặt lớn!”

“Không phải Nghi tổng cũng được mời sao!”

“Ân, thì có liên quan gì?” Người phụ nữ xinh đẹp nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu lắm.

Y bật cười, đưa tay lên che miệng giống như mấy thiếu nữ ngượng ngùng đùa giỡn “Ban nãy bà có bảo rằng nhân vật được mời đều là các vị tai to mặt lớn, hôm nay tôi đi cùng bà còn gì phải lo sợ nữa!”

Nghi Thái Yến bật cười vỗ đùi, tựa hồ như không có gì kiêng kỵ, bà lắc lắc đầu nhưng trong lòng ngược lại cực kỳ đắc ý, tiểu tử này trông có vẻ thờ ơ như vậy lại có thể nói ra mấy câu này thật sự quá không thể ngờ tới.

Tới nơi rồi, tài xế vội vàng xuống xe giúp họ mở cửa, sau đó đem xe đi tới bãi đỗ, Từ Hi cúi đầu chuẩn bị tinh thần một chút, ngẩng đầu nhìn Nghi Thái Yến cười thật rạng rỡ.

Bà khẽ gật đầu, trở về dáng vẻ đăm tiếu ban đầu, cùng với Từ Hi giữ khoảng cách an toàn, hai người từ từ tiến vào trong.

Vẻ hào nhoáng làm cho y phát choáng nhưng không để lộ ra ngoài, chỉ nói nhỏ vào tai người bên cạnh “Bữa tiệc này thật sự quá...”

Nghi Thái Yến hiểu ý mỉm cười gật đầu “Àn” nhỏ một tiếng, ra hiệu bảo y sang bên cạnh tìm chỗ ngồi.

Ở phía sân sau bên hông hội trường cũng có người, bóng lưng đó có vẻ như rất quen thuộc, Từ Hi nói một tiếng với Nghi Thái Yến rồi rời khỏi hội trường huyền ảo, cánh cửa vừa mở ra phía sau giống như khung cảnh thần tiên trong phim “Khu vườn bí mật” vậy.

Lối mòn dẫn ra trung tâm vườn hoa trải đầy những viên sỏi nhỏ kích cỡ gần bằng nhau, còn có mấy viên đá phát sáng trông như sao trời vậy, ở giữa có bệ phun nước, trên đỉnh bệ phun là chiếc đèn hình cầu sáng trưng soi sáng cả một vùng.

Phát hiện có người tiến vào, hai người bên ngoài có vẻ như phòng bị, tiếng cười cũng im bật.

Từ Hi nhìn thấy được trong ánh sáng mờ nhạt kia là Tạ Giang cùng với Hồ Chiêu Nhi, cô gái cực kỳ xinh đẹp đang ngồi trọn trong lòng hắn, đầu khẽ tựa vào ***g ngực hắn yếu điệu mỉm cười.

Tạ Giang khẽ chau mày nhưng rất nhanh liền che đi sự không hài lòng của mình, hừ nhẹ một tiếng, hắn châm chọc “Ah, vị tiên sinh này sao có thể tùy tiện đi lung tung như vậy!”

Trong đầu y sớm đã “đùng” một tiếng nổ tung hết bao nhiêu hy vọng, nhưng nghề nghiệp của y vốn là diễn viên, vai này không thể không nhận rồi.

Cúi đầu cười cười, Từ Hi cho hai tay vào túi quần nhún vai một cái “Ngại quá, tôi còn nghĩ là nơi có Tạ Lăng sẽ có ngài đây, Tạ Giang tiên sinh!”

Ngoài mặt không nói gì nhưng trong tâm sớm đã lạnh, hắn tựa tiếu phi tiếu nhìn y, phát phát tay “Làm cậu thất vọng rồi!” dứt lời không hề kiêng nể cúi đầu hôn lấy nữ nhân xinh đẹp đang ở trong lòng mình ôm chặt cứng, có bao nhiêu tức giận đều trút cả lên người này.

Từ Hi không ngu ngốc đến nỗi đứng đây nhìn bọn họ phu sượng phụ tùy mảy qua mắt lại, đây còn không phải đuổi y đi ra ngoài sao.

Nhưng mà có lẽ như đã chọc đúng điểm yếu của Tạ Giang rồi, về phần này y vốn dĩ rất hài lòng, nhưng tại sao lại cảm giác như không khí dần mất hết, hô hấp bị trì trệ làm cho toàn thân mệt mỏi vô lực.

Đưa tay xoa xoa thái dương, y mỉm cười một cái chỉnh lại trang phục, quay về bên cạnh Nghi Thái Yến đứng đó nghe bà ấy nói chuyện với những nhân vật lớn khác, chứng thực được câu nói không rõ của người nào nhưng thực sự là quá đúng ‘Người làm ăn không thể chỉ có một bộ mặt’.

12. Chương 12

Trên con đường nhỏ dẫn vào khu dân cư trong đêm khuya đã vắng lặng như tờ, phía trên chung cư cao tầng chỉ còn lại vài hộ gia đình bật đèn.

Một môi thở dài ngồi xuống hàng ghế đá ở công viên nhỏ phía trước chung cư, Từ Hi một môi ngẩng đầu nhìn sao trời.

Cái gì gọi là minh tinh? Là ngôi sao sáng... Vậy mình hiện tại thế nào? Hmm... Chưa kịp toả sáng đã sắp lụi tàn.

Kỳ thực không có Tạ Giang nâng đỡ y không cách nào có được danh vọng nhanh như vậy, nhưng nếu hắn không xuất hiện có lẽ y sớm không bị loại cảm giác khó chịu này dày vò.

Bọn họ kỳ thực không có ai yêu ai chỉ là loại xúc cảm đáng hận này nên gọi là gì mới phải. Bờ môi khô khốc, hơi thở ra còn có làn khói trắng, mắt cũng khô đến nỗi vừa khẽ nhắm lại liền cay xè.

Không muốn nghĩ nữa, Từ Hi đứng dậy muốn đi vào nhà, chẳng ngờ tới phía sau có bóng đen ập đến dùng khăn tay có tẩm mê dược áp lên mũi y, vô vọng giãy giụa, kết quả vẫn là thoát không khỏi.

Nam nhân ngồi vắt chân chữ ngũ trên sofa cách chiếc giường kingsize chừng vài bước, tiêu sái lau chùi con dao cắt trái cây làm bằng vàng trắng nguyên khối, đưa lên quan sát một chút đôi môi cũng nhếch lên, tiến tới bên giường ngồi xuống.

Từ Hi ý thức dần thanh tỉnh, cảm giác lạnh lẽo của vật gì đó chạm vào da thịt làm y một trận rùng mình.

Dây trói bị một nhát dao khê đưa qua lập tức đứt đoạn, y sợ hãi thở dốc, toàn thân chẳng hiểu vì sao không thể động, muốn đưa cánh tay lên gỡ bịt mắt ra cũng không được. Dải băng đen che mắt vẫn chưa được giải khai y khổ sở chau mày.

“Là ai?”

Đối phương không lên tiếng, chỉ khinh thường hừ nhẹ, tiếp tục động tác, dùng vật sắc nhọn kia từng chút một cắt rách y phục trên người Từ Hi.

Không vội hoảng loạn, y suy nghĩ tìm cách mở bịt mắt ra. Dần vật một hồi cũng có thể lên tiếng “Là ai vậy? Tôi thật sự muốn biết ngài là ai, ưm ... Tôi cũng không có ý cự tuyệt đâu...”

“Hanh! Quả nhiên mặt dày tao hoá!” Người kia cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

Đưa tay giật phắt dải che mắt ra, hần ném đi con dao sắc bén sang một bên, từ từ tiến về phía y, khoe miệng có một nụ cười mang đầy ác ý “Cậu không có ý cự tuyệt sao!”

Từ Hi cứng họng, sợ hãi nhắm chặt mắt lại, cảm bị Tạ Giang trừng mắt bắt y mở mắt ra nhìn hần.

“Tôi đã cảnh báo chưa nhỉ?”

“Tôi lại không có làm gì anh!”

Lần đầu tiên y nhìn thấy phần nộ trong mắt hần bộc lộ rõ ràng như vậy, cũng là lần đầu tiên nhận lấy cái tát mạnh như vậy từ hần, gần như là dùng tận lực rồi.

Nhất thời chịu không được khê rên lên một tiếng, ban nãy bất ngờ tránh không kịp răng cắn trúng lưỡi khiến máu tươi liên tục trào ra.

Tạ Giang hung bạo cúi đầu bóp chặt khớp hàm, làm cho y mở miệng tiếp nhận nụ hôn không có nửa điểm tình ý từ hần, cảm nhận được hương vị của máu tươi hần đặc ý nhếch môi, càng tiến sâu hơn.

Trong lúc Từ Hi đang đắm chìm trong cảm giác quá đổi quen thuộc ấy, cảnh giác bị tước sạch, hần một tay lật y nằm sấp lại tay còn lại sát nhập hậu đạo.

Y đau đón nhăn mặt, khí lực không đủ để cự tuyệt chỉ có thể kêu lên “Dừng! Tôi sai rồi! Mau ... Dừng lại!”

Tạ Giang điên cuồng cười lớn đem lời y nói bỏ ngoài tai, đôi tay lại gia tăng thêm một ngón trù sáp.

Đại não một mảng trống không, hành động không được, nói cũng chẳng thành câu nữa, miệng há ra thở dốc, lời muốn nói cũng bị hần từng chút một nuốt vào.

Nói rằng không có cảm giác là giả, Từ Hi có thể cảm nhận được tính khí đã sớm căng cứng đến khó chịu ở giữ hai chân, bị đôi tay thuần thực của người kia xoa nắn kết quả rất nhanh liền phóng thích.

“Khẩu thị tâm phi, cũng đâu phải lần đầu tiên cậu ở dưới thân tôi làm loại chuyện này, giả vờ thuần khiết như vậy cho ai xem?”

Hần đánh mạnh vài cái làm cho cánh móng trắng nõn mềm mại như lụa của y cũng dần ửng đỏ, bất ngờ dùng cự vật to lớn tiến vào trong khiến cho mảng ý thức vốn đã mơ hồ nay mất sạch, cuồng loạn bầu lầy drap trải giường, Từ Hi đau đớn cắn chặt răng.

Trong lúc giao triền, bên tai y nghe thấy tiếng thở dốc nhẹ của Tạ Giang, tim đột nhiên đập nhanh cực độ, khoái cảm cũng nhanh hơn tiến tới xâm chiếm toàn cơ thể y.

“Ân... Tạ Giang! Anh... Anh...” Từ Hi dùng đôi mắt đã ngập nước gò má phồng hờn hướng hấn khẽ gọi.

Tạ Giang tuyệt không để ý giữ lấy hông của y luật động càng nhanh hơn, tại lúc sắp đạt đến cao trào hấn gầm lên một tiếng, đồng thời liên tục gọi tên Tạ Lăng làm cho Từ Hi đông cứng toàn thân dở khóc dở cười.

Tại thời khắc đó tim của y như muốn vỡ ra vậy, tại sao lại đau đến thế? Năm đó chứng kiến ông nội bị xe lớn đâm trúng khắp khiêng toàn thân đầy máu quay về nhà cũng là loại đau xé tâm can như vậy nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.

Đau quá, y chịu không nổi nữa. Gục đầu xuống giường ngất đi, cho đến lúc tỉnh lại người đã đi mất, lúc này y mới phát hiện căn phòng đêm qua chính là phòng khách sạn.

Từ lúc nào y lại ti tiện đến thế, so với một thằng *** có điểm nào khác biệt y cũng không biết nữa.

Chỉ là... Làm *** còn có tiền thù lao, còn y bị hấn tổn thương cả thể xác lẫn tâm hồn như vậy đổi lại được cái gì?

“Đừng nói với tôi người có bao nhiêu khổ sở, hãy im lặng nhìn vào vết thương tôi đã vì người mà nhận lấy...”

Nha nha nha nha nha nha H kìa –

13. Chương 13

“Đúng rồi! Chính là như vậy, giữ nguyên tư thế đó!” Stylist nhanh nhẹn chạy qua chạy lại điều hành đoàn người đang chụp ảnh quảng cáo cho nhãn hiệu thời trang nổi tiếng.

Đêm qua làm nhiều như vậy cơ thể không tránh khỏi mệt mỏi, vừa chụp xong một loạt ảnh lập tức trốn vào một góc uống thuốc giảm đau đầu, bây giờ đã là 5h chiều Hứa Minh Tranh còn chưa tới, thử hỏi tên ngốc đó làm trợ lý kiểu gì vậy chứ?!

Nghi Thái Yến sớm hơn một chút gọi cho Từ Hi nói rằng bà ấy đang đứng ở trước studio chụp ảnh, có vài việc muốn bàn giao nên báo cho y biết.

Người ngồi trong xe cũng không quá căng thẳng, thấy y bước ra ngoài liền thò đầu qua cửa kính xe mỉm cười nhìn Từ Hi vẫy vẫy tay thân mật gọi “A, Tiểu Hi, ở bên này!”

Chiếc xe này so với hôm trước không giống nhau nên nhầm lẫn là chuyện bình thường, an tọa ở ghế sau xe, y mới lên tiếng “Nghi tổng là có việc gì cần phân phó?”

“Buổi chụp ảnh hôm nay có thuận lợi không?”

“Ừm, không tệ! Theo tôi thì là rất tốt!”

Bà gật gù đầu xem qua văn kiện trong tay suy nghĩ một lát mới nói “Kỳ thực không ai có thể tin tưởng giao việc quan trọng cho người mới cả, tôi cũng vậy, nhưng chỉ cần lần chụp ảnh này có hiệu quả quảng bá cao, tôi sẽ giao cho cậu dự án quảng cáo cho thương hiệu thời trang lớn của tôi!”

Y mừng rỡ không che giấu nhìn Nghi Thái Yến “Thật chứ! Cảm ơn Nghi tổng! Bà đúng là người tốt, tôi biết không ai cho không ai cái gì, chỉ là ân huệ này so với tôi mà nói...”

“Nói cái gì chứ, kỳ thực đây cũng là gì đâu, chỉ cần có thể...” Nghi Thái Yến đột nhiên ngừng lại, sau đó không nói nữa, sắc mặt có phần biến đổi, tích tắc bà đã chuyển sang chủ đề khác “Cũng trễ rồi, tôi đang định đi ăn tối, cậu có hứng thú đi cùng không?”

“Có thể, cảm ơn!” Từ Hi rất nhanh liền đồng ý, không dám cũng không muốn làm mất lòng con người kỳ lạ này.

“Không cần khách khí, chúng ta cũng đâu phải hoàn toàn là người xa lạ!”

Câu nói đó bao hàm biết bao nhiêu ẩn ý, cho dù có không hiểu y cũng chẳng hỏi lại, để ý tiểu tiết như vậy để làm gì, không bằng tìm ra cách lấy lòng Nghi Thái Yên còn tốt hơn.

Ngồi tại phòng ăn riêng dành cho khách quý, toàn bộ đều lui ra ngoài chỉ có hai người bên trong dùng bữa tối, không gian im lặng đến căng thẳng, Nghi Thái Yên đột nhiên liên tiếng “Tiểu Hi, có phải... Cậu là con trai của Từ Khiêm?”

Y giật mình thấy rõ, dao ăn đang cầm bên tay phải rơi xuống mặt bàn thủy tinh, không rõ vì sao lại như vậy nhưng nghe thấy tên của cha mình kiềm không được đau lòng, Từ Hi ái ngại nhìn bà một lúc lâu mới khẽ gật đầu “Đúng như vậy! Nghi tổng, bà...”

“Àn, không có gì đâu, chỉ là trùng tên với người quen của tôi, không biết có phải là ông ấy không!” Bà cười lấy khăn ăn che miệng, mắt tự nhiên quay mặt đi nơi khác không dám nhìn thẳng vào mắt y như là sợ bị phát hiện ra chuyện gì đó mà bà đang cố gắng che giấu.

Bữa ăn cuối cùng cũng trôi qua trong loại không khí gượng gạo ấy, Nghi Thái Yên nói trong người có chút không khỏe nên về trước, cho tài xế đến đưa Từ Hi về nhà nhưng y đã từ chối.

Con đường lớn như vậy nhưng dòng người đã thưa thớt dần, lấy điện thoại trong túi ra, Hứa Minh Tranh gọi tới vài lần nhưng do bật chế độ im lặng nên y không biết, còn một số điện thoại nữa đã rất lâu rồi không có gọi tới, tùy tiện đưa tay lướt trên màn hình tìm kiếm gì đó, kết quả chỉ là một mảng trống không tuyệt vọng.

Trăng hôm nay thật sáng, có nên hay không chạy tới bờ biển chôn giấu bớt tâm sự...

Khẽ cười lắc lắc đầu, quả nhiên là điên thật rồi, trẻ như vậy lại muốn ra biển, nhưng mà có gì là không thể? Y rút điện thoại, ban đầu định gọi cho Hứa Minh Tranh rủ cậu đi cùng bất quá như vậy sẽ khiến sắp không vui, đành rút lại ý định.

Trầm mặc trên hàng ghế công viên rất lâu Từ Hi mới rút hết can đảm gọi cho một người.

“Alo! ”

Chết tiệt, tại sao điện thoại của Tạ Lăng mà người nghe máy lại là Tạ Giang? Bối rối muốn tắt máy nhưng hần đã sớm một bước lên tiếng “Không phải có việc nên mới gọi sao?”

“Tôi... Tôi...”

Hần ở đầu bên kia khẽ cười nói “Cậu thật sự muốn đấu với tôi sao?”

Nghe thấy thanh âm của hần tim y lập tức đập nhanh cực độ, nhưng sống lưng vẫn không tránh khỏi đợt rét run “Tôi chỉ muốn tìm Tạ Lăng một chút!”

“Có gì nói với tôi!” Tạ Giang lạnh lùng buông lời dứt khoát.

Từ Hi khổ sở trong lòng không biết nói cùng ai đành giấu nhem, cả gan tắt đi điện thoại cho lại vào túi áo khoác, tiện đường ngoắc một chiếc taxi đi thẳng tới Thiên Sơn, moi hết tiền trong túi vừa đủ trả cho tài xế, mệt mỏi đi về phía bắc, từng bước từng bước Thiên Trì xuất hiện ngay trước mắt nhưng đã sớm mơ hồ đến nhìn không ra được dãy Bắc Cách Đạt sơn ở phía xa xa ngoài kia.

Trời gần sáng rồi, tâm sự dồn nén biết bao lâu cuối cùng cũng bị y trút hết xuống hồ. Nằm dài trên bờ hồ như đứa trẻ, ngốc nghếch hét lớn “Tôi thực sự quá mệt mỏi rồi!” nghe âm thanh dội lại của chính mình lại kiềm không được nhắm chặt mắt lại, tận hưởng mùi hương của thiên nhiên, dễ chịu đến nỗi mũi cay xè.

Mùa hè năm đó kỳ thực quá tàn khốc, cho đến hiện tại lúc nhớ về y vẫn tránh không khỏi lòng đau như cắt...

“Ba ơi! Cho con mượn máy quay đi, con vừa nhìn thấy ufo kìa!”

“Không được thò đầu ra ngoài cửa xe như vậy, rất nguy hiểm!”

“Tiểu Hi...!”

“Ông nội, giúp con nhờ ba lấy máy quay ở ngăn bên kia đi!”

“Ba à, ba đừng chiều hư Tiểu Hi!”

Nói như vậy nhưng Từ Khiêm vẫn đưa tay lấy máy quay, lúc quay người đưa cho Từ Hi cái máy quay ấy, từ góc khuất của con đường đèo xuất hiện một chiếc xe khác đang chạy với tốc độ rất nhanh ngược chiều với xe của bọn họ...

Lúc tỉnh lại cái gì cũng không còn, cha mẹ đều không còn nữa, ông nội cùng với y bị văng ra khỏi xe trước khi xe phát nổ cũng là điều may mắn nhất mà y từng được nhận lấy bởi thượng đế, chỉ là như vậy đối với y quá không công bằng.

Suy nghĩ vẫn vương thật lâu, mặt cũng sưng đỏ vì khóc, chỉ hôm nay thôi y quay về làm một đứa trẻ cái gì cũng không quản chỉ ích kỷ quan tâm tới cảm xúc của bản thân, một mỗi đưa tay lên che mặt, y thậm chí sợ hãi khi phải đối mặt với thế giới đầy rẫy chướng ngại này.

“Cậu nghĩ như vậy là có thể trốn chạy thực tại sao?”

Giọng nói này quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi y còn tưởng nó phát ra từ trong tiềm thức của mình, trong phút chốc bầu trời như sụp đổ, trước mắt tối đen, chỉ cảm giác được thân thể như được nhắc nhở, đây là mộng thôi có phải không?

14. Chương 14

Hai con người ngồi im lặng trên chiếc xe thể thao mui trần, cơn gió lớn vừa thổi qua làm cho tóc của thiếu niên bay loạn, người ngồi bên cạnh âm thầm nhìn về phía hồ nước lớn trước mặt.

“Đột nhiên nửa đêm chạy đến đây làm gì?”

Từ Hi thần thờ suy nghĩ rất lâu nhưng chính y cũng chẳng hiểu vì sao mình lại tới nơi này, cúi đầu bật cười, cảm giác vừa buồn bã vừa lạc lõng, ngay cả hơi thở của mình cũng không điều khiển được khiến nó có chút gấp gáp.

“Tại sao không trả lời?”

“Tôi mệt mỏi!”

Tạ Giang đặt tay lên vô lăng, hẳn cũng có điều không nói ra nên hiểu được một số chuyện giữ yên trong lòng khó chịu thế nào.

“Vì sao cậu lại chọn nơi này?”

Từ Hi thở dài bất lực lắc đầu “Vì nơi này chính là nơi tôi vừa yêu vừa hận, năm đó... Sinh mệnh của cha mẹ tôi kết thúc tại nơi này!”

Hắn có chút giật mình, còn đinh ninh rằng y sẽ viện ra một cái cớ nào đó nhưng không, trong bóng đêm ánh mắt của y chợt lóe sáng như sao trời rồi vụt tắt, qua đó hắn nhìn thấy được nỗi tuyệt vọng mong ước vùng vẫy ra khỏi cái hố sâu không đáy mang tên quá khứ này.

Đột nhiên Từ Hi mỉm cười quay sang nhìn hắn, đôi bàn tay lạnh lẽo mang theo mùi hương cỏ chanh quen thuộc lướt qua chạm vào mặt hắn “Anh thực sự...”

“Hửm?”

“Tại sao lại tới nơi này?”

Hắn không nói, chỉ ôn nhu cúi đầu nhìn xuống bờ cát rộng lớn dưới chân mình, khóe môi vô thức nhếch lên, có thể nói loại cảm giác này chưa từng có, khoảnh khắc nhìn thấy hắn như vậy tim y thắt lại một cái sau đó đập rất nhanh rất nhanh, không dám tiếp tục bị vẻ đẹp này làm cho mê đắm, y quay đầu bước đi được vài bước thì hơi ngoảnh đầu nhìn lại nói với hắn.

“Cảm ơn vì đã đến, ừm... tôi đi trước!”

Còn tưởng Tạ Giang sẽ không có ý kiến, ai ngờ được hắn lại ngẩng đầu lên nhìn về phía y “Cậu muốn đi đâu?”

“Hmm tôi cũng không biết nữa!”

“Cùng tôi quay về đi!”

Từ Hi cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ trước lời này của hắn, nhất thời không tin được vào tai mình xoay người lại nhìn hắn lấp bắp “Cùng... Cùng anh quay về?”

Hắn phì cười “Hiện tại cái gì cũng rõ ràng rồi, tôi cũng không ngại nói ra, tôi thật lòng với Tạ Lăng, nhưng em ấy lại chẳng vừa mắt tôi...”

“Thì...?”

Hắn lắc đầu, không phải ai cũng có thể nhìn thấy bộ dáng chật vật này của hắn, y cũng xem như vinh hạnh hơn người rồi, trong lúc hắn không phòng bị đặt tay lên đôi vai ấy, y mỉm cười “Nếu thật như vậy... cưỡng cầu cũng vô ích, anh có nghĩ vậy không?”

“Vấn đề chính là tôi... Thôi bỏ đi!” Tạ Giang thu lại nét mặt khổ sở ấy, con người băng lãnh lại trở dậy chiếm lấy toàn bộ.

“Tôi cảm thấy giữa chúng ta cũng không hẳn là không có điểm chung!”

Từ Hi khựng lại có phần căng thẳng “Giữa chúng ta có điểm nào chung?”

Hắn khép hờ mắt lại hít một hơi sâu tựa người vào xe “Cô đơn trôi giữa cuộc đời này!”

“Anh không chán ghét tôi vì chuyện của Tạ Lăng sao?”

“Ừm... có chứ, nhưng mà hiện tại đã không còn nữa...”

Y hiểu rõ hắn có thể dùng năng lực đoạt được những thứ mình thích, chỉ là đối với người hắn thực sự yêu thương không có biện pháp cưỡng cầu.

Tự hỏi bản thân có phải nên cảm thấy tổn thương không? Đại não lập tức phản ứng đáp lại một câu ‘Không có tư cách’.

“Trời cũng gần sáng rồi, tôi về trước!” Từ Hi sau một hồi im lặng cũng lên tiếng.

Tạ Giang quay đầu nhìn y cười cười “Cùng về không?”

Y gật đầu không hề do dự, tại sao phải từ chối huống hồ trong túi cũng không còn một đồng.

Cả đêm qua không ngủ đáng ra nên mệt mỏi uể oải mới phải, nhưng tại sao y lại chỉ cảm thấy phiền muộn đến muốn khóc.

Ngoài cửa xe gió lớn liên tục ùa vào làm hai mắt y khô khóc vừa nhắm lại nước mắt liền chảy ra.

Không ngờ bị Tạ Giang vô tình nhìn thấy, hắn đưa tay mở ngăn tủ lấy ra túi đựng khăn giấy đặt lên đùi y “Làm sao vậy?”

“Không có, gió làm cay mắt!”

Hắn im lặng không hỏi thêm nữa chăm chú lái xe, nhìn bộ dáng nghiêm túc này dường như hắn đã trở lại là hắn của mọi ngày, vẫn đậm phong khinh.

Đi được một đoạn xa thì Từ Hi ngủ gục. Đầu tựa vào ghế, đôi môi thỉnh thoảng mấp máy như đang nói mớ.

Tạ Giang biết y đang ngủ cũng giảm bớt tốc độ lại bật hệ thống chống sốc trên xe, ung dung đi về phía căn nhà ở ngoại ô của mình.

Lúc y mở mắt đã là buổi trưa, mùi hương hoa cỏ từ cửa sổ chạy sộc vào mũi, loại mùi hương này luôn luôn dễ chịu như vậy.

Bên cạnh không có người, đứng dậy đi tới cửa sổ nhìn ra sau vườn, có một lão nhân đang tưới nước cho mấy cái cây từ cao tới thấp.

“Ông oiiiiii!”

Người kia bất ngờ đứng từ dưới nhìn lên sau đó nở nụ cười “Chào cậu, Từ thiếu gia!”

“Làm sao ông biết tên tôi?”

“Là ngài Tạ đã nói cho tôi biết!”

“Anh ấy đâu rồi ạ?”

“Tôi cũng không rõ nữa, nhưng có lẽ ngài ấy sẽ về sớm vì có cậu ở đây, Từ thiếu gia!”

Là như vậy sao? Hoá ra loại tình huống này cũng có thể xảy ra, còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại, chớp mắt lại trở về nằm gọn trong lòng bàn tay hắn...

15. Chương 15

“Đừng so sánh tôi với bất kỳ ai khác, bởi vì tôi mệt mỏi.”

Từ sau hôm đó, thái độ của Tạ Giang đối với y trở lại như trước kia không đậm không nhạt.

Đối với Từ Hi mà nói điều này cũng không có gì gọi là quá khó chấp nhận, hắn có điều kiện như vậy lại gọi mình quay về bên cạnh, chứng tỏ trừ bỏ Tạ Lăng ra trong lòng hắn y xếp ở vị trí thứ hai hơn tất cả những người khác.

“Ai tiểu tổ tông của tôi! Cậu đang ở đâu? Cậu trốn kỹ như vậy muốn tôi sống thế nào với Nghi tổng đây!”

Cuộc điện thoại đầu tiên trong ngày vừa nghe máy đã trúng phải một bài diễn văn này của Hứa Minh Tranh.

Y sực nhớ ra ngại ngùng bật cười “Haha, tôi quên mất, tới ngay đây!”

Từ Hi chuẩn bị một chút, nói với lão quản gia một tiếng rồi rời đi. Bước ra khỏi cánh cổng lớn y tùy tiện bắt một chiếc taxi quay về nhà, tới nơi mới sực nhớ tiền đêm qua đã sớm dùng hết, đành phải chạy lên phòng lấy tiền rồi quay lại trả cho tài xế taxi, lại chạy về phòng.

Chuông điện thoại lại tiếp tục vang inh ỏi, y bận tắm bên trong nên không tiện nghe máy, mặc kệ dù sao y cũng biết thừa là ai gọi tới, gấp gấp cái gì có phải y không đến đâu.

Gọi cho Từ Hi không được, Tạ Giang trực tiếp nhắn cho y một mẫu tin ngắn “Đã thức dậy chưa?”

Trên đường tới công ty y mới có thời gian mở điện thoại xem ban nãy là ai gọi tới, còn thấy tin nhắn của hắn, khỏe môi bất giác nở nụ cười, rất nhanh hồi đáp “Đã dậy rồi, anh ăn sáng chưa?”

Tin gửi đi rồi y mới giật mình nhìn lên đồng hồ hiển thị có trong xe, 9h40 rồi lý nào hắn còn chưa ăn sáng, chỉ có mình giờ giấc thất thường vậy thôi.

Suy cho cùng y cũng chẳng hiểu vì sao mình lại quay về bên Tạ Giang mặc dù đã bị hắn đối xử như vậy trước kia, chỉ là con người không có quyền lựa chọn cuộc sống, lý trí không thể thắng nổi con tim.

“Nghi tổng, đến sớm như vậy!”

“Mấy ngày này định tìm cậu bàn một số chuyện nhưng tiểu trợ lý nói cậu không có thời gian, đúng vậy không!”

Y mỉm cười, mời Nghi Thái Yến tới ngồi vào vị trí đã được sắp sẵn trong phòng làm việc “Không hẳn là bận, bất quá tôi hiện tại đã có mặt, Nghi tổng, bà có gì cần nói?”

“Hiện tại mấy buổi chụp hình quảng cáo tạm hoãn lại, cậu chuẩn bị vào việc quan trọng hơn!”

“Là việc gì?”

Nghi Thái Yến im lặng suy nghĩ một lúc sau mới tiếp tục nói “Có một bộ điện ảnh sắp khai máy, casting rất sôi nổi, đạo diễn lại chính là bạn thân của tôi, lần này xem như tôi coi trọng cậu dành cho cậu một thể xanh, thế nào?”

Từ Hi do dự một chút, y nhún vai “Ừm... Cái này không phải nên cùng với quản lý của tôi nói sao, tôi cơ bản không được quyết định mà!”

Bà bật cười rất thoải mái vỗ vỗ vai y “Chẳng phải sợ cậu không thích vai diễn này nên mới hỏi trước ý của cậu sao, chủ đề của phim chính là xoay quanh chuyện tình đồng giới của hai nam nhân, nếu cậu...”

“Cảm ơn Nghi tổng, tôi sẽ không!” y giật mình lập tức đáp, nếu muốn y diễn cùng với nữ diễn viên còn có thể, loại vai đồng tính luyến này sợ nhận rồi, từ trong đó y lại nhìn ra được càng rõ bản thân hơn, càng sợ hãi thực tế hơn.

Nghi Thái Yến khẽ chau mày “Không muốn cũng không sao, bất quá vai diễn này rất có tiềm năng! Cậu có muốn suy nghĩ lại một chút không?”

“Cảm ơn Nghi tổng, tôi e là không cần suy nghĩ đâu, cứ như vậy đi, một lần nữa cảm ơn ý tốt của bà!”

Loại tính tình này bà cảm thấy rất quen thuộc, không phải nhìn thấy một lần nữa bản thân mình lúc trẻ hay sao? Mặc kệ người trước mặt có bao nhiêu tôn nghiêm cũng không ngại làm theo ý mình không chút chú ý khiến người ta lầm tưởng tới chiều hướng tiêu cực.

“Ai, bỏ đi, chúng ta đi ăn gì đó, tôi còn chưa ăn sáng, còn cậu?”

Từ Hi cười, đứng dậy khỏi ghế “Àn, tôi cũng chưa ăn, có nhà hàng mới mở ở gần đây, hay chúng ta tới đó đi!”

Nghi Thái Yến gật đầu đi theo y ra khỏi phòng,

16. Chương 16

Buổi tối rảnh rỗi về nhà sớm hơn mọi ngày, rất lâu rồi không có tận hưởng loại cảm giác nhàn rỗi này, ngồi trước TV ăn bữa tối chỉ có một mình.

Ăn xong cơm đã là 8h tối, vừa định đi xuống công viên dưới nhà vận động một chút, chuông cửa đã vang lên.

Là Hứa Minh Tranh tốt bụng đem bữa tối đến cho y.

“Bỏ ra đĩa đi, cái này tôi đặc biệt tới tiệm thịt quay nổi tiếng nhất ở phố D mua tới cho cậu, thế nào? Cảm kích không?”

Nhìn bộ dáng đắc ý cười đến vui vẻ của tên kia Từ Hi thật hận không thể cho cậu ta một đấm “Thật tốt quá, bát cũng đã rửa sạch rồi, cậu nói tôi ăn chưa?!”

“Vậy thì thôi, tôi giúp cậu ăn là được rồi, tôi cũng chưa ăn gì!” Cậu giật lại túi thịt quay trong tay y lách người tiến vào trong nhà, tùy tiện đem thịt cho vào nồi hâm nóng.

Cái loại tình huống gì đây?

“Về nhà cậu mà ăn ấy!”

Hứa Minh Tranh cười khở gãi gãi đầu “Kỳ thực cũng không muốn làm phiền cậu, chỉ là khu nhà nhỏ chỗ tôi đêm qua bị cái tên Khúc Đồng Thu kia náo một trận, hiện tại bọn họ gặp tôi tay liền chỉ chỉ trỏ trỏ, thực sự không còn mặt mũi!”

Y ồ lên một tiếng, đi tới tủ lạnh lấy tô sứ lớn đựng snack khoai tây có sẵn trong đó, tháo ra lớp nilon bảo quản, trực tiếp nhảy lên sofa ngồi xem TV, ý định đi dạo một vòng cũng tiêu tan.

Mỗi người làm một việc, Hứa Minh Tranh ăn nhanh đến lợi hại, giữa chừng thì điện thoại trong túi cậu rung đến muốn phát nổ.

Nghe xong điện thoại, sắc mặt cậu vô cùng khó coi, giống như mới gặp quỷ.

“Gì vậy?” Từ Hi khê chau mày, dùng điều khiển chỉnh nhỏ âm lượng TV lại.

“Đồng Thu... Anh ta bảo là muốn tôi tới tiệc rượu đón anh ấy!!!”

“Thì?”

“Ồ đó toàn người có địa vị, tôi rất... Tôi rất nhát gan, không dám một mình tới, cậu... Cậu cậu...”

Nhìn cậu áp ứng như vậy hẳn cảm thấy vừa phiền vừa buồn cười, gật đầu một cái, đi vào phòng thay y phục cùng cậu ra ngoài.

Tới nơi còn phải chờ Hứa Minh Tranh tìm chỗ đậu xe mất hết mấy phút, đi bộ tới nơi diễn ra tiệc rượu cũng mất thêm chừng 5 phút.

Đáng lý người phải có thiệp mời mới có thể vào, nhưng cơ bản bữa tiệc cũng đã tàn từ lâu, chỉ còn mấy thành phần rảnh rỗi ở lại tiếp tục uống.

Vừa nhìn thấy Hứa Minh Tranh, Khúc Đồng Thu liền nở nụ cười, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cậu.

Từ Hi đứng một bên quan sát, quả nhiên cái tên bại hoại này chẳng có tí tiền đồ nào.

Chưa kịp hiểu rõ sự tình, Khúc Đồng Thu đã lão đảo hướng về phía Hứa Minh Tranh tựa vào, tay khoác lên vai cậu, thân ảnh hai người xiêu xiêu vẹo vẹo rời khỏi, còn y thì sao?

Hứa Minh Tranh lúc đi ngang qua người y còn khở sở giao phó “Tôi đưa anh ấy về, cậu trước tiên ngồi xe tôi về nhà đi, phiền cậu rồi!”

Thở dài một hơi, chẳng còn cách nào khác, cũng quay về nhà thôi, may mà ban nãy có giữ khoá xe của cậu ta.

Ra gần tới cổng, hình bóng nào đó cũng cực kỳ quen mắt, hoá ra là người quen sao, người đó còn đi cùng với một cô gái phi thường xinh đẹp phúc hậu, cái cách họ nhìn nhau mỉm cười từng chút một chạm vào đáy lòng nhau rồi tràn ra, chạm phải con tim của y khiến nó cảm thấy đau nhói.

Vòng qua một bên, cúi thấp đầu để không bị ai phát hiện ra bộ dạng chật vật này, Từ Hi tự mình mỉm cười, có lẽ đau lòng hay buồn bã cũng không còn cần thiết nữa, đóng băng mọi cảm xúc, y leo lên xe chậm chậm quay về nhà.

Về tới căn phòng nhỏ của mình, y cởi áo khoác treo lên giá gỗ trên tường, mệt mỏi đi tới giường ngủ nằm xuống.

Vừa lúc sắp chìm vào giấc ngủ, điện thoại để quên ở túi áo khoác ngoài phòng khách vang lên, y mặc kệ nó dùng gối che lên tai, âm thanh ồn ào đó cuối cùng cũng chịu im lặng, thay vào đó là tiếng điện thoại bàn

“Alo!”

“Ngủ sao?”

“Ưm không có!”

“Vậy tại sao không nghe điện thoại?”

“...”

Y không trả lời, tay nắm chặt ống nghe, cảm nhận được trong lòng mình có bao nhiêu khó chịu, phải chi y có đủ tư cách hỏi người này một câu ‘Cô gái ban nãy là ai vậy?’ Thì hay biết mấy.

“Sao không nói gì?”

Chưa kịp chờ y tìm cách trả lời hẳn lại tiếp tục lên tiếng “Ngày mai gặp nhau đi, tôi nhớ em!”

Thực sự rất muốn phản kháng, thực sự rất đau lòng nhưng làm sao nói ra đây? Y đành đồng ý “Ừm!” Một tiếng, sau đó lại tiếp tục im lặng.

“Cũng trễ rồi, em ngủ sớm đi, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Lần này lại là Từ Hi tắt máy trước...

Tạ Giang hít một hơi thật sâu, tựa đầu vào ghế đệm, hai tay xoa xoa thái dương

‘Liệu cái người ban nãy gặp ở cổng tiệc rượu có phải là cậu ấy không?’

Dựa vào đâu muốn hẳn suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này, nhưng chẳng hiểu sao cứ nghĩ tới lại cảm giác như có gì đó ở trong cơ thể không ngừng cựa quậy làm cho hẳn ngứa ngáy khó chịu.

‘...Dựa vào đâu bắt tôi làm quen với đau khổ

Dựa vào đâu muốn tôi yêu người lâu đến thế...’

17. Chương 17

Nằm suy nghĩ suốt cả đêm kết quả áp lực quá độ mà phát sốt, tới 9h vẫn không thể dậy để tới công ty, lại một phen nữa làm phiền tới trợ lý.

“Tiểu tổ tông của tôi ơi, cậu khi nào mới có thể để tôi yên!” Hứa Minh Tranh đứng tựa đầu trước cửa phòng y cười khổ lắc đầu.

Từ Hi khịt khịt mũi, ngẩng đầu dậy nhìn cậu một chút rồi tiện tay cầm gối ném tới phía người đang đứng đó “Để cậu yên đó! Về đi, tôi muốn ngủ!”

Cậu cũng không muốn ở lại, chỉ là công ty phải tới tìm người “Cậu nói xem, hợp đồng giám đốc cũng đã ký rồi, còn mỗi cậu chưa ký, sắp tới hạn trả về, cậu muốn gì đây? May dậy ăn sau đó uống thuốc rồi tới công ty cùng tôi!”

“Biết rồi biết rồi!!!! Bóc lột sức lao động! Kiện các người!” Y mệt mỏi lết xuống giường, ngã phịch lên sàn, may mà có thảm trải nên không bầm dập gì.

“Ngồi ngốc ra đó làm gì! Mau đi đi!” Hứa Minh Tranh tới gần dùng chân đẩy đẩy y đang ngồi dưới đất.

“Tôi từ chức được không?” Mắt Từ Hi đỏ ngầu, ngược nhìn cậu bằng ánh nhìn đáng thương.

Giả vờ như không nghe thấy, cậu đi ra phòng khách ngồi xem tạp chí.

Ra được khỏi cửa cũng đã là 10h hơn, qua loa lái xe tới công ty mất thêm nửa giờ, tới nơi suýt nữa bị sắp lớn sa thải thật.

Ký vội hợp đồng, sau đó nghe thuyết lý giảng đạo đến nặng trĩu cả đầu cũng có thể rời khỏi phòng họp, thật biết ơn trời đất xui khiến người gọi điện thoại cho tên kia bàn chuyện làm ăn, không thì xác định là thuyết lý tới nửa đêm còn chưa xong.

Trong thang máy, Từ Hi thở dài nhìn Hứa Minh Tranh “Tôi có thể về không?”

Cậu chau mày khó xử quan sát y ” Tôi cũng không biết nữa, cậu sao vậy?”

“Tôi...”

“Ê đừng có dọa tôi nha, nè nè!!! Cậu làm sao vậy? Tĩnh lại...”

Đây là đâu? Mùi hương quen thuộc, cảnh sắc quen thuộc, thực may, không phải là bệnh viện, không có ai ở đây, vậy y về nhà bằng cách nào?

Quan sát chung quanh một chút, trên bàn có tờ giấy nhớ màu cam neon bắt mắt, nét chữ nguệch ngoạc như của đứa trẻ tiểu học “Tôi có việc phải đi trước, thuốc và cháo ở phòng khách, tối nay xong việc quay lại sau!”

Y cười khổ, đúng là bạn tốt nhưng mà y có tư cách gì làm phiền cuộc sống của cậu như vậy.

Suy nghĩ một chút, Từ Hi đem điện thoại định gọi bảo Hứa Minh Tranh không cần tới, không ngờ vừa mở điện thoại đã thấy một đồng cuộc gọi nhớ của người đó, y thất thần quên cả chuyện mình vừa muốn làm, đôi mắt trống rỗng nhìn vào màn hình điện thoại, ngón tay run rẩy, có nên gọi lại hay không?

Cuộc gọi gần nhất cũng chỉ cách đây vài phút, màn hình tối đèn rồi tắt đi, lập tức đèn lại bật sáng, thanh âm lớn náo động cả một mảng yên tĩnh.

“Alo, Từ Hi!”

Y hít thở sâu, mặc dù hẳn không thấy được vẫn gập đầu “Àn?” Tạ Giang vẫn là không có gì khác thường, thanh âm trầm thấp vang lên “Em đang làm gì?”

“Vừa mới ngủ dậy!”

“Em bệnh à?”

“Không phải, chỉ là hơi mệt!”

“Tôi đến được không?”

Từ Hi bất ngờ lập tức hỏi lại “Anh biết nhà tôi?”

Hắn bật cười nhưng ý tứ hoàn toàn nghiêm túc “Là trợ lý của em, Hứa tiên sinh đưa nó cho tôi!”

“Ừm, vậy tùy anh!”

“Chút nữa gặp!”

Tại sao lại như vậy, y quên mất hôm qua có nói sẽ đến gặp hắn, còn có tại sao hắn lại tới đây? Mọi khi gặp nhau chỉ đơn giản là làm tình, hiện tại cơ thể y suy nhược như vậy thế nào lại chịu được loại tình tiết đó.

Trong lúc đang cuộn mình trong chăn suy nghĩ, tiếng chuông ngoài cửa không biết đã vang từ lúc nào.

Mặc dù y không hề mong muốn Tạ Giang tới nhưng mà trước mặt y hiện tại là Hứa Minh Tranh cũng khiến cho y có chút thất vọng.

“Vào đi, chẳng phải cậu có khoá sao? Nhấn chuông làm gì?”

Cậu cười hề hề vừa cởi giày vừa nói “Tôi sợ cậu chưa dậy, ngủ nhiều cũng không tốt, dậy vận động một chút!”

Từ Hi lười cho ý kiến, im lặng ngồi vào ghế ở phòng khách, lúc này mới bưng cháo lên ngửi ngửi, mùi vị không tệ, ăn được vài muỗng, khẩu vị chẳng còn nữa, hiện tại y lại muốn ngủ, Hứa Minh Tranh thấy vậy lên tiếng “Cậu ổn chưa? Nếu rồi thì tôi về trước!”

“Ừm!”

Lúc ra cửa, bên ngoài còn có người, người đó vừa định đưa tay lên nhấn chuông thì Hứa Minh Tranh mở cửa đi ra, đôi bên cười nói chào hỏi vài câu rồi cậu nhanh chóng rời khỏi, chỉ còn Từ Hi đối mặt Tạ Giang một khoảng không im lặng.

“Vào trong đi!”

Y để cửa cho hắn tiến vào, Tạ Giang cũng thực tự nhiên, vào rồi cũng tự mình đóng cửa lại, nhìn y phục của hắn giống như là vừa tan ca, Từ Hi nhìn không được hỏi “Anh vừa tan ca liền tới sao?”

Hắn suy nghĩ gì đó một lúc mới gạt đầu, nhìn sắc mặt y có vẻ không tốt, đưa tay lên chạm vào cái trán nóng rực của y “Em sốt cao quá!”

“Cũng đỡ rồi, vào trong ngồi đi, đừng đứng đây nữa!”

Từ Hi đi tới bật đèn phòng khách, căn phòng lập tức sáng trưng, hắn không khỏi tò mò “Ban này trợ lý của em ...”

Y đã đoán trước được câu hỏi của hắn, trực tiếp trả lời “Đúng vậy, cậu ấy tới vì lo cho tôi!”

“Giữa hai người là có quan hệ thân thiết hơn cả bằng hữu sao?”

“Cậu ta đã có người trong lòng!”

Tạ Giang ngồi trên sofa nhìn túi thuốc đầy ắp cũng khẽ chau mày “Em phải uống cả đồng thuốc này sao?”

Từ Hi mệt mỏi chỉ gạt đầu chứ không trả lời.

Hắn thở hắt một hơi, tới gần cầm lấy tay y, Từ Hi đã sớm gầy đến chỉ còn da bọc xương, hiện tại sắc mặt lại xanh xao đến đáng thương, hắn có điểm không đành lòng “Hay là em đến sống cùng tôi, tôi sẽ phân phó người mỗi ngày chiều cổ em, được không?”

Cảm giác bị tay hắn chạm vào làm y giật mình kéo tay về, nếu không phải đêm trước đó ở cổng của nơi tổ chức tiệc rượu kia nhìn thấy hắn tùy tiện hôn người khác nồng nhiệt như vậy, có khi nào y sẽ bị mắc lừa không?

“Cảm ơn Tạ tiên sinh, tôi thích sống một mình, như vậy tự do hơn!”

Hiểu rõ mình bị cự tuyệt, hắn cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ còn có thể giả vờ không tức giận đứng dậy “Trễ rồi, em nghỉ ngơi đi, anh về trước, tạm biệt, có thể ngày mai sẽ lại tới!”

Từ Hi tiếp tục lên tiếng “Ngày mai tôi còn có lịch làm việc, không có ở nhà!”

Chân mày hắn nhíu lên như đang lắng nghe, vẻ mặt đã hơi thay đổi, chỉ hỏi lại một câu “Vậy sao?!”

Từ Hi im lặng ngồi như đinh đóng trên sofa, đầu cúi thấp, còn tưởng hắn sẽ tức giận nhưng lại không, Tạ Giang không nhận lại câu trả lời của y mà lặng lẽ rời khỏi, chỉ có mỗi y là ngu ngốc tự mình chịu đựng tất cả.

18. Chương 18

Cho tới sáng hôm sau, vừa thức dậy đã nhận được tin từ công ty, mấy show truyền hình từ nhỏ tới lớn trong mấy ngày nay gần như đều bị huỷ, y thở dài bất lực, lại chuyện gì nữa đây???

Chợt nhớ tới lời của Tạ Giang, lẽ nào hắn rảnh rồi xen vào chuyện của y như vậy?

Trực tiếp gọi cho hắn, người bên kia rất nhanh nghe máy “Àn, dậy rồi sao? Tôi đã cho trợ lý gọi bác sĩ cho em, họ đang trên đường tới!”

“Anh dựa vào đâu làm vậy?” Y tức giận nhưng không còn khí lực cãi nhau với hắn, chỉ có thể đơn giản nói một câu như vậy.

Dường như qua sự việc trước đây của Tạ Lăng, lá gan của Từ Hi đã to hơn nhiều rồi, nên mới dám nói với hắn như vậy.

Tạ Giang không để ý, chỉ nói thêm một câu “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi tới chỗ em sau!” Rồi lập tức cúp máy.

Thôi thì lỡ rồi, tiếp tục làm trò thì chỉ khiến người khác thêm ghét mình thôi.

Đúng thật vừa nằm lại lên giường chuông cửa liền vang lên.

Một anh chàng cực kỳ nghiêm túc đi cùng với một bác sĩ có vẻ còn khá trẻ.

Khám sơ lượt một hồi, hai người đứng sang một góc nói chuyện, sau đó vị bác sĩ trẻ tuổi kia quay lại chỗ y mỉm cười vô cùng hoà nhã “Từ tiên sinh, bệnh của ngài cũng không phải là nặng, nhưng có lẽ nó chỉ có thể thuyên giảm chứ không thể dứt, nếu muốn chắc chắn, chúng ta chọn một ngày nào đó tới bệnh viện kiểm tra kỹ càng hơn được không?”

Thấy thái độ của người đó y cũng không cách nào từ chối, đành cười khỏ gật đầu đồng ý, vị bác sĩ kia thu dọn vật dụng cho lại vào hộp y tế rồi ra ngoài đứng chờ quản lý của hân.

Anh ta cũng tiến tới chỗ y, giao ra một túi zipper đựng thuốc “Tạ Tổng có căn dặn ngài phải bảo hộ bản thân thật tốt, tan tầm ngài ấy sẽ tới! Tôi xin phép về trước!”

Từ Hi gật đầu, xuống giường ra ngoài tiễn hai người họ.

Rốt cục Tạ Giang đang suy tính cái gì? Rõ ràng trước nay hân chưa từng hành động như vậy, vừa mất thời gian, vừa không phải tính cách của hân.

Chưa được bao lâu, Tạ Giang lại gọi tới, không phải hân nói sẽ đến sao hiện tại còn gọi làm gì? Chần chờ một lúc lâu, Từ Hi cầm điện thoại nhấn vào phím màu xanh lá ở góc màn hình.

“Àn?”

“Từ Hi, em đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Mặc dù nói không hứng thú nhưng nghe tới câu hỏi này của hân làm sao có thể tránh khỏi một chút rung động, Từ Hi khẽ trả lời “Cảm ơn anh, khá hơn nhiều rồi!”

Ngay đúng lúc đó, hân ở đầu dây bên kia ngập ngừng lên tiếng “Hôm nay công ty có chút việc, lúc sáng nói sẽ tới chỗ em, xem ra không thể tới rồi!”

Cùng lúc đó, khi mà y định nói với hân rằng ‘Không sao cả!’ thì nghe được thanh âm ở bên kia truyền tới, không lớn nhưng vừa đủ lọt vào tai y – “Anh, chúng ta mau đi thôi, người của cả công ty về cả rồi anh còn đứng ở đây làm gì!”

Tạ Giang âm ừ cho qua, tiếp tục nói với y “Em nghỉ ngơi đi, có việc gì có thể gọi tôi!”

Tiếng tút tút dứt đoạn liên tục vang lên, sắc mặt của y có lẽ đang vô cùng khó coi, thật muốn cười lớn, quả nhiên chẳng có tư cách gì đòi hân quan tâm cả, còn phải đính chính lại, hân hạ mình giải thích nhiều như vậy chính là vinh hạnh của y, nói vậy có phải y nên hãnh diện đem chuyện này khoe cho cả thế giới biết hay không? Để cho bọn họ biết Từ Hi y là một tên ngốc.

Không sao cả, thật sự không sao cả, cuối cùng cũng có thể có được một ngày yên bình, ăn tối sớm một chút, đem thuốc ở trên bàn uống xong rồi ra ban công hóng gió, gió lớn thổi qua một trận, y cảm thấy toàn thân một đợt lạnh lẽo, nhưng thoải mái ngoài mong đợi, có thể ở đây tới trời sáng hay không? Bên ngoài có gió, có trăng lại còn rất nhiều sao nữa. Còn tốt hơn quay về giường ngủ, cô độc đến đáng thương.

Ở bên ngoài, trung tâm thành phố náo nhiệt, Tạ Lăng cuối cùng đã về nước, người đầu tiên biết tin đương nhiên là Tạ Giang, giữa bọn họ mà nói không rõ là loại tình cảm gì, hân để Tạ Lăng ở trong lòng tư niệm, nhưng đối với anh mà nói Tạ Giang chỉ là người anh họ rất thương yêu mình mà thôi.

Bữa tối đơn giản, vì đây chẳng phải là hẹn hò, kỳ thực giống với một bữa tiệc gặp mặt hơn, lúc từ công ty đi xuống đã có xe chờ ở cổng, bên trong đó ngoài dự kiến còn có một người làm cho nụ cười trên môi hân đông cứng.

“Anh, để em giới thiệu một chút, đây là Elise, lần này là cô ấy cùng em về nước!”

Tạ Giang quan sát nữ nhân ngũ quan tinh xảo ngồi trong xe, cô nàng cũng theo phép lịch sự nhìn hân mỉm cười không nói gì.

Bầu không khí gần như gò bó đối với hắn, mỗi một câu nói, cử chỉ đều phải nhìn sắc mặt của cô gái kia, may mắn cô ta không biết tiếng trung.

Đây có lẽ là lần đầu tiên hắn đối với nữ nhân có loại ác cảm khó chấp nhận này, thú thật thà rằng nhìn Tạ Lăng đi bên Từ Hi còn dễ chịu hơn, vì ít nhất hắn còn có thể điều khiển được tình thế, chỉ là...

“Hai người chờ một chút, anh có điện thoại!” Tạ Giang đột nhiên đứng lên nói một câu rồi bỏ ra ngoài nghe điện thoại.

Nhìn vào màn hình, trợ lý tại sao giờ này lại gọi tới, không phải lại có chuyện gì chứ?

“Tạ tổng! Nguy rồi!”

“Có chuyện gì?”

“Từ tiên sinh, ngài ấy có chuyện rồi!”

Hắn giật mình, hỏi kỹ hơn “Là chuyện gì?”

“Hiện tại tôi đang đưa cậu ấy tới bệnh viện, chỉ là muốn báo cho ngài một tiếng!”

Tạ Giang tức giận gầm nhẹ “Các người đang ở đâu?”

Vị thư ký kia rất nhanh liền trả lời “Bệnh viện chuyên khoa phổ XX!”

Nghe xong thông tin cụ thể, hắn lập tức tắt điện thoại, quay đầu đi ra khỏi cổng nhà hàng, trái với thói quen trực tiếp gọi một chiếc taxi đi tới bệnh viện.

Người không biết còn cho rằng hắn là quan tâm y, thực ra chỉ có mình hắn biết, nếu phải ngồi đó nhìn thấy hết thấy hạnh phúc của người mình yêu để bản thân phải chịu mọi khổ sở, chi bằng tìm một cái cớ tránh đi.

“...Trái tim tôi nếu không thể lấy lại được thì tôi sẽ tặng cho em

Yêu hay không yêu cũng được, tôi đều nghe theo em

Bởi vì tôi yêu em, chẳng liên quan gì đến em cả ...”

19. Chương 19

Đêm qua ngủ lại ngoài ban công kết quả chịu không được phát sốt, trong lúc mơ màng có người gọi cửa nhưng y chẳng còn khí lực để đứng dậy nữa. Bất quá lại cố chấp cho rằng đó là Tạ Giang. Đi được mấy bước thì ngã ra sàn ngất xỉu, sau đó nghe được âm thanh rất lớn, đúng vậy là tiếng phá cửa.

Trước khi ngủ một giấc y cũng kịp nhận ra, người vừa mới xông vào có thể là bất kỳ ai chỉ trừ hắn.

Tỉnh dậy, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi. Lại nhập viện, y thực sự rất chán ghét nơi này chỉ là tránh mãi không thoát.

Bên tủ đầu giường có một bó hoa lớn, là do ai đem tới vậy? Hiện tại sức nhớ ra, nhìn quanh không thấy ai.

Y tá từ ngoài bước vào cũng lặng thinh chỉ làm đúng trách nhiệm, giuso y thay bình nước biển mới rồi lại định ra ngoài, bị Từ Hi gọi lại cũng có chút không thoải mái “Ngài cần gì ạ?”

“Tôi muốn hỏi. Là ai đưa tôi vào đây?”

“Là một vị tiên sinh họ Lâm, hiện tại ngài ấy đang ở bên ngoài làm thủ tục nhập viện cho ngài!”

Y gật đầu cảm ơn. Tiếng cửa đóng lại nhẹ nhàng cách một tiếng, trong đầu y suy nghĩ ngổn ngang trăm bề. Lâm tiên sinh lại là ai nữa? Lục tung trí nhớ cũng không quen ai họ Lâm, chỉ có thằng bạn thời tiểu học là Lâm Học, có khả năng sao?

“Từ tiên sinh, xin chào! Ngài tỉnh lại rồi sao!”

Hóa ra là trợ lý kiêm thư ký của Tạ Giang. Nhưng mà người đó tới đây làm gì?

“Xin hỏi, anh...”

“À, tôi theo lệnh Tạ tổng chiếu cố ngài, lúc xử lý xong công văn quay lại chỗ ngài gọi cửa thì nghe tiếng động bên trong có chút không đúng. Phá cửa vào như vậy rất thất lễ, mong Từ tiên sinh đây lượng thứ!”

Như là niệm chú vậy. Người này tốc độ nói nhanh và văn vẻ là tuyệt đối, Từ Hi mỉm cười gật đầu bảo hân ngồi xuống “Ngồi đi, gọi tôi Từ Hi được rồi! Không cần khách sáo như vậy!”

“Được, tôi nhớ rồi. Cậu có gì cần phân phó không?”

Y lắc đầu, người kia lại nói “Vậy tiếp tục nghỉ ngơi, có việc gì cứ gọi, tôi ở ngay bên ngoài!”

Lúc Lâm Tự Hiền đứng dậy rời đi thì Từ Hi lên tiếng “Chờ đã, tôi muốn hỏi về bó hoa kia! Là ai đem tới vậy?”

“Đêm qua lúc tôi đưa cậu tới đây Tạ tổng có biết. Lúc cậu ra khỏi phòng chuẩn đoán bệnh lý quay về phòng nghỉ ngài ấy có ghé qua...” tác phong nghiêm túc đưa tay đẩy gọng kính màu bạch kim, giống như ý muốn nói ‘Nếu không còn gì nữa tôi ra ngoài nhé!’

Từ Hi hiểu ý gật đầu “Cảm ơn, anh đi nghỉ đi!”

Phút chốc căn phòng lại trở về với sự im lặng vốn có của nó.

Tạ Giang có ghé đến sao, thời gian ước chừng là tối hôm qua y vào viện, lẽ nào Tạ Giang có thể để Tạ Lăng ở đó mà tới chỗ y sao.

Bên ngoài phòng bệnh, thanh âm của nam nhân khá quen thuộc vang lên, không rõ vì sao nghe xong tim y lại đập mạnh thốn thốn hết một nhịp.

Trong chớp mắt bóng dáng trong suy nghĩ của y vừa nảy đã hiện ra trước mặt, nụ cười này rất lâu rồi y không có nhìn thấy.

“Từ Hi, tôi đến thăm em!” trên tay hân còn cầm theo một bó hoa mới thay cho hoa hôm qua.

Y gượng gạo cúi đầu vờ như đang lãnh đạm, cuối cùng thì cảm xúc dồn nén đến cực hạn rồi, vô pháp đối với hân nở nụ cười.

Dù không hiểu vì sao tối qua hân lại tới chỗ y mà không ở lại cạnh Tạ Lăng, nhưng sự việc trước đó chẳng phải là quá rõ ràng hay sao. Chính là... Hân đang muốn che giấu, hân sợ một khi gặp lại, Tạ Lăng sẽ bám mãi lấy y không thôi... như vậy đối với ai cũng không tốt nhất là hân.

Ngồi được một lát, cả hai chẳng nói được mấy câu, một sự việc ngoài dự kiến diễn ra, thư ký vào thì thăm bên tai Tạ Giang điều gì đó, hân chau mày lắc đầu. Tại lúc này cửa phòng bật mở.

Tạ Lăng cùng với Elise xuất hiện với nụ cười sán lạn trên môi, dây thần kinh cảm giác của Từ Hi giật một cái, sau đó chua xót dâng trào không có điểm dừng.

Y có thể ngu ngốc đến nỗi tin lời Tạ Giang nhưng không thể ngu ngốc đến nỗi loại tình cảnh này đã bày trước mắt còn đoán không ra.

Y chẳng những là một vật thay thế còn là một kẻ dự bị nữa. Cần phát tiết thì gọi một tiếng.

Suốt buổi chỉ có mỗi hai người họ nói chuyện duyên duyên. Còn hân ậm ừ vài tiếng xem như đã nghe thấy. Từ Hi lấy cớ còn mệt nên cũng chỉ im lặng mỉm cười.

Cuối cùng Tạ Lăng cùng với Elise cũng từ giã quay về, y có thể nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của Tạ Giang.

Lặng im từ khi hân tới, giờ này Từ Hi mới lên tiếng “Anh cảm thấy đau lòng sao?” kèm theo đó là nụ cười mỉa mai.

Hân không còn sức lực phản kháng nhún vai lắc đầu “Tại sao phải đau lòng?”

Y thôi không nói chuyện đó nữa, nhắm mắt đắp chăn xoay mặt vào trong “Cảm ơn vì đã đến. Trễ rồi, anh về đi!”

Còn định nói gì đó nhưng hắn quyết định im lặng, chỉ tiến tới gần khẽ đặt lên trán y một nụ hôn rồi mới rời đi.

Nghe tiếng cửa vang lên rồi Từ Hi mới yên tâm mở mắt, kỳ thực hắn còn ở lại thêm chút nữa chỉ sợ y chịu không được mà bật khóc.

Cuộc sống này phức tạp đến nỗi áp y không thể thở được.

“...Dù cho em có muốn cũng chẳng thể thay thế người ấy

Chỉ cần người ấy cười

Mọi thứ em cho anh đều chẳng là gì cả ...”

20. Chương 20

“Cẩn thận một chút!” sáng sớm Tạ Giang đã tới, nhìn thấy vị y tá kia thay nước biển cho Từ Hi, vết kim châm vào làm y đau đến nhăn mặt khiến cho hắn phải lên tiếng.

Hơi bất ngờ, y ngược đôi mắt thâm quầng lên nhìn hắn “Anh không đi làm sao?”

Hắn không trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào y tá ý muốn bảo cô ta mau đi ra ngoài. Tiếc là cô gái chẳng thèm nhìn tới hắn cứ từ từ dọn dẹp.

Từ Hi buồn cười nhưng ngoài mặt giả vờ bình thản “Cô y tá, tôi có chút chuyện cần nói với người này, phiền cô rồi!” nói xong còn mỉm cười với cô ấy.

Cuối cùng y tá tỷ tỷ cũng phát hiện ra ý tứ của hai người, cười cười đem cả khay dụng cụ ra ngoài.

Hắn tiến tới gần, ngồi xuống cạnh y, nắm lấy tay y đặt lên lòng bàn tay một cái hôn.

Từ Hi chau mày rút tay lại “Đừng như vậy!”

“Em sao thế?”

“Anh còn chưa trả lời tôi!”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

Nghe xong câu hỏi, Tạ Giang thở dài vươn tay ôm y vào lòng, giọng nói âm trầm vang lên bên tai “Anh muốn đến xem em rồi mới đi làm!”

Biết rõ đều là giả dối, nhưng tại sao y lại cố chấp tin tưởng, giả vờ như không biết yên tĩnh ở trong lòng hắn không dám cự quạ, sợ rằng chỉ cần cự tuyệt hắn sẽ không ôm y như vậy nữa.

“Cũng trễ rồi, anh đi đi!” Từ Hi khẽ lên tiếng.

Hắn buông y ra, nhìn vào y thật lâu “Em cẩn thận tịnh dưỡng, tan ca anh sẽ tới!”

Muốn nói ‘Không cần đâu!’ chỉ tiếc là y quá tham lam, một câu nói cũng không thể nói ra.

Giả vờ như không nghe không thấy không biết, Từ Hi quyết định sống trong thứ ảo tưởng mà mình đã thêu dệt nên, quãng thời gian này y ở yên trong bệnh viện ăn, ngủ đọc sách, phía bên công ty cũng không có gọi qua.

Sau này mới biết được hóa ra Tạ Giang đã lên tiếng phân phó. Hắn nói rằng y cần phải nghỉ ngơi, không thương lượng mà tự ý cắt hợp đồng với mấy chương trình quảng cáo, etc... rồi bồi thường hết hợp đồng đã ký.

Nghi Thái Yến gần đây không thấy Từ Hi xuất hiện cũng cảm thấy lo lắng, hỏi thăm tin tức thì biết y đã nhập viện, bà tức khắc bỏ buổi họp hội đồng chạy đi thăm y.

“Tiểu Hi! Xin chào!”

Từ Hi bất ngờ nhìn người vừa mới tới “Nghỉ tổng! Làm sao bà biết tôi ở đây???”

“Không quan trọng, trước tiên cậu cho tôi biết cậu bị bệnh gì mà phải vào đây?” tác phong của thương nhân là nhanh chóng như vậy.

Nói chuyện một hồi, nhìn kỹ được gương mặt tiều tụy của y, bà không khỏi đau lòng “Việc gì phải làm việc cực khổ như vậy, hay là... để mẹ nuôi con có được không?”

“Mẹ?” y bất ngờ hỏi lại.

Nghi Thái Yến biết mình thất thố vội giải thích “A! Ngại quá, thật ra tôi có một đứa con trai, nếu nó còn sống ... có lẽ cũng lớn bằng cậu vậy...”

Từ Hi ồ một tiếng, nhìn bà sắc mặt chuyển biến không mấy tốt cũng cảm thấy khó chịu “Xin lỗi, Nghi tổng, bà đừng buồn nữa. Tôi...”

“Con có thể làm con nuôi của ta hay không?”

“Àn... Việc này...”

Viên mắt Nghi Thái Yến hồng hồng như là muốn khóc, gương mặt tỏa ra loại dương quang chiếu thẳng vào lòng người, y bối rối chẳng biết phải làm sao bắt đầu dĩ gật đầu.

Dù sao thì bà vốn đối với y rất tốt, chẳng có gì phải bài xích mối quan hệ này cả.

Nghi Thái Yến vui mừng ôm lấy Từ Hi vào lòng, tay xoa xoa lưng y, cùng lúc đó bên ngoài có người đi vào.

Tạ Giang đứng yên ở cửa nhìn bọn họ ôm nhau gương mặt cũng đông cứng lại. Khi lấy lại được tinh thần hắn giả vờ ho khan vài tiếng rồi bước vào trong. Nhìn thấy người phụ nữ này có chút quen mắt, hắn mới mỉm cười đối với bà chào một tiếng.

“Xin chào, đây là Tạ tổng của tập đoàn Khiết Chính sao! Hân hạnh, hân hạnh!”

Bà ta là ai lại có thể biết rõ chuyện này như vậy, quan sát một hồi hắn mới rút ra kết luận “A, xin chào Nghi tổng, thật thất lễ ban nãy tôi còn không nhận ra bà!”

Từ Hi ở một bên lên tiếng “Hai người có quen biết sao?”

Hắn nhìn y bằng ánh mắt rất lạ, không có ôn nhu của mấy ngày hôm nay “Đã từng hợp tác!”

Nghi Thái Yến bật cười “Đúng vậy đúng vậy! À, cậu cũng quen biết với Từ Hi sao!”

Tạ Giang tao nhã gật đầu “Chúng tôi là bằng hữu!”

Ừm, đúng vậy... Là bằng hữu, giữa họ chính là mối quan hệ này.

“Hôm nay tôi đến giúp cậu ấy làm thủ tục xuất viện!”

Bà tò mò quay sang nhìn y hỏi “Vậy còn thân nhân của cậu?”

Tạ Giang cướp lời “Hiện tại hình như đã qua đời, ở thành phố này xem như chỉ có tôi là người thân của cậu ấy!”

Nói như vậy rồi Nghi Thái Yến dường như còn chưa hiểu được ý tứ của hắn, lại còn dùng ánh mắt thương tâm nhìn Từ Hi, bà nắm lấy tay y “VẬY... đừng lo, có tôi ở đây, cậu sẽ không phải chịu khổ như vậy nữa!”

Không phải yêu Từ Hi đến phát cuồng nhưng mà khi gặp phải tình cảnh này hắn chỉ hận không thể tách hai người bọn họ ra. Bà ấy lớn tuổi như vậy còn muốn cùng với thanh niên bằng tuổi con mình kết giao sao, thật quá phận rồi.

“Ngại quá, hiện tại thủ tục xuất viện cũng đã làm xong, tôi còn phải đưa cậu ấy về, Nghi tổng, bà...”

Hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, bà đứng lên chào tạm biệt rồi rời khỏi nhưng vẫn thắc mắc mối quan hệ của bọn họ, tại sao lâu như vậy rồi bà chẳng biết con trai mình có người bạn thân là một đại nhân vật như vậy.

21. Chương 21

Dọn xong hết đồ đạc ít ỏi khi còn ở trong viện. Trong tay xách túi đồ nhỏ cùng với Tạ Giang đi xuống tầng hầm. Hắn rất nhanh lấy xong xe lao thẳng ra ngoài đi trên một con đường hoàn toàn xa lạ.

“Anh muốn đi đâu?”

“Về nhà!”

“Nhà của tôi đâu phải ở hướng này!”

Hắn im lặng không trả lời nữa, chỉ ném cho y cái nhìn nguy hiểm bắt y ngậm miệng.

Thật lâu sau đó, khi mà Từ Hi có vẻ chán nản muốn chìm vào giấc ngủ, cơn giận vô cớ của Tạ Giang mới dần hạ xuống, hắn hướng y giải thích “Từ Hi, sở dĩ không đưa em về nhà là vì cánh cửa hôm trước bị phá hỏng còn chưa sửa xong!”

Đùa cái gì ... Rõ ràng đã lâu như vậy rồi còn chưa sửa chữa xong “Từ lúc tôi ở bệnh viện tới nay có lẽ gần được một tháng rồi ...”

Hắn không nói gì chỉ im lặng mặc kệ cho h hoài nghi, một mạch chạy về nhà mình.

Cánh cổng lớn chỉ cần hắn đưa tay dùng điều khiển nhẹ nhàng ấn một cái lập tức chuyển động, không cần tới người khác ra mở.

Tuy nhiên, quần gia vẫn ở bên ngoài cửa cung kính đứng chờ.

“Đây là đâu?” Từ Hi hoang mang nhìn Tạ Giang.

Hắn giúp y gỡ đai an toàn, đồng thời nhướn người tới mở cánh cửa phía y, lúc mặt hai người đang ở sát bên nhau thì hắn trả lời “Nhà tôi, em xuống đi!”

Y bước ra khỏi xe, hắn lại đóng cửa đem xe tới ga ra.

Vị quần gia lớn tuổi đứng ở cửa nhìn thấy y cũng mỉm cười cúi đầu chào, Từ Hi không quen lắm với loại cảm giác này liên tục gặp người chào lại.

Tạ Giang vừa đứng cũng đi tới, thấy y ngốc như vậy cũng nở nụ cười “Vào trong đi!”

Không phải là do y rụt rè gì mà là ở trong căn nhà có loại không khí lạnh lẽo mà y sợ hãi nhất, đột nhiên phía trước có người gọi tên y “Từ Hi!”

“...”

“Em làm gì đứng ngây ra đấy! Mau vào đi, hay em không thích nơi này?”

Từ Hi cúi thấp đầu gượng gạo mỉm cười “Không có!” rồi đi theo sau hắn vào trong nhà.

Dẫn y tới một căn phòng trống ở tầng trệt, hắn nói “Tạm thời em cứ ở đây nhé! Hoặc không thích có thể cùng anh đi xem phòng khác!”

“Không cần đâu, chỉ là ở vài hôm thôi mà, không cần phiền phức!”

Tạ Giang liếc nhìn y một cái, muốn nói gì đó nhưng vẫn là bảo toàn im lặng rồi khỏi đó không nói thêm câu nào, mặc kệ y thích gì tự mình đi làm nấy xem như đây chính là nhà của mình.

Từ Hi bước vào căn phòng mà hắn đã sắp đặt trước cho mình, đem vật dụng trong túi sắp xếp sơ lược, quần áo vào tủ gỗ lớn, bàn chải đánh răng và khăn tắm thì vào phòng vệ sinh.

Rảnh rồi, y mới phát hiện hắn từ sớm đã rời khỏi nhà sau khi đã tắm xong, mùi hương nước hoa còn chưa tan đi hết người đã không thấy đâu, vị quản gia lớn tuổi vừa chăm sóc cây ngoài vườn bước vào thấy y liền chào hỏi “Cậu Từ, thiếu gia đã ra ngoài rồi, cậu có gì cần cứ tự nhiên phân phó!”

Y lễ phép gật đầu “Vâng, cháu biết rồi, không sao đâu ạ!”

Lão nhân có vẻ như cũng khá thoải mái, mỉm cười rồi tiếp tục đi làm công việc của mình, người hầu trong nhà không phải là không có nhưng chỉ cần không có nhiệm vụ thì sẽ không xuất hiện để tránh làm cho chủ nhân cảm thấy mất tự nhiên, giờ cơm chiều cuối cùng cũng tới, y từ thư phòng của Tạ Giang đem cuốn tiểu thuyết trinh thám đang đọc dở ra ngồi ở phòng bếp vừa ăn vừa đọc.

Hạ nhân nhìn thấy lập tức giật mình, nhưng chẳng ai dám lên tiếng, luật lệ ở đây chính là không ai được phép dịch chuyển bất cứ thứ gì của hắn, vì đó chính là điều hắn ghét nhất, tuyệt đối không thể.

Ăn cơm xong lại chẳng biết làm gì, tiếp tục đọc sách, nằm cuộn mình trên sofa giữa thời tiết lạnh lẽo do cơn bão vừa qua để lại, y thỉnh thoảng cả người run lên, hai tay xoa xoa vào nhau truyền hơi ấm, lại tiếp tục đọc.

Cuốn sách dày đến nỗi đọc tới gần nửa đêm vẫn chưa hết được một nửa, Từ Hi ngủ quên trên sofa trong phòng khách, trong lúc ngủ say dường như ngửi thấy mùi hương quen thuộc lại xa lạ, cơ thể bị nhắc nhở, chỉ là mi mắt cố chấp không thể mở lên nhìn xem đó là ai.

Sáng hôm sau thấy bản thân đã nằm trên giường ngủ trong phòng, cuốn sách đêm qua đọc cũng ở ngay trên tủ đầu giường, có lẽ đêm qua trong lúc mơ màng tự mình đã quay về phòng, không suy nghĩ, Từ Hi thức dậy, cầm điện thoại gọi cho Hứa Minh Tranh

“Mấy hôm nay thế nào rồi?”

Nhận được điện thoại, cậu có vẻ như rất bất ngờ “Cậu những ngày này đi đâu thế?”

“Tạ Giang không nói gì với các cậu sao?” y bất ngờ

“Phía công ty cũng chẳng lên tiếng gì, hiện tại cũng phân phó tôi chuyển sang làm trợ lý cho người mới vào luôn, còn phần cậu... hmm... để tôi hỏi lại tên kia nha!”

“Ừm, cảm ơn! Tôi hơi mệt, tạm biệt, có tin tức nhớ gọi lại đây!” Từ Hi cẩn thận căn dặn.

Hứa Minh Tranh vô tư đáp lời “Hứa luôn! Nghỉ ngơi đi, tạm biệt!”

Tắt điện thoại, Từ Hi liên tục suy nghĩ, rốt cục là vì cái gì mà ngay cả trợ lý thân cận nhất cũng bị tước mất, cậu còn không biết y đi đâu, đều là chủ ý của Tạ Giang sao?

Đêm qua hắn không về, vậy đêm nay y có thể chờ hắn để nói chuyện một chút không, để y biết rõ chuyện gì đang xảy ra với mình.

22. Chương 22

“Ừm, tôi không muốn em dần thân trong giới giải trí hư ảo ấy!”

“Tại sao?”

“Em nghe không hiểu tôi nói gì sao?”

“...”

Chờ tới hơn nửa đêm, kết quả câu trả lời nhận lại được lại chỉ có như vậy, sự nghiệp y tổn biết bao tâm cơ gầy dựng, hẳn dựa vào đâu thay y quyết định hết thấy, chớp mắt lại bị hẳn dùng một câu nói tùy tiện phá hủy, dựa vào cái gì?

“Đừng nói tới chuyện này nữa, em ngủ đi, liệu dưỡng thân thể cho tốt!” nói rồi hẳn nghiêm túc mở cửa thư phòng bước vào, bên trong phòng một mảng yên tĩnh.

Phòng của y vừa đứng ở ngay bên cạnh thư phòng của hẳn, sau khi đọc xong mớ văn kiện chất đống trong phòng cũng đã hơn 2h sáng, lặng lẽ mở cửa phòng Từ Hi, thấy y đã ngủ mới yên tâm bước vào, khẽ cúi người đặt lên trán y một nụ hôn “Hãy cho tôi thêm một chút thời gian nữa!”

Ở lại đó một lúc lâu sau thì hẳn rời đi, chỉ còn mình y ở lại trong căn phòng tối đen đưa tay lên nhìn chẳng rõ năm ngón tay đang run rẩy của mình, thời gian sao? Hẳn muốn y cho hẳn một chút thời gian nữa, vậy y nên xin ai một chút thời gian nữa đây, nếu đối với Tạ Lăng không thể buông xuống tại sao lại không trực tiếp nói thẳng ra, vì nỗi sợ hãi của mình mà làm tổn thương người khác như vậy vui lắm sao?

Đêm đó hẳn không có về nhà, y có dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết được thật ra lý do đều là ở Tạ Lăng, nhiều lúc Từ Hi thực sự ganh tị với anh nhưng kết quả chỉ biết tự mình cười nhạo bản thân vô dụng.

Ai bảo y đến chậm một bước gặp Tạ Giang sau anh, mà nếu có gặp trước đi chẳng nữa, chuyện tình cảm không phải nói gặp là có thể yêu ngay.

Nếu không thương y, tại sao hẳn phải làm vậy, đưa y về lại còn đối xử tốt với y?

“Tôi muốn về nhà!”

“Em vẫn chưa khỏe!”

Từ Hi bật cười, không nhìn vào hẳn “Kỳ thực đã sớm khỏe rồi, anh còn để tôi ở đây thì sẽ bức điên tôi mất!”

Tạ Giang khẽ chau mày “Tại sao? Là ai đã làm gì em?”

“Chính anh đó!” y gật gù cầm lấy ly nước lọc uống xuống một ngụm, thấy người kia vẫn chưa trả lời lại tiếp tục nói “Anh tại sao đưa tôi tới đây, sau đó biến mất tăm, nếu cảm thấy gặp mặt tôi mỗi ngày khó khăn như vậy, tại sao anh...”

“Tôi thật sự có việc bận, lẽ nào cậu muốn tôi cả ngày ở bên cạnh cậu làm những điều cậu thích sao!” hẳn đột nhiên tức giận ngược lại tay vỗ mạnh lên bàn làm cho Từ Hi có chút bất ngờ.

Rất nhanh y liền lấy lại tinh thần, nhếch môi cười “Đừng cho tôi là kẻ ngốc, lẽ nào anh nghĩ tôi không biết chuyện giữa anh và Tạ Lăng sao!”

Lúc này tới hẳn lên tiếng cười “Cậu dựa vào đâu xen vào chuyện của bọn tôi! Huh?”

Không biết trả lời thế nào, đúng vậy, y thua rồi, từ đầu đã giao ước trước, y theo hẳn về làm tình nhân, chỉ cần không liên quan gì tới cuộc sống riêng của hẳn tất cả đều ổn “Được rồi, đúng vậy, anh lại thắng rồi đấy!”

Đưa mắt nhìn thấy Tạ Lăng đang ngồi đó không nói gì, Từ Hi khóe mắt ửng hồng đứng dậy nhìn hẳn thật lâu rồi cụp mắt nhìn sàn nhà âm trầm bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình ngồi ở phòng khách hẳn mới tự mình suy nghĩ, một lần nữa hẳn lại vì Tạ Lăng mà lớn tiếng với y, như vậy có ổn không? Mặc kệ, hẳn hiểu rõ y sẽ sớm quên chuyện này thôi, dù sao giữa họ ngoài quan hệ bạn tình ra còn là gì khác đâu.

Hợp đồng toàn bộ đều đã bị hủy, Nghi Thái Yến cũng không có tới tìm y qua lần nào, soạn xong mớ vật dụng ít ỏi, Từ Hi vét hết tiền trong tài khoản ngân hàng chuẩn bị cho một chuyến trở lại nhà quê sống dài hạn, khi nào cảm thấy tâm tình tốt hơn mới về cái thành phố phồn hoa khiến người mệt mỏi này.

Lúc y đi Tạ Giang có nhìn thấy nhưng câu nào cũng không nói giả vờ như chẳng quan tâm chăm chú đọc tờ báo kinh tế trên tay.

Không sao cả, tất thấy đều ổn...

Ngồi trên chuyến tàu chạy xuyên đêm, y thực sự chật vật đến không thể ngủ, biết bao nhiêu chuyện muốn quên đi mà lại cứ ủa về trong đầu, cảm giác mệt mỏi xâm chiếm nhưng chẳng thể nào chớp mắt.

Về tới nơi, ông nội gần như lại gầy thêm một chút, mấy hôm trước còn bị tai nạn xe, chiếc xe đạp cũ kỹ cũng gãy tan nát rồi.

Y bảo rằng không sao, y có đủ tiền để mua một chiếc xe khác nếu ông thích, chỉ là người già luôn như vậy, chiếc xe đó chính là tri kỷ của ông nội suốt bao năm qua.

“Chiếc xe đạp đó... Đi với ông nội có lẽ hơn 50 năm rồi, nó là lẽ vật của một người rất quan trọng đối với ông...” Ông chậm rãi nói, gương mặt hốc hác phơi nắng đến da nâu sạm vẫn có thể nhìn thấy được khoé mắt ông đang ửng đỏ.

Nhìn người ông này y thực sự không nỡ quay về, y sợ ông chịu khổ. Từ đây, một quyết định rất lớn trong đời Từ Hi được hạ xuống.

Không phải là hông tiếc nuôi công lao bấy lâu gầy dựng danh tiếng, nhưng y cũng thức thời nhìn ra được Tạ Giang không có ý muốn cho y tiếp tục làm người của công chúng.

Trong một lần làm tình nọ, hẳn có nói ra suy nghĩ của mình, y lúc ấy lý trí mơ màng nhưng cũng có thể nghe hiểu được vài phần. Hẳn hỏi y muốn tự mình từ bỏ hay muốn hẳn giúp y từ bỏ.

Hoa hồng kỳ thực nên dùng để chỉ Tạ Giang, chưa giữ được trong tay thì mê mệt vì vẻ đẹp của nó mà khao khát, khi chạm tới rồi sẽ bị gai nhọn làm tổn thương, nhưng ai có thể có được hẳn?

Chỉ có mỗi Tạ Lăng thôi tiếc thay anh lại chẳng muốn hẳn.

Vậy thì giữa Từ Hi và Tạ Giang ai mới là kẻ đáng thương?

(Hay là 2 ngày 1chap đi ha?!)

23. Chương 23

“Chẳng sao cả, mọi thứ đều ổn

Chỉ là tôi ngay cả tư cách đối mặt với chính mình cũng không có!”

Xem ra Hứa Minh Tranh thực sự đã bị điều đi làm trợ lý cho người khác rồi, Từ Hi về quê gần một tuần lễ mà cậu ta một cuộc điện thoại cũng không gọi tới.

Vậy cũng tốt có nhiều thời gian ở cạnh ông nội, bất quá... Nếu cứ tình trạng này không lâu sau tiền tiết kiệm cũng chẳng còn.

Ngẫm nghĩ, hợp đồng với công ty còn chưa hết, nếu vi phạm ra ngoài chụp hình quảng cáo lung tung nhất định bồi thường hợp đồng, đường lui không còn nữa, đành phải gọi cho một người cầu viện trợ.

“Tuý Tuý, cậu còn làm ở sở môi giới việc làm không?”

“Ừm còn chứ, cậu cần gì sao? À mà lâu rồi không thấy cậu về lại thành X, tôi còn tưởng cậu bỏ xứ đi luôn rồi hahaha!” Sở Thuần Tuý vui vẻ nói đùa.

Sở dĩ tên của một đại nam nhân lại là Thuần Tuý chỉ đơn giản vì cha mẹ hẳn thích thể, kỳ vọng và tin tưởng tuyệt đối vào sự thuần khiết thanh tuý trong sạch của hẳn ta.

Bạn lâu năm không có liên lạc, bất ngờ nhờ vả như vậy cũng có chút ngại “Cũng có chút việc, cậu khi nào rảnh tôi mời cậu bữa cơm xem thuận tiện bàn bạc luôn!”

“Tôi nay đi, dù sao tối nay tôi cũng rảnh nè, mà để cậu mời đó nha! Haha!”

Tên này mà thuần túy cái nổi gì, nhưng mà chút đạo lý cơ bản y cũng hiểu rõ, muốn nhờ vả người khác phải bỏ ra chút công sức.

“Nói vào việc chính đi!” Tạ Giang phiền não ngồi trong phòng làm việc đưa tay xoa xoa thái dương.

“Thưa Tạ tổng, hiện tại bên thứ ba muốn nhúng tay vào buộc chúng ta phải giao ra 20% cổ phần công ty ...” Trợ lý đứng bên cạnh máy móc thao thao bất tuyệt đến phát chán.

Hắn đứng dậy cầm áo khoác đi ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu “Để trợ lý Lâm thay tôi giải quyết việc này, xong bản kế hoạch gửi mail cho tôi, nội trong hôm nay.

Mấy ngày qua công việc cứ dồn dập như vậy, đến nỗi hắn mệt mỏi muốn chạy trốn bỏ lại mấy chuyện phức tạp này.

Tuyệt nhiên, trong lúc hắn mệt mỏi, người đầu tiên hắn nghĩ tới, gương mặt luôn xuất hiện trong đầu hắn không còn là Tạ Lăng nữa. Mà là một người khác, thân ảnh nửa mơ hồ nhưng lại quen thuộc đến nỗi hắn cứ muốn niệm niệm tên của người kia.

Rời khỏi công ty, hắn lái xe không xác định được phương hướng, chẳng biết nên đi đâu, suy nghĩ một hồi từ quảng trường trung tâm quay đầu xe chạy về hướng ngược lại.

Khu chung cư nhỏ bên cạnh công viên, đã từng có một quãng thời gian hắn ngày nào cũng ra vào nơi này, nhưng hiện tại chủ nhà tạm thời đi vắng rồi.

Sở dĩ hắn không đi tìm y cũng không gọi cho y là vì hiện tại một chút thời gian rảnh cũng không có, lúc này đứng đây nói khó nghe một chút cũng chỉ là trốn việc thôi.

Còn có... Hắn sợ nếu Từ Hi lại quay về, tiếp xúc thêm một thời gian nữa, giữa họ sẽ phát sinh tình cảm, mà hắn bên ngoài kiên cường, trong thâm tâm đã sớm bỏ cuộc, yêu một người là đồng nghĩa với chấp nhận tổn thương bất cứ giá nào. Hắn không muốn vì bất cứ ai mà làm bản thân chịu thống khổ, trước khi chìm đắm vào nó chỉ bằng tạo ra khoảng cách an toàn.

“Này cậu thanh niên! Cậu vừa chuyển tới sao? Tôi chưa thấy cậu bao giờ!” Một lão nữ nhân từ thang bộ chung cư bước xuống tiến về phía hắn hỏi han.

Tạ Giang cứng nhắc gượng cười, hắn vốn không thích giao tiếp với người lạ, nay vẫn phải cố tỏ ra hoà nhã trả lời “Cháu tới tìm người, xin hỏi, có một thiếu niên họ Từ, cậu ấy....”

“Ah, là bạn của Từ Hi sao, cậu nhóc đó hơn một tuần nay không có về, hộp thư trước cửa cũng chất thành đống nhưng không ai nhận!” Bà lão nheo mắt nhìn lên cửa sổ chỗ Từ Hi vẫn thường ở “Cậu nhóc đi rồi cả khu chung cư vắng vẻ hẳn, ngày thường còn có người ra ra vào vào làm huyên náo, haiz...”

Tạ Giang cười khổ gật đầu “Cảm ơn, cháu xin phép đi trước, tạm biệt!”

Hắn đi rồi còn nghe được tiếng bà lão nói vọng theo “Tìm được nhớ nhắn với cậu ấy rằng chung cư thông báo hết tháng sau sẽ trùng tu, về sắp xếp đồ đạc!”

Hắn leo lên xe đóng cửa lại ngồi yên suy nghĩ điều gì đó.

Hoá ra là không còn ở đó nữa, hoá ra Từ Hi chẳng xem hắn ra gì có đi cũng chẳng thèm nói câu nào...

Gần đây mối quan hệ của Tạ Giang cùng với Tạ Lăng gần như có điểm cải thiện, cái gì cũng tốt hơn trước, đến nỗi toàn công ty tăng ca, tan sở lúc 9h Tạ Lăng còn ngỏ ý mời hắn đi ăn khuya

Nếu không phải có Elise hắn chắc sẽ ca hứng hơn rất nhiều, đáng tiếc cái gì cũng đều đã qua rồi, Tạ Lăng cứ một mực dính với cô gái này như sam.

“Anh họ, em đưa Elise về trước!” Tạ Lăng đứng dậy cầm tay cô nàng bên cạnh dắt đi.

Tạ Giang ậm ừ vài tiếng, bất đắc dĩ một mình rời khỏi nhà hàng, phải chi lúc này có Từ Hi ở đây. Lại nghĩ tới y nữa rồi.

Đêm hôm đó, lúc hắn trở về nhà đèn cũng không thềm mở đi thẳng vào phòng tắm. Dang dở, chuông cửa liên tục vang lên, bên ngoài còn truyền tới âm thanh khản trương của Tạ Lăng làm hắn bất ngờ.

Vội quần một chiếc khăn tắm qua loa, đi ra mở cửa cho Tạ Lăng, hắn nhìn thấy cậu em họ mà mình đã đem lòng yêu thương suốt bao nhiêu năm qua đang đứng đó lấm lét nhìn quanh rồi cẩn thận quan sát cơ thể bán trần của mình.

“Trễ như vậy rồi... Em vào trong đi!”

Tạ Lăng mỉm cười, trong bóng tối cố ý che đi gương mặt khản trương của mình “Anh họ, thực ra em...”

“Hửm?”

Tạ Lăng nghĩ gì đó rồi lại thôi, đem mặt vùi vào ghế sofa trong phòng khách “Em để quên khoá nhà ở công ty, trễ rồi em chẳng dám lên đây lấy một mình đâu, anh cho em ở nhờ đêm nay nha!”

Nếu là trước đây hắn có lẽ mừng như điên, nhưng lúc này đây niềm vui đó đã giảm đi rất nhiều, khát vọng Tạ Lăng của hắn trước đây bị thời gian vùi lấp rồi sao? Đối lại là mấy tháng trước hắn có lẽ sẽ không ngại nhân cơ hội này giở trò với Tạ Lăng, huống hồ hắn biết người này căn bản muốn ở lại là vì một chuyện khác.

“Nếu đường tắt không có nhiều chông gai thì chỉ có kẻ ngốc mới chọn cách đi đường vòng.”

(Diễn là đồ dối trá!!!! -)

24. Chương 24

“...Cho tôi dừng khí để tin tưởng thêm một lần nữa

Vượt qua dối gian để ôm lấy anh...”

Từ ngày rời khỏi thành phố, Từ Hi cũng xem như là từ bỏ sự nghiệp ngôi sao, nói đúng hơn là cho dù y có chờ đợi đến mệt mỏi cũng chẳng có lấy một cuộc điện thoại gọi báo cho y lịch diễn sắp tới. Quay về thực tại cả ngày quần quật với mớ công việc, hết việc này lại chạy sang việc kia, cơ thể y suy nhược, chỉ có thể làm những việc trên giấy tờ, tỷ như...

Sáng sớm y phải chạy bộ đến ga tàu điện, công ty ở khá xa nên cho dù có tranh thủ đi sớm vẫn phải chạy thực mạng mới kịp giờ.

Đến trưa dành chút thời gian nghỉ trưa ít ỏi để dịch văn bản xem như là làm bớt một phần việc buổi tối.

“Tiểu Hi! Cật lực như vậy là muốn cuối năm lấy vợ hay sao đây!”

Các đồng nghiệp cùng công ty ra ngoài ăn trưa đi ngang chỗ của bộ phận kế hoạch thấy y hì hục làm việc cũng lên tiếng nói đùa.

Từ Hi chỉ mỉm cười lắc đầu okhông nói gì, chăm chỉ cũng tốt mà.

Tan tầm, ghé qua cửa hàng tiện dụng mua một hộp sữa và cái bánh ngọt rồi lại tắt bật chạy về công ty bắt động sản nhỏ ở gần nhà để làm thêm.

Lương tháng tương đối ổn, có thể sống qua ngày rồi còn trả tiền thuê nhà, chăm sóc cho ông nội, những loại phí phát sinh khác nữa.

“Alo! Xin hỏi...”

“Xin chào, tôi là người từ tập đoàn Thịnh Toàn. Ngài có phải là Từ tiên sinh hay không ạ?”

Y suy nghĩ một lát mới cẩn thận trả lời “Đúng vậy, còn vị tiên sinh này xin hỏi là ai?”

Người ở đầu dây bên kia cung kính nghiêm túc nói “Tôi là trợ lý của Nghi tổng, bà ấy muốn mời ngài...”

“Xin lỗi, nhưng tôi đang ở rất xa thành phố!”

Nói trắng ra là chẳng còn lý do gì để gặp mặt, hoặc là y chẳng muốn quay lại thành phố chút nào, sợ rằng sơ hở lại gặp người kia, kiềm không được lại bước trên lối cũ, tự mình chuốc lấy phiền phức.

“Nghị tổng có dặn, sự việc lần này rất quan trọng, nếu như ngài không đồng ý xem như là làm khó chúng tôi rồi!”

Có việc gì mà quan trọng, trừ ra mối quan hệ hợp tác, Từ Hi y hiện tại hợp đồng chụp ảnh quảng cáo cho nhãn hiệu của tập đoàn Thịnh Toàn cũng không còn nữa.

Nhớ lại trước đây, từng có lần bà ấy nói muốn nhận y làm con nuôi, không phải là thật đấy chứ?

“Ừm, tôi biết rồi! Các người cho tôi địa chỉ và ngày giờ cụ thể đi!”

“Nghị tổng có dặn, chúng tôi phải tới tận nơi đón ngài!”

Một tiếng Nghị tổng dặn hai tiếng Nghị tổng dặn, y sắp phiền đến chết rồi, bước ra ngoài nhìn lên địa chỉ đọc cho người kia xong vừa đúng lúc ông nội vừa đi đánh cờ với mấy người bạn mới về.

“Ông nội, có lẽ trong tuần này cháu sẽ phải đi công việc vài ngày, ông có thể tự chăm sóc cho mình không?”

Ông nở nụ cười, cởi giày xếp vào kệ ở gần cửa ra vào “Cháu nghĩ ông nội là lão già lẩm cẩm hay trẻ con lên ba đây!”

Vệ sĩ từ chỗ Nghị Thái Yến tới hộ tống Từ Hi rất đúng giờ y khi ấy nghĩ tới nghĩ lui chỉ đem theo túi nhỏ bên trong có một bộ quần jeans áo sơ mi trắng bình thường.

Xe dừng lại ở cửa sau nơi diễn ra bữa tiệc không rõ chủ đề ấy, người bên trong hộ tống y vào tới phòng thay trang phục, ở đó đã chuẩn bị sẵn một bộ tây trang màu bạc lịch lãm, phân vân một chút vẫn là mặc vào rồi theo chỉ dẫn một lần nữa tới căn phòng khác, bên trong đó có Nghị Thái Yến đang ngồi xem văn kiện.

“Xin chào, Nghị tổng, hôm nay bà mời tôi đến đây có việc gì sao?”

Bà mỉm cười ôn nhu đặt tập văn kiện xuống bàn, đứng dậy giúp y chỉnh lại phần cổ áo còn chưa chỉnh chu “Chút nữa ra ngoài ta sẽ cho con biết mục đích mời con đến đây hôm nay!”

“Tại sao...”

“Một chút nữa thôi, sắp tới giờ rồi!”

Từ Hi ngậm miệng tìm chỗ nào đó ngồi xuống chờ đợi mà không biết mình đang chờ đợi điều gì.

Chỉ 15 phút sau, Nghị Thái Yến đứng dậy nhìn y cười một cái rồi rời khỏi, ngay lập tức phía hội trường gần đó phát ra âm thanh náo nhiệt hơn vài phần lúc nãy, rồi lại thêm một chút nữa, hai người vệ sĩ ban nãy tới dắt theo y ra ngoài.

MC đứng trên sân khấu một mạch giới thiệu “Và đây, là sự xuất hiện lần đầu tiên của thiếu gia Nghi gia!” mặc kệ cho y lúc này đang đứng ngêch ra cái gì cũng không hiểu.

Bên dưới bắt đầu bàn tán xôn xao, vì có một số người nhận ra trước đây y từng đóng qua vài bộ phim điện ảnh, danh tiếng cũng thuộc hàng khá, không ngờ gia thế phía sau lại lớn mạnh như vậy.

Từ Hi ngốc lảng như trời trồng nhìn Nghị Thái Yến, bà khẽ gật đầu ra hiệu rằng sẽ không sao đâu, y lúc này mới hoàn hồn nhìn quanh một vòng phía dưới khán đài, người được mời tham dự buổi tiệc “ra mắt” này ngoài đội chó săn là thiết yếu ra còn có mấy nhân vật mà trước giờ y chưa từng gặp qua, bất quá nhìn vẻ bề ngoài có lẽ cũng không phải những nhân vật tầm thường.

Lần trong số đó, có một góc đường như đang tỏa ra hào quang thu hút mọi ánh mắt, buổi tiệc này làm sao có thể thiếu đi sự xuất hiện của người đó chứ.

Tuyên bố lý do bữa tiệc đầu vào đấy, mọi người tản ra cùng nhau tán dóc, có người chuyển sang sân khấu khiêu vũ, lúc này y mới có cơ hội nói chuyện rõ ràng với Nghị Thái Yến.

“Nghĩ tổng, chuyện hôm nay là thế nào?”

“Có thể giải thích sau không? Trước con cứ tự nhiên đi, tan tiệc rồi đi theo ta!” bà khó xử cười khổ quay đi trả lại tự do cho y.

Từ Hi vừa muốn đi theo bà lẩn trốn ra góc nào đó vắng người ăn chút gì vì bụng từ trưa tới giờ vẫn còn trống trơn thì bị một bàn tay hữu lực giữ lấy.

Y quay đầu nhìn người đang giữ lấy tay mình, cảm giác như tim vừa mới ngừng đập vài giây cực kỳ khó thở.

Người kia cũng giữ đúng phép lịch sử mỉm cười thay cho lời chào.

25. Chương 25

Từ Hi cảm giác trong ngực cực kỳ khó chịu, một phát hất tay người kia rồi đi về phía khác, người đó không buông tha lơ đãng theo sau y.

“Anh rốt cục muốn gì?” Từ Hi khó chịu quay phắt người lại hỏi.

Hắn nhếch môi cười, chỉ vồn vện một câu “Đã lâu không gặp!”

Đúng vậy, tất cả đều là do hắn ta quá phạm nên y mới phải làm như vậy.

Chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy hắn tiếp tục nói “Em vẫn ổn chứ!”

Y đến liếc cũng không thèm liếc hắn một cái, quăng lại một câu “Còn không phải nhờ phúc của anh sao!” Sau đó tiến về phía hậu đài men theo con đường ban nãy dự tính quay về phòng nghỉ.

Tạ Giang đi theo sau như âm hồn bất tán, chẳng ngại gì đường đường chính chính vào phòng cùng với Từ Hi.

Không ngờ hắn dám làm vậy, y tức giận quát “Anh rốt cục muốn gì!!!”

Hắn bật cười khê lắc đầu “Thật không ngờ em như vậy lại đúng thật là con trai của Nghi tổng, tuy nhiên... Không phải vì vậy mà em có quyền chống lại mệnh lệnh của tôi!”

Y khinh thường hừ mạnh một tiếng “Mặc kệ tôi là ai đi nữa cũng không phải món đồ của anh, muốn tôi nghe theo anh? Dựa vào đâu? Anh lấy loại tư cách gì muốn tôi nghe theo anh!”

Rất nhanh, Tạ Giang tiến tới gần áp y vào tường, bàn tay hữu lực giữ chặt cổ khiến y không thở được, sắc mặt vô cùng khó coi “Anh mau buông ra!”

“Cầu xin tôi, tôi sẽ buông tha cậu, để cậu về lại bên cạnh tôi!!!”

Từ Hi im lặng giây giũa, kết quả may mắn có người vào nhưng nhanh chóng nhận ra bản thân nhằm lẩn cúi đầu nhận lỗi rồi vội đóng cửa đi ra ngoài.

Tiếng kêu cứu vừa phát ra liền bị hắn dùng đôi môi bá đạo kìm lại, mà người kia cho dù có nghe thấy đi nữa cũng đành giả vờ câm điếc, bởi lẽ gã nhận ra được cái người đang trừng mắt nhìn gã kia chính là Tạ đại thần.

“Anh quá đề cao bản thân mình!”

Đúng vậy, hắn quá đề cao bản thân mình, vốn dĩ muốn để cho y rời đi, không cần mình giở thủ đoạn phải sạch mối quan hệ vẫn có thể đẩy y ra khỏi cuộc sống, không ngờ tới lúc y rời khỏi rồi mới nhận ra được bản thân có bao nhiêu tiếc nuối.

Tạ Lăng không còn khiến cho hấn hồn phách điên đảo như trước nữa, vị thiên sứ ấy từ khi nào đã trở nên trần tục như vậy, thay vào đó mỗi ngày hấn muốn được nhìn thấy Từ Hi, nhưng y đã đi rồi, lần này gặp lại thật sự phải cố gắng lắm mới không xông tới trối chết y lại đem về nhà.

Nhìn thấy Tạ Giang thất thần, Từ Hi không nói thêm gì nữa đẩy hấn, thật nhanh chạy ra khỏi phòng đóng cửa lại, sợ dĩ không thể rời khỏi là vì y muốn chờ tàn tiệc gặp Nghi Thái Yến hỏi rõ việc này.

Lòng vòng trong hậu sảnh, mấy căn phòng này đều giống nhau cả, mà giờ phút này chẳng biết Nghi Thái Yến đang ở chỗ nào.

“A! Thật may quá có thể gặp bà ở đây! Tôi muốn hỏi ...”

“Tạm thời đừng nói gì cả, đi theo ta!”

Càng ngày y càng giống con rối, bất cứ ai cũng có thể điều khiển được, đi theo Nghi Thái Yến ra ngoài nơi có một chiếc xe đang chờ sẵn ở đó, y phân vân một chút bị người phía sau thúc giục “Không sao cả, ta sẽ không làm gì con đâu!”

Chiếc xe trong đêm tối đi vào một con đường vắng vẻ, rất lâu sau đó phía trước mặt là một khoảng sáng rực, rẽ qua con đường bao phủ bởi những hàng cây xanh cao to vừa phải lá cây tốt tươi không khí ở đây vô cùng trong lành, đột nhiên xe dừng lại.

“Phu nhân, mời xuống xe, đã tới nơi!”

Nghi Thái Yến tao nhã mỉm cười gật đầu, xuống xe đứng một bên chờ Từ Hi.

Người vệ sĩ kia cũng cung kính giúp y mở cửa “Thiếu gia, mời xuống xe!”

Loại cảm giác này thật sự không quen, một chút cũng không quen.

An vị trên bàn trà kiểu châu âu ở phòng khách rộng lớn, trước mặt là một tách trà lài thượng hạng đang toả hương thơm ngát.

Nghi Thái Yến thở dài chậm chậm nói “Tiểu Hi, đầu tiên... Ta muốn xin lỗi con!”

“Vì sao?” Y khẽ chau mày nhìn bà.

Bà cười khổ nhấp một ngụm trà rồi bắt đầu câu chuyện của mình.

“Cha của con, chính là Từ Khiêm... Trước kia chúng ta đã từng có một quãng thời gian ở bên nhau, ta thực sự rất yêu anh ấy, chỉ là... Khoảng cách gia thế giữa chúng ta quá lớn, vốn dĩ ta muốn cùng anh ấy bỏ trốn kết quả bị người nhà bắt được sau đó liền cắt đứt mọi mối quan hệ của ta. Từ Hi, con vốn dĩ là con của ta, con là do ta sinh ra, năm đó ... ” Nghi Thái Yến vừa kể, uỷ khuất trong lòng ào ạt tuôn trào, khoé mắt dường như ngấn lệ “Năm đó khi ta mang thai con, ông ngoại đã ra sức nghĩ cách muốn loại bỏ con, nhưng mà ta đã van xin ông ấy cho phép ta sinh ra con, sau đó ta sẽ cắt đứt mọi liên lạc với Từ Khiêm. Đúng như lời hứa, sau khi hạ sinh con... Ta đã trao lại con cho anh ấy, rồi biến mất, có lẽ Từ Khiêm rất hận ta...”

Từ Hi từ nãy đến giờ vẫn im lặng bất ngờ lên tiếng “Đúng vậy, tôi cũng hận bà, tôi thay mặt cha tôi hận bà... Hận cả gia đình các người nữa, thật may mắn khi ông trời đã ban cho tôi một người mẹ khác, người đó thậm chí tốt hơn bà cả ngàn lần!”

“Xin con hãy hiểu cho ta, ta khi ấy cũng là do bị ép buộc!”

“Vậy bà có nghĩ qua biện pháp chưa? Hào gia các người vốn dĩ rất xem thường người khác mà phải không!”

Bầu không khí trở nên nặng trĩu cả hai không nói gì cả, một bên trầm mặc, một bên giận dữ...

26. Chương 26

Bước ra khỏi biệt thự Nghi gia chẳng ai dám cản y lại, cũng không có lệnh phải giữ y lại, bên ngoài sớm đã có người đứng đợi sẵn.

Từ Hi nhìn không rõ là ai nhưng cũng chẳng quan tâm, cho tới khi phía bên đó truyền tới tiếng nói âm trầm của nam nhân “Hoá ra là như vậy!”

Y khựng lại, cảm xúc lẩn lộn, quyết định tiếp tục bước đi, hắn cũng không nói lên xe đóng sầm cửa lại chậm chậm đi theo phía sau y.

Từ Hi nổi nóng dừng lại quay đầu nhìn hắn đang ngồi trong xe “Anh muốn gì đây?”

Tạ Giang mỉm cười xảo trá đưa đầu ra ngoài cửa xe “Tới đây đi!”

“Chúng ta vốn dĩ đã chẳng ai nợ ai rồi!”

Hắn không nói thêm lời nào, cứ đầu đi theo y, một lúc sau Từ Hi chịu không được nữa đi tới chỗ Tạ Giang, mở cửa xe tiến vào trong ngồi ở ghế lái phụ, đôi mắt không chút thiện cảm nhìn hắn hỏi lại một lần nữa “Anh muốn gì!”

Tạ Giang khẽ lắc đầu cười cười nhấn nút khoá cửa xe rồi trực tiếp chạy đi.

Không có tâm trạng giằng co, y chồm người sang muốn mở khoá, vô tình chạm trúng người hắn, Tạ Giang giữ lấy tay y lại “Cho dù cậu có thể mở cửa, tôi cũng không dừng xe, cậu dám xuống không?”

“Dám!” Từ Hi dứt khoát trả lời.

Hắn chẳng nói gì, chỉ cao hứng bật còi thành tiếng rồi tiếp tục chăm chú lái xe.

Đi một lúc, hắn rẽ vào con đường nhỏ quanh co, rất nhanh sau đó y nhìn thấy được phía trước mặt là biển. Nhưng bãi biển này rõ ràng y chưa từng thấy qua.

“Anh đưa tôi đi đâu?”

“Sắp tới nơi rồi!”

Hắn chưa từng vận tâm tư vào bất kỳ người nào, vậy nên một khi Từ Hi được Tạ Giang hắt dãi tốt như vậy nên cảm thấy biết ơn. Cái gì gọi là đối đãi tốt, chính là lúc này đây, hắn dùng chiếc còng tay bằng bạc lạnh băng còng tay y lại rồi tự mình xuống xe, vòng sang cửa bên cạnh giúp y mở cửa, rồi còn bông y ra ngoài.

“Cậu thích biển mà đúng không?”

Y không hiểu nổi hắn đang muốn làm gì, nổi buồn và sự căm phẫn về chuyện của Nghi Thái Yến ban nãy cũng biến đi đâu mất dạng.

Không báo trước, Tạ Giang ôm chặt y, tựa vào xe cuồng nhiệt hôn, chẳng phản kháng, y để hắn lấy đi hết không khí của mình, nói một cách khác, ở phương diện nào đó Từ Hi cực kỳ hi vọng có thể cùng với hắn ở cùng một chỗ.

Chờ đã, tại sao lại phải như thế? Rồi còn ... Tại sao hắn lại làm những chuyện này?

Hắn vòng tay qua y ôm chặt lấy, chầm rãi dắt y đi dạo biển đêm mặc kệ cho Từ Hi có nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái thế nào đi nữa.

Đi được một lúc, bất chợt hắn dừng bước, áp sát mặt vào mặt y, khẽ nói “Cậu muốn theo tôi? Hay vĩnh viễn ở đây?”

Y nhếch môi cười cợt nhả “Ở đây cũng không tồi!”

Hắn không có vẻ gì là không vui cả, từ từ ôm lấy y, nhắc bóng bên đi ra biển, nước bắt đầu chạm tới lưng, Từ Hi có chút hoảng hốt “Anh điên rồi sao! Bỏ tôi ra!”

“Đùa một chút thôi!” Hấn buông tay, Từ Hi giãy giụa trong nước, hai tay bị còng kìm chặt cho dù có biết bơi cũng không thể bơi.

Ngay lúc y sắp thiếu dưỡng khí, Tạ Giang kịp thời ôm y lên khỏi mặt nước, giọng nói vẫn ôn nhu bên tai “Chọn lại một lần nữa?”

“Để tôi... Đi theo anh!”

Tạ Giang gật đầu mỉm cười “Thật ra tôi vốn không định làm thế này với cậu, đáng tiếc nhìn thấy gương mặt bướng bỉnh này lại muốn khi dễ một chút!”

“Tạ Lăng đâu? Anh có gì phải tìm tôi tiêu khiển như vậy!”

“Cậu ấy đang ở cùng Elise, tôi cũng chẳng rõ nữa!”

“Vậy nên anh mới tìm tới tôi?”

Tạ Giang không nói gì ôm lấy y, cả hai ngồi trên bờ biển đêm lạnh lẽo, lưng y dán vào ***g ngực ấm áp của hấn cũng có chút run rẩy.

Hấn bất chợt từ trong im lặng nói ra một câu “Cậu có muốn quay trở về với thế giới giải trí của mình không?”

Từ Hi khẽ chau mày, lúc này cũng đã khá mệt mỏi và buồn ngủ rồi “Nếu nói không thì là nói dối, nhưng tôi đã suy nghĩ lại rồi ...”

“Tôi thấy nó rất hợp với cậu mà!” Hấn thản nhiên nói.

Y cười khổ khẽ quay đầu nhìn hấn, đôi mắt đen sâu thẳm chứa đựng điều gì đó, uýnh hỏi “Vậy tại sao khi đó anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi làm việc tôi muốn, mà việc đó không nhất thiết phải có lý do!” Ngoài miệng nói vậy, kỳ thực trong lòng hấn cái gì cũng không phải, hấn biết bản thân cảm thấy chán ghét khi người khác tùy tiện nhìn ngắm rồi trầm trồ về món đồ mà hấn đang sở hữu, cảm giác như vật đó sớm muộn cũng thuộc về tay người khác.

Từ Hi mệt mỏi không kiên kỳ tựa đầu vào ngực hấn “Thật ra tôi đã từng tự hỏi tại sao lại như vậy? Sự nghiệp bao nhiêu năm qua của tôi gây dựng anh chỉ cần một câu nói lập tức đem nó phá vỡ không nói lời nào!”

“Vậy nên bây giờ tôi trả lại nó cho cậu, được không?”

Từ Hi miễn cưỡng gật đầu, y mặc dù ghét tính cách bá đạo này của Tạ Giang nhưng vẫn chấp nhận hấn một lần nữa.

Chỉ cần hấn chìm đắm vào tình yêu của y, một khắc thiếu y cũng chịu không được, khi đó y rời đi mới là khiến cho bản thân giải tỏa uất ức trong lòng.

27. Chương 27

“Tôi muốn đưa ông nội tới sống cùng!” Y ngồi trong xe trực tiếp đưa ra điều kiện.

Tạ Giang từ chối cho ý kiến, gật đầu biểu hiện mình đã biết.

Hai tay còn bị chiếc còng gắt gao siết chặt, nơi cổ tay sớm đã bị hấn lên mấy vết đỏ chói mắt, thân thể từ sớm đã thấm mệt ngã ra ghế ngủ một giấc, tới nơi người kia cũng không gọi y dậy, cứ như vậy một mạch đưa y về phòng.

Trải qua một ngày dài mệt mỏi, Từ Hi ngủ say đến nỗi nằm mộng, trong mộng có một người đã ôn nhu khẽ hôn lên trán y, cảm giác chân thật đến nỗi khiến y muốn mở mắt ra nhìn xem người đó là ai, trong lúc mơ hồ y còn nghe được thanh âm của cửa đóng mở.

Ánh nắng ấm áp chiếu sáng cả căn phòng, Từ Hi mở mắt, vì bị chói mà đôi mày khẽ chau lại. Hiện tại đã là 8h sáng rồi, phải gọi điện báo cho ông chủ một tiếng, bằng không có lẽ sẽ bị sa thải mất, rồi sau đó còn về nhà rước ông nội tới đây nữa.

Vừa mở cửa bước ra ngoài, khi mà y định nhìn rằng Tạ Giang đã sớm rời khỏi thì ngược lại hắn đang ngồi ở phòng khách xem báo, đi xuống tới nơi mới phát hiện hình như có gì đó không đúng lắm.

“Sao anh giờ này còn ở đây? Không tới công ty sao?”

Tạ Giang không nhìn y, vẫn như cũ chăm chú vào tờ báo “Không cần, chút nữa tôi ra ngoài cậu có đi cùng không?”

“Đi đâu cơ?” Y không hiểu lắm nên hỏi lại lần nữa.

“Đi đón ông nội cậu tới đây!”

“...”

Sân bay không hiểu vì sao hôm nay lại đông người tới vậy, Từ Hi sốt ruột đứng chờ mà cả người không đứng yên được một chỗ, cứ chốc chốc lại nhìn bảng thông báo chuyến bay.

“Sao lâu như vậy?”

“Có lẽ sắp tới rồi!” Tạ Giang đứng tựa người vào cột lớn cạnh hàng ghế chờ, loại thời trang này ít khi nào thấy hắn diện nhưng một khi đã khoác vào người hắn rồi thì bất kỳ dạng trang phục nào cũng đều trở nên đẹp một cách kỳ lạ.

Mấy cô gái, thậm chí cả những chàng trai nữa, đi qua không kìm được quay lại nhìn hắn một cái, điều này khiến cho Từ Hi cảm thấy vô cùng kỳ quái “Bọn họ làm gì nhìn anh chăm chú thế?”

Hắn nhếch môi cười, hai tay vòng trước ngực, chỉ trả lời đơn giản “Không biết!”

Đột nhiên hắn bước đi, y thấy hắn có ý định đi nơi khác, nhưng chưa kịp hỏi đã bị kéo theo.

“Ông cậu tới rồi kìa!”

“...” Hắn còn nhạy hơn cả y sao. Nhanh như vậy đã nhìn thấy lão nhân gia trong đám đông hỗn độn ấy.

Nhìn thấy y, lão Từ cũng cao hứng gọi lớn “Tiểu Hi! Tiểu Hi à!!!”

“Ông nội!” Y mừng rỡ chạy tới ôm lấy ông, hai người cùng nhau đi ra khỏi khu vực đông người mới nói chuyện.

“Cháu đột nhiên bảo đám người quái dị kia tới rước ông nội tới đây để làm gì a?”

Từ Hi mỉm cười gật đầu “Đúng vậy, hôm qua cháu tham dự một buổi tiệc, chợt cảm giác được bản thân thực ra vẫn thích không khí ở thành phố này hơn!”

Lão Từ cười khở xoa đầu đứa cháu của mình “Ngốc quá, cháu muốn có thể tự mình đi mà, kéo theo ông nội chẳng phải thêm phiền sao!”

Tạ Giang từ đâu chen vào giữa “Xin chào, cháu họ Tạ, tên Giang, là bạn thân của Từ Hi!”

Ông vui vẻ gật gù “Vậy sao, nếu thế nhờ cháu chiếu cố Tiểu Hi nhà ông một chút, đứa trẻ này rất lơ đãng, nó ...”

“Ông nội ...” Từ Hi hết cách chỉ còn nước gọi tên nhắc nhở, để mấy chuyện mất mặt đỡ bị phanh phui trước người khác.

Tạ Giang mỉm cười “Cũng trẻ rồi, chúng ta đi ăn cơm trưa nhé, Từ gia gia, cháu nghĩ là ông sẽ thích món Trung Quốc hơn nhỉ!”

Ông hơi lạ lẫm với loại danh xưng này, món Trung Quốc là món gì? Quay sang quan sát cháu trai một lúc, chờ y cho câu trả lời.

Rốt cục Từ Hi cũng lên tiếng “Đương nhiên, ông nội không thể ăn món các món Tây Âu được!”

Lão Từ ồ một tiếng gật gật đầu, sau đó đi theo bọn trẻ ra xe ngồi ở hàng ghế sau.

Từ Hi một bên ngồi ở ghế lái phụ, suốt quãng đường không nói gì, Tạ Giang cũng chẳng lên tiếng, chỉ có mỗi lão Từ ngồi ở phía sau thao thao bất tuyệt, kể đủ chuyện trên trời dưới đất khiến hấn nghe xong vô thức nhếch miệng cười vài lần.

Nghi Thái Yến từ ngày công bố thông tin quan hệ huyết thống với Từ Hi cũng bắt vô âm tín, hay nói đúng hơn là y chẳng quan tâm lắm nên dù cho bà có làm gì đi nữa y cũng chẳng quan tâm, kết quả người của bà đã tìm đến tận cửa nhưng họ đã sớm chuyển đi, bằng không sẽ lại có thêm một màn đấu khẩu kịch liệt nữa.

Ở nhà hàng ẩm thực Trung Quốc, lão Từ xem như được mở mang tâm mắt, từ lúc bước vào đã vô cùng thích thú đi lòng vòng ngắm nhìn cảnh vật.

Dù có hơi kỳ quái nhưng Từ Hi vẫn giữ im lặng, dựa theo sở thích của ông nội mà gọi vài món.

“Mấy món này hình như là cậu bị dị ứng không thể ăn mà!” Hấn ngồi đối diện đưa mắt sang nhìn y vẻ dò hỏi.

Từ Hi thoáng bất ngờ khi biết được người kia nhớ được điều đó, y mỉm cười khẽ lắc đầu “Đây là gọi cho ông nội, tôi vốn dĩ có thể ăn một chút của anh là được rồi, gọi nhiều tôi lại ăn không hết!”

Tạ Giang là loại người gì? Sao có thể ăn chung với người khác, thứ hấn không thiếu lại chính là tiền, nếu thích có thể gọi riêng cho y phần nhỏ hơn, rõ ràng trước nay hấn chưa từng ăn chung với bất kỳ ai nhưng lần này vẫn là đồng ý cùng y chia sẻ một phần ăn.

Lúc về, hấn còn ngờ ý muốn đưa ông nội đi chơi, nhưng cả hai người là Từ Hi và lão Từ đều không đồng ý, họ rất giống nhau đồng loại lên tiếng “Bên ngoài nắng nóng như vậy chi bằng về nhà ngủ một giấc!”

“Được rồi, vậy chúng ta về nhà thôi!”

Câu nói này làm cho Từ Hi khẽ rung mình, chúng ta cùng về nhà sao ...

28. Chương 28

“... Khoảng cách của chúng ta được tạo ra bởi những thứ mập mờ chẳng rõ thật giả ấy ...”

“Ông nội, chúng ta đi ra ngoài tản bộ một chút nhé!” y mỉm cười, tay cầm lấy áo khoác đi ra ngoài phòng khách.

“Vậy có cần gọi cho Tiểu Giang không? Nhỡ nó về không thấy chúng ta sẽ lo lắng đấy!”

Từ Hi mỉm cười gật đầu, kỳ thực trong lòng rõ ràng hơn ai hết, hấn chẳng quan tâm ai cả, chỉ cần không liên quan hay ảnh hưởng tới hấn tất cả đều có thể mà, tuy nhiên y vẫn nghe lời ông nội đem điện thoại nhấc một dây số.

Chẳng có ai nghe máy, âm thanh của hộp thư thoại tự động vang lên, y cũng không có hứng thú lập tức tắt máy cho lại vào túi.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Lão Hi vẫn một mực gắt gỏng “Sao chẳng nghe cháu nói lời nào đã tắt máy!”

“Anh ta bận, cháu sẽ gửi tin nhắn sau!”

Thấy ông có vẻ như không được vui lắm, y lúc này lại vô cớ nổi giận nói lớn “Chẳng sao cả, anh ta vốn dĩ chẳng quan tâm chúng ta đi đâu, ông gấp cái gì!”

Nói xong Từ Hi liền hối hận cúi đầu, nắm lấy tay lão Hi đang bất ngờ đứng yên bất động ở đó “Xin lỗi! Cháu xin lỗi!”

“Cháu và Tiểu Giang...”

“Chúng ta đi thôi!”

Lão Từ lắc đầu đi tới sofa ngồi xuống, cũng ra hiệu muốn Từ Hi ngồi lại đối diện mình “Giữa hai đứa rốt cục là quan hệ gì?”

Y cúi đầu, cười khổ “Chỉ là bạn bè thôi, chẳng lẽ ông nội lại nghĩ...”

“Ông nội không có bài xích đồng tính luyến, nhưng mà cháu cũng biết đấy, xã hội cơ bản chưa từng chấp nhận qua loại chuyện này, ông nội chị sợ cháu chịu khổ ...”

“Cháu ...” Vừa đúng lúc điện thoại trong túi áo len vang lên inh ỏi.

Nhìn thấy tên người gọi đến, y bất lực thở dài nhìn ông một chút, quan sát sắc mặt ông không có gì biến đổi mới dám nghe điện thoại “Ừm, xin chào!”

“ ... ”

“Không có gì đâu!”

“ ... ”

“Anh cũng không cần giải thích mà!”

Ở đầu dây bên kia, Tạ Giang cũng rất bình thản thoải mái nói chuyện “Không phải là giải thích, chỉ là bạn này tôi bạn nên để điện thoại chế độ trả lời tự động...”

“Ừ. tôi hiểu mà!”

Nói thêm vài câu gì đó, Tạ Giang vội vàng tắt máy đem toàn bộ công việc xử lý tốt sau đó đi tới sân bay đón một người quan trọng.

Tạ lão gia năm nay so với mọi năm về nước có hơi sớm một chút, ông nói là muốn tới chỗ của hần xem qua một chút chứ không lập tức quay về Tạ gia.

Kết quả, hôm ấy một nhà bốn người gặp nhau vào lúc trời bắt đầu tối, Từ Hựu Thân vẫn là xem một ít chương trình kinh kịch chiếu ở kênh truyền hình trung ương, đang xem say mê thì ở cửa ra vào vang lên thanh âm mở cửa, mà Từ Hi rõ ràng đang ở trên phòng ngủ, vậy người vừa tới là ai?!

Lão Từ biết đây không phải là nhà mình nên tận dụng lợi thế thân hình nhỏ nhắn nên tận lực nép mình sau lưng ghế chỉ hơi hơi ngước lên nhìn.

Thật nhanh sau đó, hai người vừa mới tới cũng đã đến phòng khách, là Tạ Giang và một nam nhân thoạt nhìn rất giống với hần.

Từ Hựu Thân thấy người kia tim đập tức nhói lên một cái, miệng thì thảo chỉ đủ cho bản thân có thể nghe thấy “Thiếu gia...”

Tạ Chí Hiên vốn cũng là lão nhân tầm 70 rồi nhưng về bên ngoài vì bảo dưỡng tốt nên cũng không giống với mấy lão già cùng lứa tuổi, dáng vẻ của nam nhân năm đó vẫn ở đây.

Có lẽ ông đã sớm không nhận ra lão Từ, vậy thì có gì phải lo lắng chứ.

Từ Hựu Thân không ngại bất lịch sự, cúi thấp đầu vờ như không thấy mà đi khỏi, chỉ là bị người kia gọi lại “Ông, đây là Ông nội của cháu, hôm nay vừa mới từ ngoại quốc trở về!”

Lão Từ chỉ gạt đầu không dám quay lại nhìn người kia, thấy có điểm kỳ lạ, Tạ Chí Hiên lên tiếng “Tạ Giang, vị này là ai?”

“Hiện tại có một người bạn cần ở nhờ chỗ cháu, ông nội của cậu ấy cũng tới!”

“Vậy sao!”

Lão Từ vừa định đi lên phòng thì bất ngờ Từ Hi nghe thấy tiếng động ồn ào cũng đi xuống, y cầm tay ông nói “Không thể thất lễ như vậy, ông nội, chúng ta xuống dưới cùng nhau nói chuyện một chút đi!”

Người kia vừa mới quay đầu, Tạ Chí Hiên liền mở to mắt nhìn, miệng gọi một cái tên đã rất lâu rồi không nhắc tới “Từ Tử!”

Hai người trẻ tuổi nghe thấy trưởng bối gọi cái tên này cũng không hiểu lắm, chỉ có Từ Hựu Thân khẽ rùng mình đầu ngày càng cúi thấp.

Lão Tạ khẩn trương tiến tới gần vén lên phần tóc mái đang che mắt hơn nửa khuôn mặt của người kia, chỉ thấy đôi mắt ấy hoe đỏ trông phi thường đáng thương, nét ôn nhu so với năm xưa chỉ có hơn chứ không kém.

“Từ Tử, là em sao!”

Từ Hựu Thân không còn cách nào khác đành gạt đầu, mở miệng khẽ gọi “Ừm, là tôi, thiếu gia. Thời gian qua ngài có khỏe không!”

Chỉ là một câu đầy khách sáo như vậy, nhưng mà trong lòng hai người đều cảm nhận được đối phương có bao nhiêu để ý.

Bữa cơm tối đặc biệt im lặng, bầu không khí trở nên cực kỳ trầm lắng, bốn người chung bàn, Tạ Giang và Từ Hi không nói lời nào, lặng lẽ quan sát hai vị trưởng bối, Từ Hựu Thân cũng im lặng cúi đầu ăn cơm trắng, còn Tạ Chí Hiên cứ chăm chú quan sát ông.

..... LẠC ĐỀ

29. Chương 29

Xong bữa cơm tối, ai nấy đều làm việc của mình, hai vị trưởng bối cùng nhau đi ra ngoài tản bộ, Từ Hi rảnh rỗi gọt một chút hoa quả, còn riêng Tạ Giang thì thần thần bí bí đi tới thư phòng.

Hắn làm việc gì trước nay y chưa từng xen vào nhưng không khỏi có chút tò mò chỉ là không hỏi tới.

Lần này là hắn tự mình tìm tới. Khi y đang đứng trong bếp gọt hoa quả, hắn bước tới ôm lấy y từ phía sau, cầm tựa lên vai y.

Từ Hi mỉm cười, tự nhắc bản thân không thể trầm luân vào chuyện hoang đường, đặt dao gọt hoa quả xuống, tay nhẹ nhàng cầm lấy đôi tay rắn chắc của hắn, cả người xoay lại đối mặt với Tạ Giang “Hôm nay của anh thế nào?”

Đúng vậy, đây chính là cách tra hỏi làm cho người bị chất vấn không cảm giác khó chịu, đương nhiên điều này cũng đúng nếu đặt lên người hắn mà nói.

Tạ Giang ôn nhu xoa xoa đầu y, sau đó ôm y vào lòng nhẹ nhàng thở ra “Hôm nay cũng không có gì đặc biệt, đi họp vài cuộc họp nhỏ, sau đó đi tới sân bay đón ông nội. Hmm... Hiện tại chuẩn bị ăn em!” nói xong câu đó hắn cũng bất giác bật cười.

Y không vui vẻ hay tức giận, chỉ đơn giản tách khỏi hắn đi tới bồn nước rửa tay, trái cây vẫn còn để ở đó chưa gọt xong, nhìn hắn thật lâu mà người kia còn chưa có động tĩnh gì, Từ Hi đành mở miệng “Không phải anh vừa nói là...”

Tạ Giang muốn cười nhưng không cười, vẫn giữ bình tĩnh, hắn sẽ không nói rằng ‘Em nghĩ anh nói nghiêm túc sao?!’ mà sẽ hợp tác với y. Phụ xướng phụ tùng, cả hai chớp mắt đã biến mất khỏi phòng bếp.

Ở bên ngoài, Từ Hựu Thân và Tạ Chí Hiên đang tản bộ cũng đã dừng lại ngồi ở hàng ghế trong công viên nhỏ ở tiểu khu trung tâm, trời đêm nay không có ngôi sao nào, thỉnh thoảng gió lạnh lại thổi qua khiến cho xương khớp của lão Từ từng đợt đau nhức, nhưng mà ông nào dám nói ra.

Bất quá, làm sao Tạ Chí Hiên có thể nhìn không thấy, mặc dù Từ Hựu Thân đã cố gắng che giấu nhưng từng đợt run rẩy nhẹ của ông cũng làm cho người kia đau lòng.

Muốn mở lời nhưng môi bỗng chốc khô khốc, ngôn ngữ nhất thời bị lưu lại nơi cổ họng nói không ra, chỉ vồn vện một câu khách sáo “Cậu gần đây thế nào?”

“Thiếu gia... Tôi gần đây...”

Lão Tạ mỉm cười thở dài “Không cần gọi như vậy, tôi vốn đã không còn là thiếu gia của cậu, đã rất lâu rồi!”

“Vậy, vậy... Tạ tiên sinh, tôi gần đây rất tốt, ngài thế nào?” cho tới nay tuổi cũng đã sớm hơn 60 rồi, lão Từ vẫn không có biện pháp tỏ ra tự nhiên đối với người này.

Tạ Chí Hiên bật cười, cởi áo khoác của mình khoác lên người lão Từ, không trả lời câu hỏi vừa rồi, chỉ nhìn ông thật lâu mới chủ động đứng dậy “Trời lạnh rồi, chúng ta về nhà đi!”

Bao nhiêu năm qua, chỉ cần câu nói này thôi cũng làm cho Từ Hựu Thân tự mình đa tình hay sao, không còn là thiếu niên của năm đó nữa, câu ‘Chúng ta về nhà thôi!’ lại mang một tầng ý nghĩa khác khiến cho trái tim thêm lần nữa nhói đau.

Buổi sáng rất sớm Tạ Giang đã rời khỏi nhà, cùng với ông nội đến công ty, cả ông cháu nhà họ Từ cùng nhau ở nhà, cả ngày đi qua đi lại đụng mặt nhau nói vài câu rồi thôi, không hiểu sao vô cùng nhàm chán, rồi chợt Từ Hi nghĩ tới chuyện đi làm, ngay tối hôm đó y đem dự định của mình nói cho Tạ Giang.

“Em lại nháo cái gì! Tại sao phải đi làm?” hấn khề chau mày, rời mắt khỏi màn hình máy tính trong thư phòng.

Y rất kiên quyết cãi lại “Anh cả ngày không ở nhà làm sao biết được, kỳ thực chán muốn chết!”

“Nếu vậy em có thể ra ngoài dạo chơi mà, anh có bắt em nhốt mình ở nhà bao giờ đâu!!!!”

“Anh...”

Hấn đưa tay, ra hiệu rằng mình không muốn nghe nữa “Được rồi, em đi nghỉ trước đi, anh còn công việc cần làm!”

“...”

Y ôm uất ức muốn tìm tới phòng ông nội để tìm lời an ủi, nhưng mà lão Từ đã ngồi trên sofa trong phòng khách nghe điện thoại, miệng cười đến sáng lạn.

Lặng lẽ quay về phòng nằm suy nghĩ cách, nhưng mãi không ra. Cho tới khi Tạ Giang xong việc quay về phòng y còn chưa ngủ.

Bất ngờ, cách tay của người kia hữu lực ôm lấy y, hơi ấm của hấn làm tan đi phần nào khó chịu trong lòng y, cho dù hấn có phản đối ý kiến của y nhưng mà cũng chỉ muốn tốt cho y thôi không phải sao?

Thấy thật lâu sau đó không còn tiếng động gì, Từ Hi mới lên tiếng “Tạ tiên sinh, anh ngủ chưa?”

“Ừ, đột nhiên lại gọi anh là Tạ Tiên sinh?”

“Vì anh không đồng ý cho em đi làm!”

Hấn hết cách đành cười khổ càng ôm chặt y hơn, từng hơi thở đều đặn truyền tới bên tai, ***g ngực hấn rộng lớn ấm áp khiến y tham lam đem hết mùi hương nam tính của hấn.

“Tại sao em muốn đi làm? Em ngại dùng tiền của anh sao?”

“Đã nói không phải mà...”

“Vậy tại sao?” hấn ôn nhu hỏi lại, thái độ trái ngược với lúc nãy.

Từ Hi dụi đầu vào hấn, đưa tay sang ôm lại người đàn ông cao lớn hơn mình này, thật tâm nói lên suy nghĩ của mình “Ở nhà rất buồn chán!”

“Không muốn giúp anh nấu cơm nữa sao!”

“Anh rõ ràng là có người hầu...”

Hắn bật cười “Haha, được rồi! Em muốn gì cứ làm thế đi, anh chỉ là sợ em chịu cực khổ!”

Từ Hi lắc đầu nguây nguẩy “Không có đâu!” nói xong liền yên tâm ở trong lòng hắn dần dần chìm vào giấc ngủ.

30. Chương 30

“...Đúng vậy, ván cờ này từ đầu định sẵn là tôi thua, chỉ là tôi cố chấp muốn theo đuổi nó để thấy được cách mình thua cuộc như thế nào...”

“Ông nội! Vào ăn trưa thôi, Tạ Giang nói hôm nay anh ta ăn ở ngoài!”

Lão Từ ậm ừ bước từ ngoài vườn vào trong nhà chân còn dính đầy bùn đất.

Từ Hi nhìn thấy khế chau mày “Ông ra vườn không mang giày ạ?”

“Ông nội chỉ đứng ở phía ngoài thôi! Không cần phải mang giày!”

“Chân ông đầy bùn kia! ”

Ông lơ đãng cười ngốc vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa chân.

Mấy ngày nay lão Từ rất lạ, cả ngày耿耿 ngơ, mỗi lần nghe thấy tiếng điện thoại ở phòng khách vang lên liền tranh nghe máy trước.

Bữa cơm trưa hôm nay chỉ có hai người, mấy cô người hầu sớm đã về nhà.

“Nè, Tiểu Hi, cháu nói hôm nay tại sao Tiểu Giang không về ăn cơm với chúng ta?”

Từ Hi vừa nhai cơm vừa nói “Không phải lúc này cháu đã nói rồi sao!”

“Ai ý ông không phải vậy, hôm nay rõ ràng là chủ nhật. Tiểu Giang nó bận rộn vậy sao?”

Nghe xong câu nói của ông nội y mới giật mình nhớ ra hôm nay vốn là cuối tuần, theo lẽ thì tất cả các công ty đều được nghỉ, hắn bảo đi bàn công sự với ai cơ?

“Ăn cơm ăn cơm! Mặc kệ anh ta!”

“Ồ, cũng đúng, là bạn bè thân tới đâu cũng không nên quá xen vào cuộc sống của người khác như vậy!” Nói xong lão Từ còn cười gắp một miếng cá cho vào chén cơm của y.

Hai từ bạn thân đó của Từ Hựu Thân làm cho y cảm thấy sợ hãi, không rõ vì cái gì cứ nghĩ tới chuyện quan hệ giữa họ, y chỉ muốn giả ngốc lảng sang chuyện khác, có lẽ là vì ở Tạ Giang và Từ Hi vốn dĩ không có cái gì là tình yêu hay tình bạn, chỉ có duy nhất một mục đích giải trí mà thôi, y từ trước tới giờ chưa từng quên vị trí của mình, chỉ có đôi lúc thất thần quên mất chìm quá sâu vào loại ảo tưởng này, tỷ như ngày hôm nay vậy...

2h sáng ở phòng ngủ đọc sách, ánh đèn không quá sáng làm cho mắt y vô cùng mỏi nhưng mà một chút buồn ngủ cũng không hề có.

Kết quả người đó rốt cục cũng về tới, cửa phòng “cạch” một tiếng, mở ra...

“Em vẫn chưa ngủ sao?”

“Ừm!”

“Chờ anh à?”

Y không trả lời, giả vờ như đang chăm chú đọc sách, tiếc là một chữ cũng không thể lọt vào mắt, chỉ có cách này mới có thể che giấu tâm tư đang không chút thoải mái của y, y không muốn đối hân bất mãn, càng không muốn hỏi hân đêm nay đã đi đâu, tiếc là lời đã ra khỏi miệng...

“Anh vừa đi đâu về?”

“Hmm... Có quan trọng không?”

“...” “Được rồi, anh đi uống với vài người bạn lâu ngày không gặp!”

Y dời tầm mắt tới chỗ hân, mỉm cười gấp sách lại bước xuống giường, tới gần người kia, y đưa tay vuốt ve cổ áo hân, khẽ thì thầm bên tai “Em không phải phụ nữ, em không có ghen, chỉ là em nghĩ chúng ta nên rõ ràng một chút nên mới hỏi như vậy... Anh, thấy đúng không?”

Tạ Giang giữ lấy tay Từ Hi, vuốt ve một chút rồi khẽ hôn lên đó “Ừm, anh tại sao không rõ ràng với em!”

“Đi tắm thôi, em giúp anh lấy quần áo ngủ!”

“Giúp anh tắm đi!” Vừa dứt câu hân đã kéo y vào phòng tắm rồi khoá cửa lại, hai người ở bên trong không rõ làm gì mà tới tận khi trời gần sáng Từ Hi mới uể oải bám vào Tạ Giang bước về giường ngủ.

Sáng hôm sau, lúc y thức dậy thì hân đã sớm rời khỏi rồi, đồng hồ báo thức ở tủ đầu giường cũng lười biếng không thêm kêu, báo hại nhân viên mới đi làm được một tuần như y lại trễ mất 45 phút, điểm này quả nhiên gây ấn tượng xấu với quản lý.

Ở trong phòng làm việc, chờ tới khi thời gian rảnh rồi một chút, y lấy điện thoại soạn tin nhắn gửi cho tên kia “Anh giỏi lắm, đêm qua như vậy sáng ra còn không biết gọi em, trễ mất 45 phút rồi, tháng này bị trừ lương thì anh phải bồi thường đấy 55555!”

Tạ Giang vốn dĩ là lãnh đạo của một tập đoàn lớn, làm sao có thời gian rảnh rỗi như y, nhưng mà nhận được tin nhắn ngốc nghếch đó của y hân nhin không được lại cảm thấy buồn cười, suy nghĩ một chút thì trả lời lại “Em đang khen anh về mặt chuyện kia hay đang trách anh vì không gọi em dậy thế?”

Tin nhắn gửi đi, màn hình điện thoại đã sớm tắt nhưng hân vẫn không cách nào ngưng tùm tùm cười.

Bên ngoài, nam nhân thanh tú vừa đẩy cửa vào làm nụ cười trên môi hân tắt hân, người kia thấy vậy lập tức cười khổ “Sao thế? Anh nhìn thấy em thì không vui sao anh họ? Chuyện hôm qua em ...”

“Không sao đâu!” Tạ Giang đứng dậy khỏi bàn làm việc, đưa Tạ Lăng sang bàn trà ở cạnh đó ngồi xuống từ tốn rót cho anh một ly trà nóng “Em đến tìm anh có chuyện gì?”

“Chuyện này... Chúng ta có thể ra ngoài nói được không? Ở đây không tiện lắm!”

“Có gì không tiện?”

Anh khở sở hai tay đan chặt lấy nhau “Ở đây sẽ có rất nhiều người ra vào, em sợ...”

Hân hiểu ý, đi ra ngoài khoá trái cửa mới quay lại chỗ cũ ngồi xuống “Được rồi, em nói đi!”

“Anh cũng biết, em và Elise đã chia tay rồi, mà trước đó không phải anh đã từng nói là...”

“Là chuyện đó sao, anh đã sớm quên rồi, em đừng nghĩ nữa!”

“Làm sao có thể, anh quên được nhưng em thì không, rõ ràng trước đây anh nói anh thương em, cũng chính vì chuyện này mà em với Elise mới chia tay nhau!!!” Tạ Lăng ưỡn khuỷu lớn tiếng quát.

Hân uống một ngụm trà rồi lại bảo trì im lặng nhìn ra cửa sổ.

Anh càng ngày càng tiến tới gần hân hơn, đôi tay gầy gò vuốt ve mặt hân “Không phải em đổ lỗi cho anh, chỉ là sau tất cả, em mới nhận ra bản thân mình chỉ có cảm giác với anh!”

Tạ Giang trong lòng cũng có chút chấn động, nhưng sắc mặt một chút cũng không thay đổi “Trước kia em bảo giữa chúng ta tồn tại huyết thống, vậy nên chuyện này là không thể!”

“Huyết thống thì đã sao? Vốn dĩ hai nam nhân yêu nhau cũng chẳng phải chuyện gì đúng đắn, sai thêm một lần nữa có đáng gì đâu!” Càng nói càng mãnh liệt, hai mắt Tạ Lăng phút chốc đã đỏ ửng.

Không chờ hắn nói lời nào, anh trực tiếp tiến tới hôn hắn mặc kệ cho có gì xảy ra đi nữa, anh quyết định giành lại phần tình cảm này sau bao nhiêu năm trời phí phạm nó.

Ở bên kia, Từ Hi nhận được tin nhắn hồi âm đó cực kỳ cao hứng, sở dĩ không nghĩ rằng hắn sẽ không nhắn tin như mấy đứa nhóc vị thành niên thế này.

Y ngốc nghếch trả lời “Không biết! Hôm nay tan tầm phải đưa em đi ăn bồi thường mới được, ở nhà hàng ăn mới mở tại đường XY nha! Không gặp không về!”

Chờ thật lâu không thấy ai hồi âm, khi ấy y thật sự chỉ nghĩ là hắn bận rộn không có thời gian trả lời tin nhắn mà thôi...

31. Chương 31

Con đường đông đúc người qua lại bắt đầu lên đèn, trong nhà hàng sang trọng vừa mới mở cũng không có nhiều người lắm. Chờ ở đó thật lâu, Từ Hi lật đi lật lại tờ menu trên bàn chán nản nhìn quanh. Nhìn trái phải trên dưới không thấy người mình cần gặp đâu cả, y mở điện thoại nhắn một dãy số, ban đầu tiếng tút tút chậm rãi vang lên vẫn bình thường, nhưng là 10 giây sau đó chuỗi âm thanh ấy biến nhanh rồi tút một tiếng tắt đi.

Y khẽ chau mày lại gọi một lần nữa, lần này lại khác, tiếng báo hiệu khoá máy rồi chuyển sang hộp thư thoại làm cho y bối rối chẳng biết làm sao, đành cất lại điện thoại.

Chờ một mạch từ 6h chiều tới 8h30 tối, nhân viên qua lại hiểu kỳ nhìn y, Từ Hi biết rằng Tạ Giang sẽ không tới, y trực tiếp gọi món sau đó một mình ăn rồi một mình đón taxi về “nhà”.

“...Anh biết mình đã làm những chuyện khiến em hiểu lầm nhưng mà em phải tin anh!”

“Em cũng rất muốn thế! Anh cho em biết làm sao để có thể tin anh đi!”

Về tới nơi, ông nội sớm đã ngủ rồi, cũng hơn 10h rồi.

Đèn bàn ở phòng khách vẫn còn mờ ảo sáng, người ngồi yên bất động ở đó khẽ đảo mắt, thanh âm trầm ổn vang lên “Em vừa đi đâu thế?”

“Bận một chút việc!”

“Việc gì mà phải tắt cả điện thoại?”

“Hết pin!”

Tạ Giang nhướn mày nhìn y, khoé môi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, hắn đứng dậy tiến tới phía tay, đôi tay nhanh nhạy ôm lấy y mà vuốt ve.

“Hơi mệt, đừng như vậy!”

Hắn hơi bắt ngờ chau mày “Em sao vậy?”

“Lúc này ăn hải sản hình như không tiêu, về phòng trước!” Nói xong trực tiếp đẩy tay hắn ra khỏi cơ thể mình mà về phòng.

Tạ Giang không hiểu lắm nhìn theo bóng lưng của y khuất sau góc rẽ ở hành lang tầng 1, đưa tay tắt đèn phòng khách, hắn cũng chậm rãi đi lên phòng.

Hắn cũng không rõ vì sao thái độ của y lại như vậy, đương nhiên trong lòng có uẩn khúc thì không thể nào cảm thấy thoải mái được, nghĩ như vậy, hắn liền ở trên giường chờ y bước ra khỏi phòng tắm lập tức hỏi “Em đã đỡ hơn chưa?”

“Ừm!” Y vừa lau lau mái tóc ướt sũng của mình, thuận thể gạt đầu một cái.

Tạ giang đưa tay ra hiệu cho y tới gần hắn “Anh muốn nói chuyện với em!”

“Là chuyện gì?”

“Hôm nay em sao thế?”

Lẽ nào hắn không biết vì sao y biểu hiện thế này? Lẽ nào tin nhắn y gửi cho hắn một chút cũng không thèm đọc? Thảo nào không có tin nhắn hồi âm.

“Cái kia... tin nhắn em gửi!”

“Tin nhắn sao? Anh rõ ràng có xem mà!”

“VẬY... ỪM, anh ghét tôi sao?”

Hắn trợn mắt bất ngờ nhìn y “Tại sao chứ?”

“Vì anh đã không tới!” Nói ra câu này y cũng cảm thấy xấu hổ nên cúi thấp đầu.

“Tới đâu cơ?”

“Anh không nhận được tin nhắn sao?”

Hắn vội rút điện thoại ra xem một lượt các tin nhắn. Rõ ràng là tin nhắn gần nhất hắn còn chưa đọc nhưng tại sao không nhìn thấy thông báo, đối chiếu thời gian, hình như là trùng với lúc Tạ Lăng đến.

Hắn cũng không trực tiếp nói ra, chỉ thoáng bất ngờ rất nhanh chóng lại trở về nét mặt bình đạm như ban đầu “Ừm, anh quên mất, xin lỗi!”

Không lý nào, chẳng lẽ tin nhắn xem rồi lại có thể không nhớ chút gì sao? Rõ ràng khi y nhắc tới hắn mới lật đật lấy điện thoại ra xem.

Chẳng có lý do gì để giận dữ lâu như vậy, Từ Hi gạt đầu qua loa “Được rồi, lần này không được thì lần sau vậy, anh phải đền bù gấp đôi!”

Tạ Giang cười cười ôm lấy y vào lòng, tựa lưng vào thành giường, lưng y tựa vào ***g ngựa hắn, cảm nhận được hơi thở đều đặn bên tai, bao nhiêu uỷ khuất rất nhanh liền tan biến, Từ Hi biết bản thân đang theo đuổi cái gì, loại tình cảm này đối với y hay hắn cũng đều rất mơ hồ, giống như câu nói ‘Đào hoa tấn nhật tuy lưu thủy’ có thể rất nhanh liền thay đổi chẳng có gì gọi là chắc chắn, nhưng mà y vốn rất tham lam, chút chuyện thế này có đáng là gì.

Cho dù sau này ra sao đi nữa, quãng thời gian này xem như hắn đã cho y một ân huệ để có thể ảo tưởng về vị trí của mình trong lòng hắn. Như vậy cũng đủ rồi.

Cho nên chuyện sau đó Từ Hi không tiếp tục truy vấn nữa, trái đất vẫn quay quanh mặt trời, cuộc sống của y cũng quanh quẩn bên cạnh Tạ Giang.

“Anh tại sao thường xuyên về trễ như vậy?”

Y ngồi trong phòng khách chờ tới tận nửa đêm mới thấy hắn quay về.

Tạ Giang mỉm cười, sắc mặt có điểm mệt mỏi khó che dấu được, hắn đặt túi giấy lên bàn “Anh có chút việc, đặc biệt mua đồ ăn khuya cho em!”

“Haizz... em sắp biến thành lợn rồi đây, anh ngày nào cũng về trễ, lại còn đem thức ăn khuya về như vậy ...” y khó chịu cau mày.

“Em không hề béo, lại còn có vẻ gầy đi!” Hắn cao hứng ngồi xuống bên cạnh y, mở túi giấy ra “Đây là sủi cảo ở nhà hàng Đông Thực phố XX, trước đây em nói rất thích ăn đúng không!”

Từ Hi im lặng một chút mới chậm rãi hỏi lại “Có sao?” Hấn cũng im lặng không đáp, cảm nhận được không khí đang dần biến khó xử, y mới bào chữa cho mình và cả hấn nữa “Ừm, món này em thực sự thích mà! Cùng ăn đi!”

Tạ Giang lắc đầu “Anh lúc này đi với đối tác có ăn tối rồi, em cứ ăn đi!”

Ban này khi nhắc tới loại sở thích kia hấn căn bản đã nhớ nhầm, thật sự thì chỉ có Tạ Lăng là thích sử dụng của nhà hàng Đông Thực thôi.

May mà y không để bụng, bất quá... tại sao hấn lại phải che giấu y chuyện này, không phải trước đây đã thoả thuận rồi sao? Y cũng biết hấn yêu Tạ Lăng mà, còn có... trước đây hấn rất thẳng thắn thoả thuận với y. Tình cảm của họ nói dễ nghe một chút là tìm lấy nhau trong lúc lạc lõng, hay nói khó nghe hơn chính là lập kế ước yêu đương tạm thời có điều kiện.

32. Chương 32

Ở giữa hai thái cực có một đường ranh giới vô cùng mong manh, tới nỗi người ta còn lầm tưởng rằng nó chưa và không hề tồn tại.

Chung quy tất cả mọi chuyện trên đời này không phải cái gì người ta có thể nhìn thấy, nghe thấy được mới là cái tồn tại.

===== ● ===== ● ===== ● =====

“Ouch! Lại trễ mất rồi!” không nhớ từ khi nào mà mỗi sớm thức dậy y chẳng thấy người bên cạnh đem qua đầu gối, ngay cả gọi y dậy đi làm cũng không, cho nên lần này trễ nữa vừa đúng lần thứ 6 trong tháng.

Ông nội sớm được Tạ lão gia ngỏ ý mời đi du sơn ngoạn thủy hơn một tuần trước hiện tại còn chưa về, nhà rộng như vậy quả thực chán muốn chết.

Thay xong y phục, Từ Hi vội chạy xuống phòng bếp mở tủ lạnh lấy một hộp sữa lại chạy đi.

Trên xe bus người chen người, không phải bị ép ở giữa y nghi ngờ không biết có hay không bị ép tới rơi ra đường cửa sổ mất.

Sống chết tới được công ty cũng đã trễ mất 15 phút, trưởng phòng nhất định sẽ không vui.

Đúng vậy!!!!

“Cậu làm ăn gì mà giờ này tới?”

“Tôi... kẹt xe bus!” Từ Hi tay nắm chặt cặp xách e dè đáp lời.

Gã đàn ông vừa béo vừa lùn trần tục đưa tay đẩy gọng kính, lấy ra sổ tay ghi ghi chép chép “Hôm qua tôi đã hứa với cậu, còn trễ nữa trừ lương đúng không!”

“Trưởng phòng Tĩnh...” y giả vờ ra vẻ tội nghiệp nhìn gã.

Tĩnh Úy Nhu lắc đầu “Không được! Không phạt cậu là trái luật đấy! Nhớ rõ, lần này tạm trừ 150 đồng, lần sau nhân đôi lên! Đi làm việc đi!”

Nói rồi gã ta bỏ đi như không, cái dáng đi mới đáng ghét làm sao.

Về tới chỗ ngồi trong phòng làm việc, Từ Hi mệt mỏi thở dài, nghĩ tới nguyên nhân đi trễ hôm nay, một lát sau quyết định giờ ăn trưa sẽ hẹn Tạ Giang đi ăn sẵn tiện nhờ hấn sáng mỗi ngày gọi y dậy đi làm.

“Ăn nhiều một chút, gần đây sắc mặt anh tệ lắm!”

“Ừm, không cần lo cho anh, anh vẫn ổn mà!”

Tạ Lăng ôn nhu mỉm cười cúi đầu nhìn thức ăn trong đĩa của mình, trong lúc cả hai đang im lặng chờ anh lên tiếng “Anh và Từ Hi vẫn còn quan hệ sao?”

Tạ Giang ho khan vài tiếng, chậm rãi nuốt xuống miếng sườn non vừa cho vào miệng ban nãy sau đó mới từ tốn trả lời “Ừm! Giữa bọn anh... có một số chuyện không phải nói là làm được ngay, anh cảm thấy mình cần bù đắp cho cậu ta!”

Tạ Lăng không đồng ý cũng không phản đối, chỉ là nói “Em có thể chờ anh mà!”

Trong lòng Tạ Giang hiện giờ rất rối loạn, không biết nên chọn ai? Một người hắn đã yêu từ rất lâu rồi, người kia chỉ mới quen biết được gần 1 năm.

Hắn cũng muốn hạ quyết định lắm chứ, nhưng mà những dòng suy nghĩ ngổn ngang đó đang chiếm lấy tâm trí hắn và chưa một giây phút nào ngưng quấy nhiễu.

“Anh đi nghe điện thoại!” Cầm lấy chiếc điện thoại đang rung liên tục, hắn đứng dậy đi ra ngoài sau cái gật đầu của anh.

Từ Hi ngốc nghếch đứng trước cửa công ty của hắn nhìn lên cao như là muốn quan sát hắn đang ở đâu bên trong đó vậy “Đi ăn trưa nha! Em đang ở chỗ anh nè!”

Có tật giật mình, Tạ Giang lập tức quan sát trước sau quanh mình “Ở đâu cơ?”

“Ở dưới công ty anh, trời nắng quá anh mau xuống đi!”

“Anh không có ở công ty!”

“Anh đi đâu?”

Hắn chẳng biết tại sao phải nói dối nhưng mà tuyệt đối không muốn cho y biết mình đang ở cùng với Tạ Lăng.

“Anh đang dự hội thảo ở Tây An Môn!”

Qua điện thoại có thể nghe thấy được sự thất vọng của y từ câu nói “Ừ em biết rồi!”

Tâm hắn phút chốc giống như là có gì đó đè nén lại, khó chịu vặn vẹo.

Quay lại bàn ăn, Tạ Lăng vẫn còn đang cặm cụi cắt miếng thịt bò của mình, biểu tình như có như không buồn bực, anh ngẩng đầu nhìn hắn “Là cậu ấy sao!”

Tạ Giang im lặng không nói, ám chỉ rằng anh đã đoán đúng, lẳng lặng kéo ghế ngồi vào, thâm tâm không khỏi suy nghĩ, không biết trưa nay y ăn trưa ở đâu.

Do ban nãy vừa nghỉ trưa đã tìm tới chỗ hắn nên tự nhiên y sẽ từ chối những lời mời khác, bất quá cũng có nghe được loáng thoáng địa điểm, Từ Hi mặt dày mò tới không ngoài dự đoán mấy đại tỷ liền máng hắn có sắc quên bạn, tìm sắc không thấy lại quay về, bảo y không có chí khí.

Từ Hi cười ha hả vui vẻ gọi món mình thích, cùng mọi người đàm tiếu đủ chuyện trên trời dưới đất, mặc kệ chuyện ban nãy có bao nhiêu không hài lòng thì ngay lúc này đây đã bị câu chuyện cười của mấy vị ca ca tỷ tỷ đánh bay mất.

“Nè nè! Đừng cười nữa, còn cười sẽ văng cơm tứ tung mất! Cái thằng nhóc kia có nghe thấy không?!” Đại tỷ Trúc Miên đập bàn lên tiếng, riêng Từ Hi mặc cho lời nói của lão đại chỉ chuyên tâm cười đến đỏ cả mặt.

Đột nhiên điện thoại của Tiểu tỷ vang lên “Ping!” Một tiếng, tin nhắn từ weibo của Tiểu Hy Nhi của phòng tài chính bên cạnh, cũng là bạn khá thân của tỷ ấy.

“Nhìn này, ban nãy đi ăn trưa gặp hai anh đẹp trai này đây! Tặng cậu tấm ảnh! Thấy thế nào?” Kèm theo dòng tin nhắn quả thực là bức ảnh của hai nam nhân cực kỳ soái, trên người còn là bộ tây trang lịch lãm sang trọng, chưa kể tới nhãn hiệu, thiết nghĩ nếu do hai người bọn họ vận lên thì giẻ lau cũng thành đồ hiệu mất.

Cả bàn ăn đầy người nôn nao tới lượt mình xem ảnh, Từ Hi cũng vậy, mọi người xem xong cả cuối cùng cũng tới lượt y.

Nụ cười trên môi dần tắt lịm đi, hai nam nhân trong ảnh hình như là người quen của y, yên tĩnh ngồi lại chỗ cũ tiếp tục ăn trưa, suy nghĩ chạy về phía người kia, 5 phần hồn phách cũng bay đầu mất, mặc kệ cho mọi người đang bàn tán xôn xao, người thì ganh tị với nhan sắc của hai người trong ảnh, kẻ thì thảo luận chuyện Hy Nhi phòng bên tại sao hôm nay lại ăn sang như vậy, đi tới loại nhà hàng này ăn trưa. Nhưng mà cho dù họ nói gì đi nữa y cơ bản chẳng thể tiếp thu.

33. Chương 33

“...Có một nơi gọi là thiên đường

Nơi mà người ta một bước liền có thể chạm tới, còn tôi chẳng tài nào nhìn thấy được...”

Dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, chưa thấy tận mắt thì Từ Hi y nhất định sẽ không tin.

Thu dọn đồ đạc cho lại vào cặp xách, sau tiếng chuông tan sở thì công ty sớm đã vắng hoe chẳng còn lại mấy người.

Lúc đi trên đường tới ga tàu điện ngầm, y quyết định ghé vào cửa hàng nhỏ gần đó mua mấy túi đồ ăn vặt sấy khô rồi mua vài lon bia.

Không phải buồn bã khiến y thất thần, chỉ là cảm giác trước mặt xoay vòng choáng váng. Có lẽ là do một hôm sau giờ làm thôi.

Về tới nơi đèn đường nhiên không sáng, vì có ai về nhà giờ này đâu, Từ Hi cười khổ tra khoá vào chốt cửa, tiếng mở khoá đã không vang lên, y chau mày nghi hoặc chậm chậm mở cửa tiến vào nhà.

“Ai đó?” Thấy phòng giặt ủi bên trái phòng khách có ánh đèn, y có chút sợ hãi lớn tiếng hỏi.

Đáp lại y chỉ có tiếng nước chảy tí tách.

Tiến tới gần hơn, nhìn thấy người đứng bên trong phòng tắm phụ kia chính là Tạ Giang y mới nhẹ nhõm thở ra.

Rất nhanh y giặt mình nghĩ lại, tại sao hắn lại có thể về giờ này?

“Tạ Giang!”

Dường như cho tới lúc này hắn mới nghe thấy tiếng của y, trong thanh âm mang theo chút bất ngờ “Em về rồi sao!”

“Sao hôm nay anh về sớm vậy?”

“Anh xử lý xong công việc rồi, nhớ em nên vội về gặp em!” Trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Rõ ràng hắn chưa từng làm như vậy trước đây, vừa định hỏi hắn vì sao hôm nay lại tắm ở đây thì Tạ Giang đã lên tiếng trước “Em có bận gì không?”

“Àn?” Suy nghĩ một lát y mới nhận ra được câu hỏi của hắn, vội lắc đầu mặc dù hắn chẳng thể thấy “Không! Không bận!”

“Vào đây giúp anh chà lưng đi!”

Nghe xong lời đề nghị này, tim y chợt đập nhanh hơn bình thường, quan hệ giữa họ đã đủ thân thiết rồi sao “Đ... Được!”

Nhìn xem, cho dù lúc ăn trưa nhìn thấy tấm hình kia thì đã làm sao, hắn đối với y vẫn rất bình thường không phải sao. Hơn nữa Tạ Lăng còn có Elise, cùng với Tạ Giang là không thể nào.

Bước vào trong, bồn tắm lớn đầy nước ấm, khói mờ toả nghi ngút, cảm giác của y càng thêm mơ hồ, sắc lên tay áo sơ mi trắng, đôi bàn tay máy móc dùng khăn tắm ma sát phía sau lưng hắn.

Hôm đó đúng nghĩa tắm chính là tắm, sau cũng không có làm gì hết. Y mím môi hoàn thành tốt nhiệm vụ rồi mới bước ra khỏi bồn tắm với bộ quần áo đã ướt sũng. Tạ Giang nắm lấy cánh tay người kia trước khi y kịp rời khỏi, thời khắc Từ Hi ngoảnh đầu lại nhìn hắn, cả hai lại chẳng ai nói nên lời, hắn nhìn ra được một nỗi trong mắt y, y thấy được trong mắt hắn phủ một tầng giông bão như là đang che giấu chuyện gì.

Lẽ nào hắn muốn nói thật cho y biết? Đừng... Đừng như vậy, y không muốn nghe bất cứ thứ gì về chuyện của hắn và Tạ Lăng, có thể đừng nói ra hay không.

Một giây rồi lại một giây trôi qua, cuối cùng thanh âm trầm thấp của Tạ Giang vẫn là vang lên trước “Em...”

“Thế nào?” cánh tay còn lại không bị ai nắm lại kia của y đang âm thầm xiết chặt, từng chút một con tim đập mỗi nhịp nhanh, cảm giác như xem đoạn phim kinh dị phút cao trào, hồi hộp lo sợ “Có việc gì sao?”

“Không có, em ăn tối chưa?”

Từ Hi im lặng, suy nghĩ một chút mới cẩn thận nhìn hắn, lắc đầu “Anh ăn gì chưa?”

“Ừm, chúng ta đi ra ngoài ăn tối nhé!” tay hắn từ nãy đến giờ vẫn cứ giữ lấy tay y không buông.

Y đồng ý, tự mình tách khỏi tay hắn, đi lên phòng tắm rửa thay một bộ quần jeans áo thun thông thường sau đó cùng với hắn ra ngoài.

Tạ Giang hôm nay cũng mặc thường phục, không phải bộ âu phục sang trọng như thường ngày, thay vào đó là áo sơ mi trắng, trông hắn vẫn một mực rạng rỡ như ánh mặt trời, vô cùng thu hút ánh nhìn của cả người khác giới và đồng giới.

“Em muốn ăn gì?”

“Tùy anh thôi!”

“Ừm, anh sợ không hợp khẩu vị của em!”

“Không sao, cái gì em cũng có thể ăn!”

Tạ Giang khẽ chau mày nhìn sang ghế lái phụ, nơi mà Tạ Hi đang ngồi đó đưa mắt nhìn ra cửa sổ “Hôm nay em làm sao vậy?”

Y nhận ra mình thất thố, mím môi cúi thấp đầu nghịch mấy ngón tay “Không đâu, có lẽ do áp lực công việc thôi!”

“Vậy chi bằng tới chỗ anh làm đi, khi đó...”

“Em làm ở đây rất tốt mà! Anh đừng lo!”

Từ khi nào trở nên khách sáo như vậy? Vả/ lại... Nếu y tới công ty của hắn không phải khiến hắn khó xử với Tạ Lăng sao, tiến thoái lưỡng nan, chi bằng cứ giữ nguyên hiện tại không phải tốt hơn sao?

Tới nơi rồi, nhà hàng này nhìn sơ qua đã biết rõ không phải gu của Tạ Giang, là một nơi mang không khí thuần đông á, các món trung quốc được mô phỏng bằng mô hình trong tủ kính cực kỳ sinh động.

Y nhìn chăm chú quên mất mình tới đây là để ăn chứ không phải để tham quan, giật mình nhìn lại người bên cạnh đã biến đâu mất.

Đứng nhìn thêm chút nữa, rốt cục Tạ Giang cũng quay lại, sắc mặt hắn vẫn bình thường nhưng giọng nói có chút khô khốc “Vào trong thôi!”

“Anh vừa đi đâu vậy?”

“Anh nghe điện thoại, không phải đã nói với em rồi sao?”

“Ừm!”

Từ khi còn là tình nhân hò y và hấn đã không kiêng nể thứ gì, ngay cả điện thoại với đối tác cơ mật hấn cũng có thể để y ngồi ở trong lòng mình tự do đàm thoại mà không hề lo sợ đánh mất bí mật kinh doanh, nhưng tại sao hiện tại lại phải né tránh?

Có khi nào do y nghĩ quá nhiều rồi không?

“Chúng ta đi ăn tối được không??”

“Xin lỗi, anh có chút việc bận?”

“Là việc gì? Nếu là gặp đối tác em cũng có thể đi cùng anh, em dù gì cũng là phó tổng giám đốc nha!”

“Là đi gặp ông nội, ông nói muốn bàn việc riêng với anh!”

“Như vậy khi xong việc tới chỗ em, em chờ anh, tối đó chúng ta đi ăn khuya!”

34. Chương 34

Đạo gần đây, mỗi khi cả hai ở gần nhau Từ Hi cảm thấy rất bất an, không phải việc Tạ Giang làm y không biết, chỉ là y tham lam tới nỗi sợ hấn nói ra rồi cái gì cũng không còn.

Bất chợt hôm nay, khi ngồi trong công ty bàn về mấy chuyện yêu đương của các cô nàng cùng tổ, Từ Hi mới phát hiện rằng hóa ra tình yêu có nhiều dạng như vậy, còn y với hấn thì sao?

Suốt con đường về nhà y suy nghĩ hết đủ chuyện trên trời dưới đất, vì sao y rõ ràng không yêu hấn nhưng lại không muốn nghe hấn nói về chuyện của mình và Tạ Lăng, còn Tạ Giang hấn tại sao phải che giấu chuyện hấn cùng Tạ Lăng?

Thật ra việc hấn cùng với Tạ Lăng ở bên nhau Từ Hi đã sớm biết rồi, đại khái là vào một ngày kia, khi mà họ đang cùng nhau mua sắm một ít đồ dùng trong nhà, điện thoại hấn kêu lên, khi mà Tạ Giang nhìn vào màn hình liền chột dạ che lại phần nào góc nhìn của y rồi mới đi nơi khác nghe điện.

Tiếc rằng chỉ có tên ngốc mới không thể nhìn thấy được tên người gọi tới kia chính là “Tiểu Lăng” của hấn.

Không sao, vốn dĩ chẳng sao cả, chỉ cần hấn chưa mở miệng, có thể nào y vẫn sẽ ở lại.

“Đang nghĩ gì thế, tới nhà rồi sao không vào trong đi?”

Từ Hi đứng ở cửa rất lâu rồi mà không vào, Tạ Giang quan sát camera bảo an thấy vậy mới rời khỏi thư phòng ra ngoài mở cửa cho y.

“Ừm, áp lực công việc!”

“Nếu vậy, hay là đến...”

Y một cúi đầu cắt ngang lời hấn “Trước vào trong đã!” lời vừa dứt lập tức chen ngang kẻ hở giữa Tạ Giang và cánh cửa bước vào nhà.

Hấn đi theo phía sau, suy nghĩ gì đó rồi nói “Hôm nay ông nội anh và em về nước, họ có quà cho chúng ta đây!”

Từ Hi mỉm cười “Vậy sao!”

“Ông bảo chúng ta tối nay có thời gian thì sang nhà ông ăn tối, nhân tiện nhận quà!”

“Ừm!”

Tạ Giang chau mày, thái độ này của y là thế nào? Rõ ràng hôm qua đâu có cãi nhau, hay là chuyện gì đã khiến cho y muộn phiền?

“Em làm sao vậy?”

Y cũng không hiểu rõ bản thân của mình nữa, chỉ biết là hiện tại lúc nhìn hần lại cảm giác như đang bị phản bội, tuy nhiên trên thực tế mà nói, bọn họ từ đầu đã có thỏa thuận, yêu hay không yêu, thích hay không thích không phải là vấn đề nữa, mà vấn đề chính là, khi mà Tạ Lăng đường đường chính chính quay lại bên cạnh hần thì đồng nghĩa với việc Từ Hi phải ra đi.

“Em mệt!” y lắc đầu, chối từ sự quan tâm từ Tạ Giang.

Hần cũng không thờ ơ giống như trước đây nữa, ngược lại rất biết quan tâm người khác, thấy y như vậy hần không ngại gọi bác sĩ tới, nhưng vẫn là bị y từ chối.

Quay về phòng, nằm gọn trong chăn bông mà vẫn cảm thấy lạnh lẽo, Từ Hi thở hắt mấy hơi, suy nghĩ rằng rốt cục có nên nói thẳng ra hay không? Nói cho hần rằng sự thật về chuyện của hần và Tạ Giang y sớm đã biết rồi.

Đêm nay thực sự im lặng, Từ Hi thức dậy sau giấc ngủ ngắn đã là nửa đêm...

2 giờ sáng, khoảng trống bên cạnh vẫn lạnh lẽo chẳng có bóng ai, đèn thư phòng vẫn còn sáng, lấy cố đi vào nhà bếp lục tìm thứ gì đó ăn khuya vô tình đi ngang thư phòng mà vào trong cùng với hần.

“Anh vẫn chưa chịu đi ngủ sao?!” y tiến tới gần bàn làm việc của hần.

Tạ Giang rời mắt khỏi mà hình vi tính, nở nụ cười với y rồi đôi tay thon dài lại tiếp tục thoăn thoắt trên bàn phím máy tính “Em ngủ trước đi, anh sắp xong rồi!”

Từ Hi ôn nhu chạm vào vai hần, tay còn lại vuốt ve mái tóc đen rối nhẹ gợn sóng, mềm mai như bông, cảm giác lành lạnh như một đám mây.

“VẬY em chờ anh được không?”

“Ngày mai em còn phải đi làm nữa!”

“Không sao đâu mà!”

Hần suy nghĩ rồi mới gạt đầu để y ngồi lại thư phòng chờ đợi, còn mình thì tiếp tục làm việc. Hóa ra cái gọi là gần xong của hần là lâu như vậy, may mà lúc chiều có ngủ một giấc rồi, bằng không nhất định ngủ gục chỗ này.

“Xong!” tiếng hần nhẹ nhàng vang lên “Về phòng thôi nào!”

Y giật mình thoát ra khỏi mớ suy nghĩ ngổn ngang trong đầu mình, rút ra được một quyết định...

Về tới phòng, y đẩy hần ngồi xuống giường trước, chính mình cũng ngồi ngay cạnh đó, lợi dụng hần không để ý nhanh chóng ngồi lên đùi hần, khi cả hai đang ở tư thế gần như là dính lấy nhau, mặt đối mặt, Từ Hi rút một phần dũng khí mở lời “Anh tại sao hôm đó ở khu mua sắm lại bỏ đi trước?”

Hần khựng lại một chút, sắc mặt không chút biến đổi nhưng thanh âm có điểm trầm hơn so với bình thường một chút “Là thư ký gọi anh về công ty để họp hội đồng!”

Thật muốn hỏi rằng, có thể trùng hợp đến nỗi thư ký của anh cũng tên Tiểu Lăng sao, nhưng y đã kịp thời dừng lại lời đó của mình “Ừm, vậy sao!”

“Em còn để bụng chuyện đó à!”

Tại sao? Tại sao hần lại có thể bình thản như vậy mà đối mặt với y, với tất cả mọi chuyện như thế?

“Không có đâu, khuya rồi, anh ngủ đi!”

Thời khắc cả hai nằm xuống cạnh nhau, Tạ Giang xoay người nằm nghiêng hướng về phía y, đôi mắt cũng nhìn chằm chằm vào y, muốn nói gì đó lại thôi, kết quả chỉ là hai từ “Ngủ ngon!”

Hóa ra câu chúc ngủ ngon ấy cũng làm cho người khác khó chịu như vậy.

Đồng ý rằng y chẳng hề muốn hần nói ra sự thật để rồi phải ly khai, bắt quả hần cứ che giấu như vậy thì y có thể giả câm giả điếc sao? Còn có... cả hai người họ sẽ cầm cự được bao lâu cơ chứ?

Từ Hi biết Tạ Giang là con người lạnh lùng vô cảm nhưng tuyệt có chính kiến riêng của mình, hẳn cũng biết áy náy, vậy nên mới không muốn nói với y rằng hẳn thật sự chán ghét cuộc sống hiện tại, hẳn muốn ở bên Tạ Lăng, muốn y thức thời rời đi chỗ khác không cần hẳn phải bận tâm hay lên tiếng.

Không qua bao lâu, nghe tiếng thở đều đặn từ hẳn, y mới tạm buông xuống hết phiền muộn, nhắm mắt lại hòa vào giấc mộng cùng Tạ Giang...

(p.s: chương này xàm quá xàm

Phát hiện mới: 1 tuần 1 chap:)))

[Ngủ ngon!!!) 20161022 11:43PM]

35. Chương 35

Rồi một ngày, Từ Hi nói với Tạ Lăng rằng “Sau này, dù có ra sao, anh phải đối xử tốt với ông nội của em, có được không?!”

Hắn phì cười, ôn nhu xoa xoa đầu y “Sao lại không chứ, vả lại còn có ông nội anh mà!”

Vậy thì tốt rồi, được lời này của hẳn xem như y cũng yên tâm hơn.

Ngày mà y không muốn tới nhất cũng đã tới, Tạ Lăng là con người thế nào chắc hẳn ai cũng biết.

Trên thương trường là một doanh nhân đầy quyền năng, trong cuộc sống thường nhật anh là tiểu thiếu gia muốn gì được đó, làm gì có chuyện anh phải nhường nhịn bất cứ ai.

Vì vậy, cuộc gặp mặt ở tiệm đồ ngọt gần công ty Từ Hi vào chiều hôm nay chính là dấu chấm hết cho tất cả.

“Từ Hi, tôi biết cậu vốn dĩ không ngốc tới nỗi chuyện gì cũng không biết, đúng chứ!” Nghe vào tai là câu hỏi, tuy nhiên đây chính là điều mà Tạ Lăng đang khẳng định rằng t đã biết chuyện.

Y căng thẳng không dám nhìn trực tiếp người đối diện, chỉ cười rồi khẽ gật đầu “Tôi biết!”

Nếu biết rồi vậy tại sao còn ngoan cố không muốn rời đi? Ngày trước, đoạn thời gian ngắn hai người ở cạnh nhau, anh biết được Từ Hi vốn là con người thức thời, không ương ngạnh như bây giờ.

“Nếu như đã biết, vậy không bằng tôi cũng nói thẳng ra, quan hệ giữa tôi và Tạ Giang chính là như vậy, tôi và anh ấy đã ...”

Lời nói còn đang dang dở đã bị Tạ Giang từ ngoài đẩy cửa bước vào cướp lấy “Tạ Lăng!”

Cả hai cùng lúc ngẩng đầu nhìn về phía hẳn, mỗi người mang một biểu cảm riêng, một dương dương tự đắc, người còn lại sắc mặt âm u thất thần.

Thế cục hỗn loạn, hẳn không rõ vì sao mình phải chạy tới tận đây để ngăn cản Tạ Lăng trong khi anh nếu như đều đem toàn bộ công khai thì hẳn sẽ đỡ mất công đóng vai phản diện trước mặt y.

Nhìn thấy người nọ tới, Tạ Lăng đắc ý đến nỗi ngồi không yên, khoé môi cứ cong lên một nụ cười.

“Anh tới rồi thật tốt quá!” Anh vỗ vỗ vào chiếc ghế trống ở bên cạnh mình “Ngồi đây đi!”

Từ Hi từ đầu tới cuối vẫn trưng ra một nét ôn nhu đầy quẫn bách, giống như là không biết nên làm gì tiếp theo, im lặng chờ đợi điều tàn nhẫn mà hai người này đang dự định nói ra.

“Không cần nói gì cả, tôi kì thực ...”

Không chờ đợi y, Tạ Giang trước tiên lên tiếng “Sắc mặt cậu không tốt, có cần tôi đưa cậu đi bệnh viện hay không?”

Ở bên cạnh nhìn một màn phụ xứng phụ tuyền, Tạ Lăng thật không chịu nổi, anh đứng dậy “Được rồi, vốn dĩ chỉ là muốn hẹn mọi người tới đây ba mặt một lời, nếu cậu đã biết rồi thì xem như xong chuyện, cậu cũng không cần chúng tôi phải trực tiếp nói ra mà phải không! Còn có, nếu thật sự không khỏe, tôi cùng Tạ Lăng có thể cho cậu quá giang một chuyến!”

Tạ Giang giật mình nhìn anh, biểu tình không thay đổi chỉ có ánh mắt xuất hiện vài tia kì quái “Em nói gì vậy!”

Từ Hi vẫn bảo toàn im lặng từ nãy đến giờ cũng chịu không nổi, chặt vật lấy ví tiền bỏ lại một trăm đồng “Tôi có chút việc phải đi trước, thất lễ!” Liền rời khỏi nơi đó.

Đi khỏi một đoạn khá xa, y mới chậm chậm điều chỉnh lại cước bộ, thật cảm tạ vì hắn không có chính miệng nói ra mọi chuyện, bằng không chỉ sợ ngay cả khí lực đứng dậy cũng không còn.

Thật đúng lúc, ông nội gọi tới cho y “Là cháu đây!”

“Lâu rồi không gặp, chỉ là ông muốn hỏi cháu có mua đặc sản gì ở Tứ Xuyên hay không! Vừa đúng dịp ông đi ngang qua!”

Y cười khổ đưa tay lên che đi phiền mắt đã ửng hồng của mình “Không ạ! Ông đi chơi vui về!”

“A vậy sao! Thế thì có món gì đặc sản hay hay ông mua cho cháu nha!”

“Cảm ơn ông!”

Như ông nội cũng thật tốt, tuổi xế chiều có người bầu bạn, mà y thì lại hèn mọn đến nỗi ganh tị với ông nội mấy chuyện cón con này.

Cũng không thể phủ nhận, đã từng có quãng thời gian y mơ tưởng tới chuyện chiếm lấy tình yêu của Tạ Giang, mà loại mơ tưởng ấy gần đây mới bị phá tan, nên y chỉ còn cách tỉnh ngộ.

Lang thang không phương hướng, cuối cùng tới xế chiều y cũng đến được một nơi...

“Cha, mẹ, có phải con rất bất hiếu không?! Lâu như vậy mới tới thăm hai người!”

Không có ai trả lời, chỉ có hai tấm hình ở hai bìa mộ nằm cạnh nhau nhìn y mỉm cười ôn nhu.

Từ Hi tâm tư rối bời cũng đã thanh tịnh lại được một chút, cúi thấp đầu lạy ba lạy hai vị song thân một lượt, đứng dậy muốn nói thêm điều gì đó cùng lúc tiếng chuông chùa gần đó vang lên.

Men theo thanh âm kia, y nhìn thấy được một bức tường lớn bên cạnh gốc cây bồ đề lâu năm cao lớn.

Trên cổng chùa có khắc đầy văn tự như trong kinh sử mà y đã từng đọc qua.

Họ nói rằng ‘Chấp niệm là lựa chọn sống mãi trong vòng luân quần không lối thoát.’

Vậy nếu y muốn thoát ra khỏi cái vòng đó, có phải trước tiên cần buông xuống chấp niệm hay không?

Nếu như vậy...

“Em tại sao lại làm như vậy!”

Tạ Lăng tỏ vẻ tức giận, đứng trong phòng làm việc của hắn to tiếng mắng “Anh là đang nuôi tiếc cậu ta chứ gì!”

“Anh...!!! Rõ ràng là em quá đáng trước, em định đẩy anh vào loại tình thế gì?”

“Là do anh ám muội, mãi không chịu dứt khoát rõ ràng nên em mới phải như vậy!”

Hắn giật mình, đúng thật là như vậy, tại sao hắn lại quên mất ngoài một Từ Hi hắn sủng ái lại còn có một Tạ Lăng mà hắn yêu thương nhất nữa...

“...Chỉ cần người buông tay

Tôi nhất định sẽ không cố níu lại

Sẽ không tận lực tìm kiếm
Cái sẽ không và vĩnh viễn không thể thuộc về mình!...”

36. Chương 36

“Tại sao tôi vẫn luôn có cảm giác

Lần gặp mặt này đã là lần cuối cùng

Lần cuối cùng được nghe thấy thanh âm của người ấy

Lần cuối cùng được nhìn thấy hình bóng đó...”

Cận lực che giấu, cuối cùng Tạ Giang đã làm tốt được công việc của mình, Từ Hi rời khỏi gần một tuần lễ nhưng Từ Hựu Thân vẫn chưa mấy may hay biết, thỉnh thoảng ông còn nhắc rằng “Hôm nào phải đi thăm Tiểu Hi mới được, ta nhớ nó quá!”

Hắn biết đem y ở đâu ra cho ông gặp mặt đây?

Mỗi lần như vậy hắn chỉ biết cười khổ gật gật đầu cho qua chuyện, rồi sau đó vẫn là nói lảng sang chuyện khác.

Chiều nay, sau khi xử lý được hơn một nửa văn kiện quan trọng, vốn dĩ hắn định sẽ ở lại làm xong mới thôi, không ngờ tới chuông tan tầm vừa reo lên Tạ Lăng đã trực tiếp đứng trước mặt hắn, khoanh tay trước ngực giọng điệu so với ra lệnh không khác nhau là mấy “Cùng em đi ăn tối đi!”

Hắn dời tầm mắt khỏi máy tính, chân mày thanh tú khẽ chau lại, con người trước mặt hắn lúc này đây tại sao lại trở nên xa lạ như vậy.

“Anh nhìn cái gì! Em nói anh mau chuẩn bị cùng em đi ăn tối!”

Tạ Giang mệt mỏi, lười phản kháng nên cứ nghe theo anh, gom giấy tờ để sang một bên, cầm lấy áo khoác và khóa xe cùng với Tạ Lăng rời khỏi công ty.

Lúc ngồi trong xe không có ai thao thao bất tuyệt kể cho hắn nghe mấy chuyện trên trời dưới đất xem ra cũng có đôi chút buồn chán.

Nhìn sang bên cạnh ghế lái phụ, Tạ Lăng vẫn đang khép hờ đôi mắt, im lặng lắng nghe bản nhạc ballad mà anh vừa mới tùy tiện mở.

Bài hát bắt đầu vào phần điệp khúc, hắn giật mình khựng lại mọi động tác trong vài giây khi nhận ra được đây chính là ca khúc mà Từ Hi vẫn thường hay nghe, ngày đó khi hắn cùng y nghe ca khúc này cũng không mấy thích, vì nội dung của nó có vẻ quá nhảm chán...

“...Đừng làm người yêu!

Dù làm chó hay làm mèo cũng đừng làm người yêu.

Làm một con thú cưng ít ra còn đáng yêu thu hút,

Còn hơn chúng ta không quan tâm đến nhau

Cuối cùng vẫn sẽ trở thành kẻ địch của nhau.

Nếu ta trở thành bạn cũ, liệu anh có cảm thấy hạnh phúc không?

Không có lòng thì khác gì người dưng.

Nếu như rảnh...

Lẽ nào khi rảnh thì có thể hôn nhau sao?

Định mệnh chúng ta chỉ là người dưng

Tay anh tại sao lại run?...”

Tạ Lăng mở mắt nhìn ra ngoài xem bảng tên đường một chút, cái chạm tay của anh làm cho hắn giật mình thoát ra khỏi mơ hồi ức hỗn độn “Anh đi sai đường rồi!”

“Vậy sao!” hắn nói xong liền quay đầu xe, trở lại con đường ban nãy, lại một lần nữa nhằm lẩn, rẽ vào con hẻm nhỏ vắng vẻ, lại quay xe trở ra, rốt cục Tạ Lăng cũng nổi cáu “Anh bị gì thế!”

Tạ Giang bắt lực lắc đầu, chính hắn cũng chẳng biết bản thân mình đang bị cái gì ám phải nữa, chỉ biết rằng hiện tại hắn mệt mỏi, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ muốn tựa đầu vào lưng ai đó, người luôn tỏa ra luồng hơi ấm bao bọc lấy cơ thể thường xuyên bị nhiễm lạnh của hắn, cho tới bây giờ hắn mới hoang mang nghi hoặc, người đó có phải là Tạ Lăng hay không.

“Có phải do em bảo cậu ấy rời đi, nên hiện tại anh mới trở nên như vậy không!” từ khi nào mà cậu em trai được hắn yêu thương hơn bất cứ thứ gì lại trở nên như vậy, anh thậm chí trở nên vô lý và hay gắt gỏng khiến hắn phát chán.

Tạ Giang im lặng thật lâu, cho tới khi nhìn thấy viền mắt Tạ Lăng đỏ hồng, hắn mới thở dài bắt lực một hơi “Em bình tĩnh một chút có được không, là do anh công việc nhiều nên căng thẳng, chẳng liên quan gì tới em hay người đó cả!”

Anh hừ một tiếng “Dù cho vậy, anh cũng phải nói cho em một tiếng, giữa chúng ta như vậy anh còn khách sáo hay sao, việc của anh nhiều, em cũng có thể giúp anh mà!”

“Chú muốn em thay thế chỗ của anh sao?”

Nói tới đây, Tạ Lăng đột nhiên giật mình, thái độ nhu hòa hẳn “Làm sao có thể chứ! Anh đừng nghe mấy lời xằng bậy của đám người kia!”

Sau hôm đi thăm cha mẹ, Từ Hi đã từng có ý định quy y, nhưng mà y thật hận bản thân không thể buông bỏ ý niệm với Tạ Giang, sợ rằng quy y rồi sẽ làm vấy bẩn mất tôn nghiêm nơi thiền tự.

Đang men theo con đường mòn quay về, đột nhiên từ đâu xuất hiện một cậu nhóc nhỏ chẳng có ai chiếu cố, cậu nhóc đang ngồi khóc ở bậc thang đầu tiên dẫn lên khu mộ, y tuy có điểm e sợ nhưng vẫn là tiến tới gần vỗ vỗ vai nhóc ấy “Em nhỏ à, em làm sao vậy?”

Cậu nhóc ngược đầu lên, hình như là một em bé lai, còn có tại sao lại có một cậu nhóc xinh đẹp như vậy ngồi một mình ở đây!

“Baba! Baba của em... bảo em ở đây chờ, baba đi thăm mẹ rồi sẽ quay lại... nhưng mà... nhưng mà... huhuhu”

Là lạc mất cha sao, xem ra nhóc con này cũng thực sự đáng thương đi, mẹ mất rồi, hiện tại cha cũng bị lạc...

“Anh ngồi ở đây chờ với em nha!”

Gương mặt cậu nhóc bỗng chốc phát ra ánh hào quang, lập tức gạt đầu lia lịa, bàn tay nhỏ đưa lên lau đi nước mắt kỳ thực đáng yêu muốn chết.

Chờ đợi quả thực lâu ời là lâu, kết quả một người đàn ông cao lớn từ đâu bước tới, gương mặt hốt hải, nhìn sơ qua có vẻ giống với mặt của nhóc con kia chừng 80%, cả hai lúc gặp lại nhau liền mừng rỡ, cùng nhau nói một loại ngôn ngữ gì đó y nghe chẳng hiểu gì.

Sau mới nhớ rằng còn có người ở đây, nhóc con cười cười nhìn y “Anh tốt bụng, đây là baba của em, cảm ơn anh đã đợi cùng với em, anh tốt bụng thật đấy!”

Y ngại ngần muốn nói câu ‘Không có chi!’ nhưng mà người đàn ông kia đã lên tiếng trước, anh ta hỏi “Cũng muộn rồi. Cậu có muốn đi ăn tối cùng chúng tôi hay không?!”

Lấy lý do gì để đi cùng họ đây? Vừa định từ chối, đứa bé lanh trí kia lại không cho y cơ hội từ chối, nó nhất quyết giữ lấy tay y kéo đi mặc kệ cho baba có bảo rằng không được gượng ép người khác, đứa bé chỉ ương ngạnh đáp lời “Con không biết, con muốn ăn tối với anh tốt bụng!”

(Đạo này hơi bị chăm ahihi)

37. Chương 37

“Anh ơi! Hôm nay anh tối nơi đó thăm ai vậy?” Nhóc con vừa ăn khoai tây vừa hỏi.

Từ Hi mỉm cười xoa xoa đầu nhóc “Anh tối để thăm cha mẹ!”

“Cả cha và mẹ của anh đều đã mất rồi ạ! Xin lỗi, em rất tiếc! Vậy...”

Thomas vội ngăn đứa nhỏ của mình lại, sợ rằng nó sẽ tiếp tục hỏi mấy chuyện ngốc nghếch “Được rồi! Con mau ăn đi, anh tốt bụng của con còn phải về nữa!”

“Không sao đâu mà, anh cứ để nhóc ăn từ từ đi!”

Harry thè lưỡi nghịch ngợm, vui vẻ nhai nhai tiếp miếng bánh táo nóng hổi “Baba thấy chưa! Anh tốt bụng còn hiểu con hơn baba!”

Anh trợn mắt đe dọa, cũng ngốc theo đứa con trai nhỏ “Chẳng ai hiểu nổi con đâu! Mau ăn đi! Baba còn phải về công ty!”

Từ Hi nhìn hai cha con này tuy là người lạ nhưng tạo cho y cảm giác giống như là đã quen nhau từ rất lâu rồi, rất thoải mái, chợt nghĩ tới người kia, hiện tại không biết hắn đang làm gì nhỉ!

“Harry! Không được cho tương ớt vào salad!”

“Tại sao?”

“Vì không thể được!!!”

“Baba thật vô lý!” Cậu nhóc uỷ khuất hết nhìn cha mình lại nhìn sang y, nhưng biết sao được, y chỉ là một người lạ, sao có quyền can thiệp, đành nhún vai bất lực.

Thomas tính tình vốn cũng rất trẻ con, chỉ một hai lần theo ý mình, anh không nói hai lời, trực tiếp đem tương ớt cho vào thùng rác “Trẻ con ăn nhiều loại tương này thực sự không tốt!”

“Baba thật vô lý!!!” Harry trề môi ương bướng, tay nghịch nghịch dao ăn và nĩa trong tay.

Từ Hi trở thành cái bóng đèn, chứng kiến một màn kịch thiếu nhi này nhin không được phải bật cười.

“Anh để giấy ăn ở đâu vậy?”

Tạ Giang ngồi ở thư phòng, chăm chú đọc văn kiện nghe thấy tiếng của người kia chợt trong lòng cảm thấy khó chịu “Anh nói với em bao nhiêu lần rồi, ở ngăn tủ thứ 2 bên trên quầy bar!”

“Ồ!” Một tiếng xem như đã biết, Tạ Lăng tiếp tục công việc của mình, chỉ một lát sau mùi khét nồng nặc từ đâu bay tới tận chỗ hắn.

Ngọn lửa không tên trong lòng hắn mấy hôm nay được dịp bùng phát, đứng dậy khỏi ghế, hắn đi tới phòng bếp...

“Em đang làm cái quái gì vậy!”

Tạ Lăng làm ra bộ mặt vô tội lắc lắc đầu “Em cũng không biết! Cái bếp này lửa thực sự rất lớn, em... em...”

Càng nhìn hần càng cảm thấy đầu rất đau, tại sao trước kia lúc Từ Hi còn ở đây những chuyện này chưa từng xảy ra, mà bây giờ...

Hần cố gắng nén lại lửa giận “Được rồi! Không sao đâu! Em ra ngoài đi, chút nữa xong việc chúng ta đi ra ngoài ăn!”

“Em xin lỗi! Em cũng chỉ muốn nấu cho anh một bữa cơm thôi!”

“Anh tốt bụng ơi! Anh tên gì, này giờ em quên hỏi, thật bất lịch sự ha!!!” Harry thao thao bất tuyệt, trên đường đi ra gara xe luyên thuyên không dứt.

Từ Hi từ nãy đến giờ cứ tùm tùm cười vì sự đáng yêu của nhóc con này “Anh tên Từ Hi!”

“Tên anh đẹp quá! Mà nó có ý nghĩa là gì ha?! Em cũng muốn có tên tiếng trung như anh! À à à, hình như mẹ em có tên tiếng trung nè, mẹ tên...”

Thomas bắt lực trước sự lạnh chanh của con trai, chỉ nhìn nhìn nó rồi lắc đầu “Con nói đủ chưa!”

Y hòa theo anh, nhắc nhở khéo nhóc “Ừm, cũng trẻ rồi, tạm biệt, hai người về nhé!”

Lúc y vừa định đi khỏi thì Harry đã dùng đôi tay nhỏ của mình giữ y lại “Anh ơi!”

“Hửm?”

“Vây là anh định chúng ta không gặp lại nhau nữa hả!” Nói mà nước mắt lưng tròng vô cùng đáng thương, nhóc này không rõ dùng loại năng lực gì mà có thể khiến cho người lạ như y phải thương tâm.

Nhìn cái mũi cao thẳng tắp của nhóc con đang ửng hồng lên, hai má cũng hồng hồng, thực sự y cũng không nỡ. Liếc nhìn sang cha nhóc xin ý kiến, anh chẳng có biểu tình gì, dường như để cho y toàn quyền quyết định.

“Harry muốn thế nào?” Y cúi thấp người xuống bằng với Harry, ôn nhu xoa xoa hai má nhóc.

Thomas cảm thấy vô cùng ngại, cả ngày hôm nay làm phiền người ta rồi, thằng nhóc này còn ngại chưa đủ phiền nhưng mà anh thì rất ngại.

“Anh cho em số điện thoại đi!”

Từ Hi nhìn Thomas, khẽ hỏi “Tôi cho nhóc số điện thoại của tôi được không?”

“Nếu cậu không phiền!”

Giọng trung của anh lai một chút giọng mỹ nghe rất vui tai, y cũng hoan hỉ cho đi số điện thoại của mình, sau đó mới có thể rời khỏi hai cha con đi về phía trạm xe buýt, tới lúc đi rồi còn nghe thấy tiếng hai người ngồi trong xe chỉ chớ nói chuyện như lũ con nít với nhau.

“Hôm nay anh sao vậy?”

“Không có gì, áp lực công việc thôi!”

“Giống như anh không khỏe!”

Tạ Giang khựng lại một chút, trước đây câu nói này anh cũng đã từng nói với Từ Hi, nhưng mà y khi đó chẳng hỏi nhiều, chỉ âm thầm quan tâm hần, còn người này thì sao? Rõ ràng trước đây người này chính là con người hiểu rõ anh nhất, nhưng tại sao hiện tại ở gần như vậy rồi hần mới phát giác ra Tạ Lăng có nhiều khuyết điểm đến như vậy...

“Em cứ ăn đi, anh không sao, còn có...”

“Có phải anh nhớ cậu ta không?”

Tạ Giang chọn cách im lặng vờ như không nghe thấy.

“Không thể trả lời sao!”

“Tại sao em cứ nhắc tới mấy việc này!”

“Không phải đúng như những gì em nghĩ sao!”

“Anh còn có việc, em ăn nhanh một chút!”

“Anh...”

Vết rạn giờ đã trở thành vết nứt, một tình yêu hoàn hảo mà hắn đã dốc sức xây dựng bằng sùng bái say đắm và sự hy vọng suốt mười mấy năm nay sắp sụp đổ rồi, hắn nên làm sao đây khi mà cố gắng hết sức cũng không thể tìm thấy hình bóng của Tạ Lăng trong những giấc mơ, trong trí nhớ và cả trong tim hắn nữa...

Rốt cục là ai có vấn đề?

38. Chương 38

Sáng sớm đã nhận được điện thoại từ Từ Hựu Thân, ông có vẻ như đang vui vẻ lắm “Tiểu Hi, cháu có biết hôm nay là ngày gì không?”

Có chút bất ngờ, Từ Hi ngồi bật dậy, tay vội lật tấm lịch ở đầu giường “Hôm nay là...” là ngày gì nhỉ? Suy nghĩ một chút, đầu óc dần tỉnh táo hơn một chút rồi “Sinh nhật của ông sao!”

“À ừm, phải rồi!” đối với một người trước nay chưa từng tổ chức sinh nhật như ông thì nói ra mấy lời này cũng có hơi ngượng “”Chiều nay cháu cùng với Tiểu Giang cùng tới nhé!”

Ông vẫn chưa biết chuyện y và hắn đã sớm không còn liên hệ nữa hay sao? Mà cũng đúng, giữa họ ở trước mặt người lớn thì chỉ là tình bạn, có ra sao thì cũng đâu cần nói ra.

“Được ạ!” y nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng có một cái cớ để đối phó với ông nội “Cháu đang công tác, có lẽ chiều nay tiện đường một mình ghé qua trước!”

“Ừ thế cũng được, 6h chiều nay cháu tới ...”

Được rồi, cứ như vậy đi, cho tới lúc tắt điện thoại rồi y mới chợt nhớ tới, chút nữa lỡ có gặp mặt nhau thì nên làm sao đây?

“Ông chủ, hôm nay tôi xin nghỉ phép một hôm nhé, có chút việc!”

“Được rồi, nếu mệt thì cứ nghỉ ngơi đi! Tạm biệt!”

Y bước xuống giường chuẩn bị một chút rồi ra ngoài, thiết nghĩ nên mua quà gì tặng cho ông, ghé tới một cửa hàng đồ lưu niệm ở khu chợ phố XY, lựa chọn một lát mới phát hiện ra, hiện tại là cuối tháng, tiền lương chẳng còn bao nhiêu, gia tài của y vốn vụn 600 đồng, mà món đồ này tới 250 đồng.

Từ Hi buồn bã bỏ lại chiếc hộp âm nhạc bằng gỗ màu nâu sẫm xuống, định tiếp tục bước đi thì chợt nghĩ lại, quay về nơi đó cầm chiếc hộp âm nhạc kia cho vào giỏ.

Tới giờ hẹn, bước xuống khỏi xe bus, còn phải đi một đoạn nữa mới tới được khu nhà cao cấp nằm cách ly với thế giới bên ngoài, vào trong khuôn viên của khu nhà này rồi, y đột nhiên cảm thấy thật sự rất mất tự nhiên.

Vừa đến trước cửa đã bị mấy gã vệ sĩ vì thấy y cứ thập thò ở cửa mà không tiến cũng chẳng lui nên hỏi “Xin hỏi vị tiên sinh này có gì cần chúng tôi giúp đỡ không ạ?”

Nói hưu nói vượn một hồi, cuối cùng mấy người kia cũng dùng ánh mắt nghi hoặc xem xét đi xem xét lại dáng vẻ của y, miễn cưỡng tin tưởng, một trong số đi vào trong thông báo với Tạ lão gia.

Cũng trong lúc ấy, chiếc xe thể thao màu bạc của người nào đó dừng lại trước cổng, ngay lập tức có người thay chủ nhân của chiếc xe ấy mở rộng cánh cửa, nhưng mà chiếc xe ấy không có lập tức chạy vào trong mà cánh cửa xe chậm chạp hạ xuống, Tạ Giang nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Từ Hi cũng không đành lòng.

“Sao em không vào trong?”

Y không muốn trả lời câu hỏi này, đành mỉm cười khẽ lắc đầu, hẳn biết bọn vệ sĩ này gác cổng rất nghiêm ngặt, chỉ cần là người không có phận sự cũng đừng mong bước một bước vào khuôn viên Tạ gia, mà hiện tại nhìn y một thân trang phục tầm thường, tóc dài qua gáy một chút, tóm lại trông rất thảm hại, bọn họ làm sao có thể tin tưởng y cùng với Tạ lão gia có quan hệ.

Tạ Giang xuống xe, giúp y mở cánh cửa bên ghế lái phụ “Chúng ta cùng vào trong nhé!”

“Ừm!” chỉ một chút thôi, chẳng sao cả, hướng hồ hấn đã nói như vậy nếu y từ chối thì thật bất lịch sự.

Quãng đường từ đó đi tới hầm đỗ xe không hề xa, chỉ là hẳn cố ý đi với vận tốc cực kỳ chậm, thông qua kính chiếu hậu còn có thể nhìn bộ dáng của y, con người này rất cục mậy thảng qua đã sống như thế nào?

Vừa định lên tiếng mở lời hỏi thăm, không ngờ tới Từ Hi lại lên tiếng “Tới rồi, cảm ơn anh!” rồi nhanh chóng mở cửa bước xuống xe.

May thay hẳn phản ứng nhanh đã giữ lại được cánh tay của người kia “Chờ một chút!”

Y ngáp ngừng quay đầu lại nhìn hẳn, ánh mắt hoài nghi “Còn việc gì sao?”

“Không có gì, em kiểm tra xem có để quên thứ gì trên xe không?” Loại lý do ngu ngốc gì đây? Hẳn nói ra rồi mới cảm thấy hối hận cùng cực.

Từ Hi ngại ngần rút tay lại, ý của hẳn phải chăng chính là muốn y mang đi tất cả, đừng để lại bất cứ mối quan hệ nào giữa hai người bọn họ sao? Mà y lại suy nghĩ gì nữa rồi, vốn dĩ họ nên như thế “Cảm ơn đã nhắc, tôi chẳng để quên gì cả!”

Ngồi trong xe nhìn y chậm chạp ly khai, thật muốn quay lại những ngày trước đây, mỗi ngày đều được nhìn thấy y, nghe thấy y... Dù sao đi nữa hiện tại bên cạnh hẳn cũng đã có một Tạ Lăng rồi, tự giấu bản thân nghĩ quá nhiều, Tạ Giang xuống xe, cũng đi vào trong nhà.

Vừa vào tới nơi đã thấy Tạ Lăng ngồi bên trong đó cùng với Tạ lão gia, Từ Hi thì ngồi yên một phía bên cạnh Từ Hựu Thân.

“Tạ Giang, cháu cuối cùng cũng tới rồi, mau sang đây ngồi đi!” lão Tạ lên tiếng.

Trong mắt bọn họ Tạ lão gia vốn là một người nghiêm khắc, rất ít nói chuyện, tuy nhiên dạo gần đây không rõ vì sao ông trở nên hòa đồng hơn hẳn.

Tạ Lăng trong lòng có đặt ra rất nhiều dấu chấm hỏi, vì sao cái người tên Từ Hựu Thân kia vừa xuất hiện ông nội liền trở thành như vậy? Còn có... Tại sao sinh nhật của ông ta mà ông nội của anh lại phải sốt sắng như vậy.

“Chúc mừng sinh nhật!” Hẳn tiến tới gần chỗ bọn họ, túi đồ trong tay đặt tới bên cạnh Từ Hựu Thân.

Nhớ tới mình cũng có chuẩn bị quà cho ông nội, Từ Hi vội lấy trong túi giấy mình đã cầm trong tay từ nãy tới giờ ra một chiếc hộp gỗ nhìn rất tầm thường, bên trên hộp chỉ trang trí một cái nơ sẫm màu không hề bắt mắt “Ông nội, tặng ông! Sinh nhật vui vẻ!!!” nói ra lời chúc, mắt y cũng híp lại vì nụ cười ấy.

Trong ngực Tạ Giang có cái gì đó co thắt lại làm tim hẳn nhói đau, rõ ràng trước đây người này cũng đã từng có một nụ cười như thế dành cho hẳn.

Thấy ánh mắt của Tạ Giang nhìn Từ Hi có vẻ bất thường, Tạ Lăng lập tức rời khỏi vị trí đang đứng, tới ngồi xuống bên cạnh hẳn “Anh họ, hôm nay là sinh nhật của Từ tiên sinh tại sao anh không nói cho em biết!”

“Anh nghĩ em và ông Từ không quen biết nhau!”

Từ Hiệu Thân suy nghĩ đơn giản, chỉ nhìn ra được khuôn mặt lúc giả vờ lương thiện của Tạ Lăng, ông cười ha hả vui vẻ chen vào câu chuyện giữa hai người “Có sao đâu, chúng ta thân nhau như người một nhà mà, tất cả cứ thoải mái đi!”

“Đúng vậy!” Tạ lão gia ở một bên cũng góp tiếng.

Từ Hi là người thuộc một tầng lớp khác họ, hiện tại cái gì cũng không có, chỉ có thể nhìn họ khảnh khảnh ta ta mà từ lâu y đã ngán ngẩm không muốn nghĩ đến.

Vô tình, giữa không trung, hai ánh mắt chạm vào nhau, y vội quay mặt đi nơi khác, nụ cười giả dối của hắn cũng đọng lại nơi khóe môi.

Mà điều này chỉ làm cho Tạ Lăng càng căm ghét Từ Hi thêm nữa...

39. Chương 39

“... Tôi thực sự rất sợ ngày ấy, cái ngày mà tôi và anh ta nhìn nhau mà lại chẳng hề thấy nhau...”

Bên trong căn biệt thự rộng lớn đầy không khí quẩn bách này, chỉ có hai lão nhân gia là cười đến phi thường sáng lạn, vì họ thậm chí còn chẳng biết rằng Tạ Giang và Tạ Lăng đang hẹn hò, hay là chuyện Từ Hi đã li khai chuyển đến thành phố khác từ rất lâu rồi.

Trong lòng ba người ai nấy đều ôm phiền muộn, y muốn nói với ông nội, đưa ông đi khỏi nơi này nhưng nhìn lại tình cảm giữa ông và Tạ lão gia rất tốt, người kia có lẽ sẽ không thương tổn tới ông. Y nghĩ tới đó liền nhin không được một mặt cười khổ.

Tạ Giang ngồi ở phía đối diện thấy y có loại thái độ này cũng thất thần một lúc lâu, hắn thật muốn biết người kia đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng vẫn là Tạ Lăng cực khổ nhất, anh phải xem hết nét mặt của từng người một, từng nụ cười, từng hành động, từng lời nói đều là giả dối khiến người chán chường.

Tạ Giang ngồi trong bàn ăn thấy y cả ngày không động đũa, hắn nghĩ rằng rốt cục đây có phải là lý do khiến y gầy đi trông thấy thế này hay không, bất giác hắn vươn tay gấp một ít thức ăn cho vào bát của Từ Hi.

Hành động này lập tức động tới biểu tình của Tạ Lăng, ở dưới bàn, anh ngằm dùng chân động vào chân hắn ra hiệu.

Tạ Giang khẽ chau mày nhìn anh, không nói gì nhưng kỳ thực hắn vô cùng mất hứng, Tạ Lăng rốt cục muốn gì mà cứ biểu hiện như mấy cô gái chưa ngoan khi nổi cơn ghen với người yêu.

Từ Hi đương nhiên quan sát hết thấy, cũng chẳng sao cả, họ hiện tại là một đôi, muốn yêu đương ghen tuông thế nào cũng được, chỉ cần đừng đem y vào trong câu chuyện đó là tốt rồi.

Bữa tiệc sinh nhật nếu không có hai ông lão ngồi nói chuyện duyên duyên thì đã sớm tan vì nhàm chán mất rồi, cuối cùng bữa cơm tối cũng xem như là trôi lơ lửng qua, tới màn tắt đèn thổi nến, Từ Hi hoá ấu trĩ chơi mấy trò chơi con nít hùa theo ông nội, mà Tạ Giang thấy như vậy cũng cao hứng thỉnh thoảng góp một câu.

Cả bốn người đều vui vẻ hát mừng sinh nhật, duy chỉ mỗi Tạ Lăng là không, anh tách biệt với mọi người, ngồi khoanh tay nghiêm chỉnh trên sofa, trên môi còn mang theo ý cười khinh khi.

Lúc chuẩn bị mở đèn lên, điện thoại trong túi của y vang lên vài tiếng báo hiệu tin nhắn tới, chờ quay về chỗ ngồi, Từ Hi rất nhanh lấy tin nhắn ra đọc, vừa đọc vừa ngậy ngốc cười.

Nụ cười đã rất lâu rồi Tạ Giang không nhìn thấy đang nở rộ, làm cho lòng hắn cảm giác được cái gì đó rất ngọt ngào mà lại chưa xót đến nỗi hắn phải chau mày kìm nén.

Tạ Lăng biết mình không được hoan nghênh, nhưng mà cộng với thái độ hằn đối với Từ Hi ngày hôm nay càng làm anh không thoải mái hơn.

“Ông nội! Từ tiên sinh! Hôm nay rất vui, nhưng mà cháu có việc nên xin thất lễ ạ!”

Từ Hựu Thân nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng ngẫm lại họ đâu có quen biết, đành im lặng chờ Tạ lão gia lên tiếng “Ừm, cảm ơn cháu vì hôm nay đã đến góp vui! Có việc thì cháu cứ đi đi, đi đường cẩn thận, tạm biệt!”

Tạ Lăng sắp bước ra khỏi cửa rồi nhưng vẫn chưa nhận được lời nào từ hấn, điều đó chứng tỏ tâm tư của hấn không có đặt trên người y.

“Đợi đã!”

Tạ Lăng đưa mắt nhìn Từ Hi, rồi lại ngược ra phía cửa lớn quan sát Tạ Lăng.

Anh miễn cưỡng nở nụ cười “Cậu Từ, có việc gì sao?”

Y đứng dậy hướng Tạ Lăng đi tới, nói nhỏ vào tai anh “Tôi nghĩ rằng anh nên gọi Tạ Giang cùng về!”

“Tại sao?” Loại hồ ly tinh như y lại bày đặt giả bộ tốt bụng thu móng vuốt thả con mồi sao, anh trong lòng chính là nghĩ như thế.

Từ Hi mỉm cười nửa thật nửa giả “Vì tôi ghét cái cách anh ta nhìn chăm chăm vào tôi!”

Đây chính thức là khiêu chiến sao? Loại ngữ khí này y vốn dĩ cũng chẳng muốn nói ra, bắt đắc dĩ, vì muốn ở lại cùng ông nội thêm một chút, lại càng không muốn ở cùng với Tạ Giang mà không có anh ở đây, vì nếu như vậy anh sẽ nghi ngờ, sau đó làm phiền tới cuộc sống riêng tư đang dần bình ổn lại của y.

Harry đợi tin nhắn quá lâu nên chủ động gọi điện thoại tới, y nhìn thấy dãy số kia lập tức vội vàng xin phép mọi người ra ngoài nghe điện.

Tạ Giang biết y chẳng muốn nhìn thấy hấn, nhưng mà hấn lại khát khao biết bao được nhìn thấy gương mặt y, hình bóng của y.

“Cùng về đi!”

“Anh muốn ở lại cùng với ông nội bàn chút việc!”

“Hôm nay là ngày mà anh có thể bàn công việc sao?”

“...”

“Hay là anh chỉ muốn nhìn người ta thêm một chút nữa!”

“...”

“Anh đừng nên quá phận!”

Tạ Giang giận dữ gằn giọng “Em đủ chưa?”

Tạ Lăng rất biết điều, anh sẽ không vì ghen tuông vớ vẩn mà chọc giận hấn, quyết định lại sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt, anh qua loa xin phép hai người lớn đang hiện diện rồi kéo anh ra ngoài.

Vừa đóng cửa lại, anh lập tức ôm lấy hấn nức nở “Xin lỗi, em cũng chỉ là sợ mất anh thôi!”

Hấn không nói gì, chỉ cảm thấy một mảng nhạt nhoà lạnh lẽo, thanh âm nũng nịu của người này tại sao lại từng có một khoảng thời gian anh nằm mơ mới có thể nghe thấy, hiện tại lại chán ghét nó tới vậy.

Nói nhăng nói cuội, rốt cục cũng bảo được Tạ Lăng đi vào hầm đỗ xe mang xe ra, Tạ Giang vòng một vòng lớn đi tới sân sau, nơi người kia đang mãi mê nghe điện thoại mà không phát hiện ra có người vừa mới xuất hiện ở gần mình.

“Được rồi! Được rồi! Tiểu quỷ này, đã nói dối rồi còn muốn có thưởng sao!” Y vừa nói vừa cao hứng cười khúc khích.

Tạ Giang tay nắm chặt thành quyền, thật không ngờ tới y lại thực sự lãng quên đi hẳn nhanh như vậy, cùng với người mới thân mật, ngay cả nụ cười làm hẳn động tâm kia cũng là trao cho người khác.

40. Chương 40

Buổi tiệc sinh nhật đơn giản kia cuối cùng cũng kết thúc mặc cho Từ Hựu Thân cảm thấy có chút kỳ quái. Tùy tiện đi tới đường lớn bắt một chuyến xe bus, chợt nhớ ra, vào loại thời điểm này xe bus nào còn chạy nữa?

Được thôi, nếu vậy thì đi bộ một đoạn, hình như ga tàu điện ngầm tới 10h mới đóng cửa, hiện tại chạy nhanh một chút có lẽ vẫn còn kịp, dù sao thì mấy chục đồng so với mấy trăm đồng đi taxi còn tốt hơn nhiều.

Đi được một đoạn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, tại sao cứ cảm giác như có người đi phía sau lưng mình, khi quay đầu lại thì cái gì cũng chẳng thấy.

Cuối cùng, Từ Hi quyết định rẽ vào một con hẻm nhỏ ở gần đó, nấp vào trong tối chờ đợi thứ kỳ quái kia xuất hiện.

“Chết tiệt!” Nam nhân chửi đồng một tiếng, đứng tại nơi đó nhìn quanh tìm kiếm con người mà mình đã đi theo từ nãy tới giờ.

Mất thấy được người kia là ai, y lập tức giật mình, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, lúc này xui xẻo thay điện thoại ở trong túi lại vang lên hai hồi chuông ngắn báo hiệu tin nhắn.

Trên con đường vắng cực kỳ im lặng, âm thanh kia như dẫn lối nam nhân tìm tới chỗ y.

Từ Hi ái ngại thoái lui vài bước.

“Tiểu Hi!”

Thật không ngờ câu đầu tiên Tạ Giang nói khi gặp lại y trong suốt quãng thời gian hai người không gặp nhau ấy chỉ là hai tiếng này.

Từ Hi run rẩy hai tay nắm chặt nhau “Anh... Anh tại sao đi theo tôi?”

Hắn im lặng không trả lời, ngược lại thâm tình nhìn y. Y hỏi hắn vì sao phải làm như vậy, hắn cũng đang tự hỏi chính bản thân câu này, còn có... tại sao nhìn thấy y lập tức muốn ôm y vào lòng như trước đây.

“Tạ Lăng đâu?” Giống như bị đụng trúng vết thương chưa lành, hắn giật bắn mình một cái, chậm rãi lên tiếng “Em ấy về nhà rồi!”

Từ Hi hừ nhẹ một tiếng nhưng có lẽ chỉ cần âm lượng thế này thôi hắn cũng có thể nghe rõ mồn một “Vậy thì anh mau về bồi anh ta, đừng tốn công đi theo tôi nữa!”

Không có tức giận hay ngượng ngùng, Tạ Giang trực tiếp tiến tới gần mặc kệ cho y đứng nhìn mà toàn thân cứng đờ “Người ban nãy là ai?”

“Người nào cơ?”

“Cái người cùng em thân thân mật mật nói chuyện điện thoại lúc nãy!” Nói tới đây hắn khẽ chau mày khó chịu gằn giọng.

Từ Hi biết rằng hắn đang hiểu lầm chuyện y có người yêu, nhưng mà... “Chuyện đó thì có liên quan gì đến anh?”

Hắn tức giận “Em....”

Không biết lấy đâu ra dũng khí, Từ Hi một mực dùng lời lẽ chống lại hắn, không chừa ra bất cứ kẽ hở nào để hắn lên tiếng “Anh dựa vào đâu quản chuyện của tôi? Bạn trai cũ? Bạn lâu năm không gặp? Xin lỗi nhưng chuyện của tôi bất cứ ai cũng không có quyền can thiệp, anh có hiểu không?”

Hắn quyết định không nói thêm lời nào nữa mà dùng hành động, bất ngờ đem y ôm vào lòng, mạnh bạo cưỡng hôn.

Không ngờ tới bị người kia đẩy ra, không kịp nhận thức rõ ràng đã ăn một bạt tay, hắn có thể kết luận rằng, cái tát này là dùng hết 10 phần công lực của y mà đánh xuống.

“Anh hiện tại cũng đã có người yêu rồi, thỉnh tự trọng!”

Tạ Giang nhếch môi đầy quỷ mị đưa tay lên xoa xoa bên mặt vừa bị đánh đến sưng đỏ “Ha ha! Tốt lắm, em còn biết phản kháng nữa sao!”

Vừa dứt lời, hắn lập tức đem y áp sát vào tường, một kẻ hở cho gió đi qua cũng không có.

“Anh mau buông...”

“Hô... ”

Giấy giụa lúc lâu, sức lực cũng đã dùng gần hết, Từ Hi buông tay để mặc hắn động thủ, đôi mắt đại ra chẳng thèm nhìn hắn, hoặc có lướt sang cũng chỉ là ánh nhìn khinh khi.

Điều này làm cho Tạ Giang mất hứng không thôi, hắn dời môi, thô bạo nắm lấy tóc y giật mạnh đến nỗi Từ Hi phải chau mày, viền mắt cũng ứng đỏ thoát nhìn trông rất đáng thương.

“Em từ chối tôi, là vì tên đó rất tốt phải không? Còn tốt hơn tôi? Có tiền, có quyền hơn tôi sao? Hay là kỹ thuật trên giường của hắn...”

“Anh im đi! Đừng nói nữa, tôi không muốn ng... ưm...”

Hắn đương nhiên không chờ y nói dứt lời, Tạ Giang lại lao tới như một con thiêu thân đang lao vào trong đồng lửa, biết rõ tâm của người kia không thuộc về mình, chỉ là hắn không cam tâm.

Hôn sâu hết mấy phút, hắn rời môi khỏi môi y, lợi dụng thời cơ đó, Từ Hi thất thần lên tiếng “Anh là đồ tồi, anh có biết điều đó không?”

Hắn nghe được một câu này, tất cả dục vọng tích tụ từ nãy đến giờ đều bay biến đi mất không còn thấy tăm hơi.

Biết được mình đang làm đúng, Từ Hi tiếp tục gục đầu cười đến hai vai run rẩy “Anh tồi tệ đến nỗi ...”

“ ... ”

“Tồi đến nỗi khiến tất cả người xui xẻo yêu thích anh đều phải trả cái giá thực đắt!”

“ ... ”

“Tại sao không về nhà cùng Tạ Lăng!”

Tạ Giang nhất thời bị đông băng, cái gì cũng không thể nói, không thể làm.

Y khổ sở lê thân thể vô lực tới trước mặt hắn mà hung hăng đánh đấm “Tôi muốn giết anh!”

“Vậy em giết tôi đi!” Hắn đem đôi tay nhỏ của y nắm chặt trong lòng bàn tay vừa to vừa hữu lực này, đặt tay y lên tim mình.

Khổ sở ho khan vài tiếng, để mặc hắn đứng đó ngốc lăng nhìn theo, y vẫn khuất dạng sau ngả rẽ gần đó.

Chuyến tàu điện ngầm cuối cùng trong ngày cũng đã xuất hành rồi...

41. Chương 41

(P.s: Bài hát đã được thêm)

“Xin đừng nói gì nữa, anh càng nói càng sai

Đã không còn gì để nói nữa.

Đánh mất đi đoạn tình cảm này, nhưng đổi lại được bầu trời tự do.

Xin đừng nói gì nữa, anh đã uống quá nhiều rồi

Toàn bộ đầu cần phải nói ra

Sau cơn mưa lớn sẽ có cầu vồng

Tôi tin rằng điều đó anh cũng hiểu mà...”

Cuối cùng lại trôi qua thêm một ngày nữa, Từ Hi giúp ông chủ dọn hàng, lúc đứng ở cửa nhìn thấy cơn mưa lớn cũng thất thần mất mấy giây, cho tới khi có tiếng gọi “Này! Tiểu Hi! Mau mau đóng cửa sổ lại!”

“A! Được!” Y lại bận rộn với mớ công việc của mình.

Nhớ lại trước đây làm mình tỉnh, chỉ cần diễn xuất một chút, muốn gì được nấy, nhưng mà so với hiện tại lại kém một chút, khi ấy chỉ có tiền tài danh vọng mà cái y cần nhất lại không có... tự do.

Dùng tay áo lên lau đi mồ hôi ướt đầm trán, Từ Hi xách túi rác lớn ra khỏi tiệm giúp ông chủ đem tới bãi rác ở gần đó, dù sao cũng thuận đường tới trạm xe bus.

Cũng cách đó không xa, một chiếc xe đang đậu vừa nhìn thấy y liền xoay đầu chậm chậm chạy tới.

Lúc chiếc xe đi cạnh Từ Hi, cửa kính cũng dần dần hạ xuống, cây dù to che mắt tầm nhìn của y, chỉ nghe được giọng nói vô cùng quen thuộc “Hi! Hi!”

Y giật mình khựng lại một chút, nâng đầu lên nhìn sang thấy gương mặt thanh tú đầy vẻ tinh nghịch của Harry, bất giác nở nụ cười “Chào nhóc! Trùng hợp quá, em ở đây làm gì vậy?”

Nhóc bĩu môi “Còn không phải tới tìm anh sao!”

“Tìm anh?”

“Ừm! Vì không có ai chịu chơi với em!”

Y khom người tới cạnh cửa sổ xe, chuyển tay cầm dù, còn cẩn thận lau lau tay vào áo, tới khi chắc chắn tay đã sạch rồi mới xoa xoa đầu nhóc con “Tại sao lại không có chứ? Nhóc dễ thương như vậy mà!”

“Vậy là anh đồng ý chơi với em đúng không!” Nhận được một câu của y, Harry bắt chắp bên ngoài trời mưa lớn thế nào cũng đòi ra ngoài cho bằng được, mấy tên vệ sĩ ngồi bên cạnh cùng với tài xế bắt đầu đổ mồ hôi lạnh “Cậu chủ, chuyện này...”

“Nhanh đi! Các chú không thấy Hi ca đứng ngoài mưa lạnh tới run cầm cập rồi sao!”

Từ Hi đứng bên ngoài cũng hết cách, chỉ biết cười khổ im lặng nhìn biểu tình vui nhộn của mấy người trong xe.

“Không được! Nếu như vậy ông chủ sẽ phạt chúng tôi!”

“Aish, có cái gì mà lo, toàn bộ cháu chịu trách nhiệm hết! Được không được không!!!”

Y đột nhiên nhớ tới, đưa tay gõ gõ kính xe xin được nói một tiếng, lập tức ba lớn một nhỏ trong xe không hẹn mà cùng nhìn y “Tôi có quen với ông chủ của các anh, có thể gọi giúp Harry xin phép một tiếng, có được không?”

“Phải không?” họ nghi hoặc nhìn y, ông chủ của họ rõ ràng không thể nào có quan hệ với người có vẻ ngoài tầm thường như thế này, nhìn trang phục của y còn có chút cũ nát...

Harry nắm được khúc gỗ giữa sông liền trèo lên, hùng hù hỏ hỏ vỗ tay “Đúng rồi! Hi ca sẽ gọi điện cho cha! Mấy chú đừng lo!”

Một trong ba người vệ sĩ lấy ra điện thoại, nhấn một dãy số rồi gọi cho Thomas, đầu bên kia người đó hình như đang rất bận, lâu thật lâu mới nghe máy, sắc mặt của gã kia bắt đầu thay đổi “Xin chào ông chủ!”

“...”

“Vâng thưa ngài!”

“...”

“Vâng!” người kia vừa nghe vừa nhìn sang Từ Hi “Có một thanh niên mà thiếu gia quen biết, cậu ta nói cùng với ngài có quen biết, hiện tại muốn dẫn thiếu gia đi chơi một chút!”

“VẬY sao, đưa điện thoại cho cậu ta xem ...”

Từ Hi nhận lấy điện thoại “Xin chào, tôi là Từ Hi, anh nhớ không?”

“Từ Hi...” Thomas lặp lại một lần, một lúc sau mới nhớ ra, là người mà Harry có vẻ rất thích, mấy ngày nay còn liên tục nhắc tới, nói muốn tìm y chơi “Ừm, có việc gì sao!”

“A, là như thế này, hôm nay lúc tôi tan ca, trên đường về vô tình gặp được Harry, nhóc nói muốn đi chơi với tôi một lúc, không biết có tiện không?” y ngượng ngùng trình bày một loạt.

Thomas à một tiếng, trong lòng sớm đã biết tiểu quỷ kia là đi tìm y chứ làm gì có chuyện tình cờ như vậy, mà cũng thực giỏi, còn biết tìm tới tận chỗ làm của người ta “Được chứ! Nhưng mà trời mưa lớn thế này cậu định cùng nó đi đâu chơi?” anh buông bút xuống, xoay ghế nhìn ra ngoài, một tay cầm điện thoại tay còn lại rảnh rỗi vén lên rèm cửa.

“Chuyện này... tới nhà tôi cũng được, mặc dù hơi tồi tàn một chút, nhưng mà...”

“Được rồi, tôi bận một chút, cậu cứ đưa nó đi chơi đi, xong việc tôi sẽ đón nó về, tạm biệt! Cảm ơn cậu!”

Y mỉm cười mặc dù đối phương chẳng thể nhìn thấy “Được, tạm biệt!”

Hai người cúp máy cùng một lúc, đồng thời trên khóe môi cũng xuất hiện một vệt cười mờ nhạt.

Ngồi vào trong xe mới phát hiện, nội thất bên trong như một căn phòng nhỏ, còn có cả thú nhồi bông, máy chơi game vút trên ghế, máy ảnh và nhiều thứ linh tinh khác của trẻ con.

Thấy y trầm trồ như thế Harry liền tìm cách lấy lại sự chú ý từ y “Em sẽ được tới nhà anh chơi sao!!!”

“Ừm! Nhà anh nhỏ lắm, em có không thích cũng không còn cách nào đâu!”

Nhóc con cao hứng giơ hai tay lên trời vỗ vỗ trông ngốc không chịu được, làm cho mấy tên vệ sĩ tâm lý cũng thả lỏng được phần nào.

Tới khu phố nhỏ, những căn nhà dọc đường đã bật sáng đèn, chỉ có một căn là không, đó không gì khác chính là nơi ở của Từ Hi. Hai người xuống khỏi chiếc xe rồi bước vào nhà, ba gã vệ sĩ xác định an toàn mới xin phép thiếu gia nhà họ được rút lui, nói thì nói vậy nhưng họ vẫn phải đi ra đầu ngõ rồi dừng ở đó, chốc chốc lại vào kiểm tra tình hình.

“Oaaaaaaaaaaaaa!” Vừa bật đèn gian nhà chính, Harry đã cao hứng nhảy cẫng lên.

“Có chuyện gì sao?”

“Nhà của anh thực đẹp!”

“Đẹp?”

Nhóc gật đầu lia lịa “Đúng đó, giống với những ngôi nhà của bộ tộc Yawalapiti, lúc trước em đi tham quan cùng với lớp ở rừng amazon có thấy qua!”

“Haha, vậy sao!” Từ Hi có chút ngượng ngùng vì câu nói này, nhưng mà y cũng không để ý lắm, nhóc con thích là được rồi “Em ăn tối chưa?”

Harry lắc lắc đầu “Em chưa ăn, không hiểu sao gần đây ăn gì cũng chẳng thấy ngon!”

“Anh nấu cơm cho em nha!”

Nhóc con lại một lần nữa tròn mắt bất ngờ “Được được được! ” không nghĩ tới Từ Hi là đàn ông con trai lại có thể nấu ăn nha.

Ngồi ở bàn ăn nhỏ ở giữa nhà, Harry rõ ràng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, còn biết giúp y dọn chén đĩa, nhóc cười thích thú “A! Đây là lần đầu tiên em được làm việc này đó, thật vui!”

Từ Hi thấy nhóc cười cũng vui theo, từ trong bếp bưng đĩa thức ăn đi ra “Được rồi! Em mau ngồi xuống ăn cơm đi!”

Harry vụng về cầm đĩa, chỉ chỉ đĩa tôm bạc rim muối ngây ngô hỏi “Kia là món gì vậy?”

“A, là măng đó!”

“Măng? Đầu bếp chỗ em cũng không biết nấu loại măng này, anh giỏi thật!”

Nhóc liền gấp một cọng cho vào miệng nhai nhai, mùi vị không tệ “Anh nấu ăn ngon thật đó!”

Từ Hi nhìn nhóc con ăn thôi cũng rất vui rồi, mãi miết ngồi nhìn rồi nở nụ cười, chẳng mấy chốc Harry đã ăn xong bát cơm, còn chén của y mới vơi được một chút.

Ăn no xong, Từ Hi vội dọn chén vào bồn rửa, dẫn nhóc tới chỗ TV mở một cuốn phim hoạt hình cũ ra xem, quả nhiên mọi thứ của người bình thường như y chính là cái cực kỳ mới lạ đối với những người có địa vị như nhóc con này.

Hai người ngồi cạnh nhau vừa xem phim vừa bàn về nội dung phim, cùng lúc bật ra tiếng cười ngớ ngẩn, đưa mắt nhìn lên đồng hồ, cũng đã 10h tối rồi, không rõ từ lúc nào Harry cuộn còn trên sofa cũ, đầu tựa lên đùi y mà ngủ ngon lành.

Bất chợt, cửa gỗ bên ngoài vang lên mấy tiếng, Từ Hi lấy áo khoác trên ghế tựa bên cạnh cuộn lại rồi kê đầu Harry lên đó, đứng dậy đi tới cửa.

“Ai vậy?”

“Là tôi! Thomas, tôi tới đón Harry!”

Từ Hi mở cửa, điều đầu tiên chính là đối với anh nở nụ cười “Anh vào trong đi, Harry nhóc ấy đang ngủ!”

Thomas cũng giật mình, tiểu quỷ này thường ngày nghịch ngợm như vậy, không lý nào hôm nay có thể ngủ sớm đến thế “Thật ngại quá, nó có làm phiền cậu không?”

“Không có! Nhóc rất ngoan, tôi thích được chơi cùng nhóc như thế, anh đừng ngại!”

Anh gạt đầu, nhìn dáng vẻ của y thực sự là không có gì khó chịu, bước vào trong, một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, là mùi thức ăn chẳng cầu kỳ nhưng lại làm cho người ta nhớ mãi.

Bụng đói cồn cào kêu lên vài tiếng “Ọc ọc” làm cho anh phải ngượng ngùng ho khan mấy tiếng, Từ Hi hiền dịu mở lời “Anh còn chưa ăn tối đúng không? Ban này tôi có nấu cơm, anh có muốn dùng một chút không?”

Muốn từ chối, nhưng mà... “Ừm! Cảm ơn cậu!”

.....

Sau cơn mưa lớn, con đường có vẻ càng vắng vẻ hơn, ngoài chiếc xe của Thomas còn có một chiếc khác nữa đậu ở góc khuất của vườn cây đầy lá của nhà đối diện.

Người bên trong nhìn thấy cảnh nam nhân lạ mặt kia từ trong nhà ôm một đứa trẻ đang ngủ say bước ra cửa, bọn họ còn cười với nhau. Hóa ra cái người mà y đã nói chuyện qua điện thoại ấy chính là gã kia.

Ôm Harry vào xe, Thomas cũng nhanh chóng nói lời tạm biệt rồi rời khỏi, khi mà chỉ còn mình y đứng ở hiên nhà mới cảm nhận được cái dư âm lạnh lẽo của cơn giông chiều nay.

Xoay người định bước vào nhà, từ phía sau bất ngờ truyền đến một hơi ấm kỳ quái, vòng tay của người nào đó thực xa lạ cũng thực quen thuộc. Thẩn thờ thật lâu sau, khi mà người ấy lên tiếng gọi “Tiểu Hi!”

Toàn thân y tràn ngập sợ hãi, mùi rượu nồng nặc này là thế nào? Còn sự xuất hiện của hắn là sao đây?

“Anh buông ra!”

“Hắn là ai?” Tạ Giang cố ý không chịu thức tỉnh, nắm chặt lấy vai y, cố chấp hỏi.

Từ Hi mệt mỏi thở hắt “Anh muốn nói ai?”

“Là nam nhân ban nãy!”

“Anh theo dõi tôi?”

“Anh...”

Chờ thời cơ hắn không quá để ý, y đẩy đôi tay đang giữ lấy vai mình ra, chạy nhanh vào trong nhà đóng cửa lại. Hắn biết cánh cửa cũ nát này chịu không nổi một cước của mình, nhưng làm sao hắn nhẫn tâm phá nát nó đây, đành phải đứng bên ngoài nói lớn “Anh xin lỗi! Em ra đây một chút thôi có được không?”

“Anh mau về đi, chúng ta chẳng có gì để nói cả!”

“Tiểu Hi, một chút thôi, xin em cho anh một chút thời gian thôi, anh hứa sẽ đi ngay!”

Y suy nghĩ rất lâu, rất lâu mới bán tín bán nghi hé mở cửa, người bên ngoài vẫn chung thủy đứng yên ở chỗ đó, chỉ có hơi còn đã bay mất một ít “Có chuyện gì, anh mau nói đi!”

Tạ Giang im lặng nhìn y, ánh nhìn xuyên thấu tâm can mà hắn vẫn thường dùng để nhìn y, Từ Hi lo lắng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nào ngờ, hai người đứng yên dưới hiên nhà như vậy, rồi từ trong khoảng không gian tịch mịch, Tạ Giang phát ra một âm thanh rất nhỏ “Anh xin lỗi! Anh chỉ muốn đến nhìn em một chút thôi! Anh xin lỗi...”

Nói rồi hắn lẳng lặng rời đi, để cho y một mình đứng tại đó như trời trồng, tại sao trong lòng lại khó chịu như vậy? Rõ ràng tất cả đã chấm dứt rồi, rõ ràng... cái gì cũng không còn.

“...Hiện tại tôi và anh ấy, chỉ còn lại ngàn vạn sự im lặng

Chẳng nói gì...

Tôi bắt đầu cảm thấy mình thật ngốc

Tất cả mọi thứ là đáng giá sao?

Hiện tại tôi và anh ấy, chỉ còn lại hồi ức đẹp đẽ

Thôi bỏ đi,

Tôi bắt đầu không phân biệt nổi đúng sai thật giả

Hãy để tôi một mình lặng lẽ về nhà...”

[Chương này dài kỷ lục luôn ahuhu]

42. Chương 42

Kể từ ngày hôm đó, khi đi làm về thỉnh thoảng Từ Hi có nhìn thấy bóng người quen thuộc đứng ở góc khuất trong cái ngõ nhỏ nhà mình, nhưng mà y vẫn cố gắng lơ đi, giả vờ như mình chẳng nhìn thấy gì mà đi vào nhà.

Người ở bên ngoài đứng một lúc lâu mà không hề cử động, cuối cùng hắn cầm lấy điều thuốc đang cháy dở trên tay mình ném xuống đất, dùng mũi giày dập tắt rồi mới chậm rãi mở cửa xe bước lên.

“Tại sao gần đây anh lại về muộn như vậy?” Tạ Lăng đang ngồi ở sofa trong phòng khách xem TV, vừa thấy hắn về liền cau mày khó chịu lên tiếng.

Tạ Giang mệt mỏi ném cặp xách lên ghế đệm đơn phía đối diện, ngồi xuống cạnh anh, mệt mỏi tựa đầu vào vai Tạ Lăng hít sâu một hơi, tiếc là loại mùi hương này không thể khiến hắn dễ chịu hơn chút nào, hay nói đúng hơn là hắn đang rất nhớ Từ Hi, có phải như vậy là tội tặc tử không?

Hiểu sai ý hắn, Tạ Lăng nghĩ hắn làm như thế chỉ để xoa dịu tình thế, được nước lặn tới, anh lại nói thêm “Anh đừng tưởng em không biết gì! Kỳ thực em cái gì cũng đều biết!”

“Em rốt cục đang nói cái gì?”

“Anh...”

Mắt thấy sắc mặt của hắn không tốt, anh cũng không dám nói ra, quyền điều hành công ty sắp tới tay rồi, nếu lần này làm hắn mất hứng thì có lẽ mọi kế hoạch sẽ hỏng bét hết.

Tạ Lăng khẽ nhếch môi cười, đổi lại thái độ ôn nhu ôm lấy vòng eo săn chắc của hắn, giọng nói cũng nhẹ nhàng lên “Anh đừng nên về muộn như vậy nữa! Em ở nhà một mình rất cô đơn!”

Tạ Giang đã mệt mỏi rồi, hắn muốn quay về phòng. Gỡ ra đôi tay đang ôm lấy mình, hắn thực sự cảm thấy hối hận rồi.

Vào phòng, hắn đột nhiên khựng lại, mắt mở lớn nhìn tới giường ngủ, là thân ảnh của người kia đang nằm trên đó, dáng người không quá cao nhưng lại gầy đến đáng thương, y đang ngủ say đưa mặt về phía hắn.

Tim hắn loạn nhịp đập nhanh dữ dội, đẩy nhanh cước bộ, hắn muốn lập tức được ôm lấy người kia vào lòng.

Chưa cần hắn chạm tới, người kia đã tan biến, chính hắn cũng biết mình không nên ảo tưởng nữa.

Tắm rửa xong, thay một bộ y phục thoải mái ở nhà, hắn lấy lại được chút tinh thần, quyết định sẽ nói với Tạ Lăng một chuyện.

“Chúng ta... đừng làm người yêu nữa?”

“Anh nói gì?” Tạ Lăng buông thông bàn tay đang cầm ly pha lê chạm khắc tinh xảo đến hoàn mỹ, làm nó rơi xuống sàn đá lạnh lẽo, vỡ tan.

Hắn kiên nhẫn nói lại thêm một lần nữa “Chúng ta nên dừng ở đây thôi!”

Tạ Lăng hốt mất phút chốc đồ hoe, anh sợ hãi câu nói này đến nỗi toàn thân phát run “Anh nói vậy là sao? Chẳng phải chúng ta... Chúng ta vẫn đang rất tốt sao?”

“Anh xin lỗi, bây giờ anh mới nhận ra...”

“Được rồi! Đừng nói gì nữa, em sẽ xem như chưa nghe gì hết, chỉ là anh bị mấy con hồ ly tinh bên ngoài dụ dỗ thôi, em cho anh thêm thời gian suy nghĩ lại có được không?” Anh cố gắng cứu vãn mối quan hệ đang sắp sụp đổ này. Tạ Giang thở dài một hơi “Không cần đâu! Anh đã nghĩ kỹ rồi, cũng chẳng sao đâu, dù sao em cũng không có yêu anh, chưa từng!”

“Anh... em ...”

Bị nói trúng, Tạ Lăng chẳng biết nên nói gì thêm, anh tuy im lặng nhưng vẫn ngậm đầu tranh chống lại lời đề nghị này.

Hắn mệt mỏi quay về phòng, đem tâm trạng đang vô cùng khó hiểu của mình chôn chặt xuống đáy lòng, một mình nằm đó ôm lấy cái gối trong phòng y trước đây, vùi đầu vào đó để có thể ngủ lại được mùi hương kia.

Tạ Lăng sợ sệt ngồi yên tại phòng khách, thỉnh thoảng suy ngẫm tới cái gì đó bất giác rung mình vài cái.

“Anh ơi anh ơi! Mở cửa cho em đi!”

Từ Hi đang rửa bát trong bếp, nghe thấy tiếng gọi chợt giật mình, trễ như vậy rồi còn ai tới nữa, vả lại giọng nói này là của trẻ con.

Harry đứng bên ngoài nghe không thấy động tĩnh gì liền tiếp tục gọi “Anh ơiiii! Anh à!!!! Mở cửa cho em với!”

Y mở cửa ra nhìn thấy nhóc con đáng yêu đang trưng ra nụ cười vô tội mà nhìn mình, chớp mũi vì nhiễm hơi lạnh của đêm mà ửng đỏ, Từ Hi vội kéo nhóc vào nhà.

“Ai đưa em tới đây?” Y lo lắng hỏi

Harry khoái chí cười khàng khách “Là em tự đến, anh thấy em giỏi không? Giỏi mà nhii!!!”

Từ Hi hết cách đành cười khổ lắc đầu “Em đó! Mau gọi báo một tiếng cho gia đình đi, bọn họ sẽ rất lo lắng đó!”

Nhóc mắt húng bữu môi “Anh thật chẳng biết đùa gì cả, là tài xế của baba đưa em tới đó! Chú ấy về trước rồi!”

“Hmm... vậy tại sao trễ như vậy rồi em còn tới đây?” Y tò mò hỏi.

“Vì em vừa mới bị lừa một mớ tiền lớn, tâm trạng không vui liền tới tìm anh!”

“Gì cơ???”

“Ừm... đúng vậy!” Harry bày ra bộ dáng lăm la lăm lét hai tay đan vào nhau, đôi mắt liếc nhìn sàn nhà “Là... Là chị gái xinh đẹp ở cửa hàng đồ chơi!”

Từ Hi nghi hoặc “Cô ấy đã làm gì?”

Nhóc con buồn rầu thở dài như người lớn “Chị ấy dụ dỗ em mua một đồng đồ chơi, tới khi ngồi lại vào trong xe rồi em mới kiểm lại, toàn là mấy món đồ cho trẻ con, nhưng mà rõ ràng chị ấy thuyết minh về từng món nghe rất hay a! Báo hại em tiêu tốn mấy chục ngàn tiền tiêu vật ...”

Còn nhỏ như vậy đã háo sắc rồi! Quả thực tương lai tương đối tươi sáng nha “Được rồi! Không nên đau buồn nữa, lại đây anh ôm ôm an ủi nào!”

Nhóc thích thú lao vào lòng y, hung hăng ôm chặt lấy “Anh ơi! Anh có mùi giống mẹ em!”

Y khựng người lại “Có sao! Anh làm gì có mùi chứ?” Nói xong Từ Hi cũng đưa tay áo lên ngửi ngửi cũng chẳng thấy mùi gì.

“Là mùi hoa jasmin!”

Mùi hoa jasmin sao? “Cái kia... là hoa gì chứ?”

“Là loại hoa trắng trắng nhỏ nhỏ, rất thơm rất thơm!”

“Vậy sao!” Y nở nụ cười, buông nhóc ra đi tới tủ chạn lấy ra một cái hộp nhựa giả thủy tinh đưa tới chỗ nhóc, bên trong có kẹo mềm vị trái cây “Em muốn ăn kẹo không?” Chắc là mấy món này quá tầm thường đối với nhóc rồi, còn có loại kẹo gì mà nhóc ấy chưa ăn cơ chứ.

Nào ngờ Harry vừa nhìn thấy hộp kẹo liền nhảy cẫng lên vui sướng “Oa! Em ăn em ăn! Anh mua kẹo nào ở đâu vậy?”

Có vẻ rất thích! “Là ở quê anh!”

“Anh cùng quê với mẹ em á! Vì trước đây có mỗi mẹ em là mua được loại kẹo này!”

Trùng hợp như vậy sao, quá nhiều điểm giống nhau như vậy, có phải gương mặt cũng là giống luôn hay không? Trong lòng nghĩ thế nhưng mà y hoàn toàn không có nói ra, chỉ cười với nhóc con đáng yêu trước mặt “Em thích là tốt rồi!”

Harry gật đầu lia lịa, sau đó nhớ ra điều gì, nắm tay y kéo ra cửa, hiện tại mới phát hiện túi đồ lớn ở bên ngoài từ nãy đến giờ là túi đồ chơi mà nhóc mới mua, may là chưa bị ai lấy đi mất.

“Anh cùng chơi với em đi!”

“Anh...”

“Được mà! Anh sẽ chơi với em đúng không?” Nhóc con giương đôi mắt long lanh tội nghiệp mà nhìn y.

Từ Hi khóc không ra nước mắt, nhiệt liệt từ chối.

Nhưng mà...

Đồng hồ điểm 11h tối, chuông đồng hồ đình đình vài tiếng báo hiệu, Harry tỉnh ngịch ngủ gục trong lòng y thảnh thơi còn dụi dụi đầu vào bụng y.

Từ Hi ngồi giữa đống đồ chơi xếp hình, mãi vẫn chưa xếp xong thành chiếc thuyền lớn theo bản hướng dẫn nên tạm thời y không muốn đi ngủ.

Như thường lệ, bên ngoài có tiếng gõ cửa, y tin chắc rằng đây chính là Thomas tới đón Harry, trên môi là một nụ cười chờ sẵn, nhưng mà khi mở cửa, đối phương chính là người khiến cho nụ cười ấy biến thành gượng gạo, đọng lại trên mặt là loại cảm xúc khó diễn tả.

“Trẻ như vậy rồi anh còn ...”

Mắt thấy tay y muốn đẩy cửa đóng lại, Tạ Giang liền đưa tay mình vào chặn ở khe cửa chỉ mở hé kia “Cho anh vài phút thôi!”

Từ Hi thở hắt một hơi, dốc hết kiên định vào ánh mắt mà nhìn hấn “Chúng ta còn có chuyện chưa nói xong sao?”

“Anh xin lỗi!”

“Tôi không hề giận hờn anh chuyện gì cả, nhưng nếu anh cứ đến đây chỉ để nói những lời này thì tôi sẽ thực sự tức giận đó!” Y chau mày không thoải mái nói với hấn.

Tạ Giang khổ sở dằn vặt lòng, muốn tiến thêm một bước để ôm y vào lòng, nhưng sợ sẽ làm kinh động đến y nên chỉ dám dùng mắt nhìn cho thoả nỗi nhớ mong.

Trước nay hấn chưa từng phạm lỗi như thế, muốn cái gì liền có thể đạt được, nhưng sau lần này hấn biết được rằng, chuyện tình cảm không thể dùng tiền hay quyền thế để giải quyết.

“Nếu không còn gì nữa xin anh về đi!”

“Khoan đã!”

“...”

“Anh muốn hỏi em, cậu bé kia cùng với nam nhân thường xuyên tới đưa đón cậu bé ấy là ai?”

Hấn biết hỏi ra câu này có điểm quá phận, nhưng chẳng ngờ tới y lại bật cười “Là gì thì có liên quan tới anh sao? Từ khi nào anh quan tâm quá đáng đến người xung quanh như vậy!”

Nói ra câu này vốn là để phản bác lại hấn nhưng lại giống như đem tim mình xem như quả bóng rổ mà ném mạnh xuống đất, y cố gắng vận dụng hết lời lẽ cay độc khi còn ở trong giới giải trí tích lũy được đem đối phó với hấn, kết quả Tạ Giang lại không hề tức giận.

“Em nói cũng đúng, anh chẳng là gì cả, nhưng nếu em không nói, anh nhất định sẽ tự tìm hiểu!”

“Tạ Giang! Anh đừng nên quá phận!”

Hấn không nói thêm lời nào nữa, chỉ nắm lấy bàn tay còn vương hơi lạnh của y lại tiếp tục nói một câu quen thuộc “Anh xin lỗi! Anh chỉ đến để nhìn em một chút thôi!”

“Đáng tiếc tôi lại chẳng muốn nhìn thấy anh, anh mau về đi!” Y im lặng một lúc mới quyết định nói tiếp “Tạ Lăng còn đang chờ anh về, đừng ích kỷ như thế nữa!”

Hắn nắm chặt nắm đấm, nhẹ giọng nói “Anh và cậu ấy chia tay rồi!”

Từ Hi giấu không được bất ngờ, hất tay hắn ra “Cũng không liên quan gì đến tôi!” Sau đó cũng quay vào nhà dứt khoát đóng cửa.

Cách nhau một cánh cửa bằng ván gỗ mỏng, y nghe thấy được thanh âm hắn thở dài, chẳng mấy chốc cũng rời đi, chỉ còn y ngây ngốc đứng yên đó suy nghĩ về tất cả mọi chuyện...

“...Tại sao cá hề nhỏ chưa từng hỏi hải quỳ vì cái gì lại nguyện sống cùng với mình?

Là vì chú cá nhỏ kia giả câm giả điếc, không muốn biết sự thật tàn nhẫn như thế nào, điều nó sợ nhất chính là câu trả lời thực tâm của hải quỳ...

‘Cho dù là ai thì tôi cũng sẽ như vậy thôi!’

Cũng giống như có loại người không thích nói dối

Lại có một loại người khác không có cách nào chấp nhận sự thật...”

43. Chương 43

“Anh đừng tiếp tục làm những chuyện ấu trĩ như vậy nữa!”

“Anh chỉ là quan tâm em một chút thôi!”

Bầu trời hôm nay không quá trong xanh, ánh nắng nhàn nhạt chiếu xuống dàn hoa giấy nhà đối diện hắt sang một chút màu đỏ hắt lên cửa nhà.

Từ Hi mang tâm trạng mệt mỏi đi ra ngoài, có một nỗi lo lắng không tên cứ đeo bám lấy y.

Y sợ hôm nay giống hôm qua, người kia lại tới, sau hắn chính là Tạ Lăng, cậu ta kỳ thực quá khác so với trước đây.

“Chào!” Tới tiệm mì, Từ Hi gương gạo nở nụ cười chào một câu có lệ.

Ông bà chủ thấy y không có tinh thần cũng cảm thấy lo lắng một chút, cả buổi cứ nhìn chăm chăm vào y.

Tới giữa trưa như thường lệ nhìn ra ngoài xem xem chủ nhân của chiếc xe thể thao đắt tiền kia đã tới hay chưa.

“Tại sao anh lại đến đây nữa!”

Tạ Giang cười khổ, chọn một cái bàn nào đó ngồi xuống, bất đắc dĩ giải thích “Ngại quá! Anh chỉ đến ăn mì thôi!”

Từ Hi khẽ thở dài một hơi, cầm khăn lau bàn đi lại vào trong phòng bếp.

Bà chủ thấy anh chàng kia rõ ràng là tới tìm Tiểu Hi nhà này, bằng không sao có thể một thân tây trang hàng hiệu ngày ngày tới tiệm mì bình dân còn nói là ăn mì mãi không biết ngán, là lừa ai chứ.

Ông chủ đẩy đẩy tay vợ “Bà bảo tiểu Hi ra hỏi xem cậu ta muốn ăn gì!”

“Ồm!”

Bên trong, Từ Hi vội vàng tìm việc gì đó làm, lấy cái cốc bảo A Ngư ra ngoài tiếp khách.

Nhưng mà trước đó bà chủ đã nhanh hơn một bước “A Ngư! Hết mì rồi! Đi ra chợ mua một ít đi! Sẵn tiện ghé thím Hạ lấy cá tươi lúc sáng chúng ta đặt nữa!”

“Ồ!” Không đợi y lên tiếng, A Ngư nhận mệnh vội đem khăn lau lau tay rồi chạy đi.

“Tiểu Hi, ra ngoài hỏi xem khách muốn ăn gì!”

“Vâng!” Trong lòng y thầm gào thét kịch liệt, loại tình huống gì đây?! Rõ ràng là cố tình, là ai nói rằng luôn xem nhân viên như con cháu trong nhà chứ????

Từ Hi vén màn bước ra ngoài, hắn đã ngồi chờ rất lâu rồi vậy mà nụ cười vẫn treo trên môi, ngay cả một chút ý định muốn bỏ đi cũng không có.

“Quý khách muốn ăn gì?”

Hắn mỉm cười, ôn nhu nhìn y rồi nhìn xuống thực đơn được cẩn thận dán lên bàn “Cho anh một phần mì hoành thánh cỡ vừa!”

Nhận được lời này, y lập tức gật đầu rồi bước lại vào trong. Thực sự cảnh tượng bên ngoài quá đáng sợ, lúc này y còn suýt nữa quên mất mà nở nụ cười với hắn.

Ngay lúc này, điện thoại của y cũng vang lên tiếng báo tin nhắn.

“Tôi biết anh ấy đang ở chỗ cậu, người của tôi lúc nào cũng đi theo anh ấy, cậu cẩn thận!”

Không cần nghĩ cũng biết người nhắn ra những dòng này là ai, chút cảm giác buông lỏng lúc này cũng biến mất, loại phiền toái này y chỉ muốn một phát đá văng nó đi nơi khác càng xa càng tốt.”Được! Trông chừng cẩn thận anh họ của anh đi!” Y giận dữ nhấn lại một tin này, xong rồi hậm hực đi làm mì cho vị khách ngoài kia.

Mì bung ra, bên trong tô ngoài nước dùng và mì ra thì cái gì cũng không có, chuyện này cũng chẳng sao vì hắn tới đây đâu phải để ăn mì.

Thấy thái độ của Từ Hi gia tăng căng thẳng, hắn khẽ chau mày hỏi “Em làm sao vậy?”

“Tạ tiên sinh! Mong anh mau chóng ăn mì rồi quay về cho, anh ở chỗ này tôi thực khó ăn nói với Tạ tam thiếu!”

Hắn tròn mắt bất ngờ nhìn y, như vậy là thế nào? Tạ Lăng lại làm nên chuyện gì nữa “Em ấy thế nào?”

“Tôi không biết, chuyện của hai người tôi chẳng muốn xen vào, cũng xin anh đừng xen vào cuộc đời tôi nữa!”

Là như vậy sao, y cứ mãi nói câu này với hắn, cho dù không quan tâm tới thể diện thì hắn vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Mở ví tuý tiện lấy ra vài tờ 100 đồng đặt lên bàn, sau đó Tạ Giang đứng dậy quay lưng đi, được vài bước hắn đột nhiên ngừng lại “Em không nói thẳng ra anh làm sao biết được chuyện gì mà giải quyết chứ!”

Từ Hi im lặng một lúc mới lên tiếng “Tôi không phải nữ nhân cái gì cũng phải kể cho hết người này tới người khác, tôi chỉ xin anh ngưng gây phiền toái cho tôi, sau này đừng tới tìm tôi nữa! Như vậy là tốt rồi!”

“Được!” Giọng nói dứt khoát mạnh mẽ, Tạ Giang tức giận bước nhanh ra khỏi tiệm mì. Hắn muốn nhanh quay về công ty, gặp Tạ Lăng để hỏi cho ra lẽ.

Cửa phòng làm việc vừa mở, hắn đã thấy Tạ Lăng ngồi bên trong, ngay trên chiếc ghế tổng giám đốc của mình...

Thấy hắn bước vào, anh vội vã đứng dậy, cước bộ tăng nhanh tiến tới bên cạnh hắn ôm ôm “Anh vừa đi đâu về vậy?”

“Đi ăn trưa cũng phải báo cho em sao!” Hắn nhướn mi nghi hoặc hỏi.

Tạ Lăng ra vẻ như mấy cô gái nhỏ đang làm nũng với người yêu, đem đầu dụi dụi vào ***g ngực rắn chắc của hắn “Sao anh không nói, chúng ta cùng đi ăn trưa, có một tiệm vừa mở nghe nói chất lượng phục vụ rất tốt, thức ăn lại ngon...”

“Em về phòng đi! Anh say nắng, muốn nghỉ ngơi một chút!” Hắn hơi nghiêng người về sau né tránh hàng động thái quá của anh.

Rõ ràng trước đây Tạ Lăng mà hắn yêu thích không phải là như vậy, cậu ấy mạnh mẽ kiên cường hơn nhiều, còn hiện tại chẳng cách nào hắn chịu nổi loại nữ tính thái quá này.

Không muốn làm mất lòng Tạ Giang, Tạ Lăng vội vã đứng thẳng lại, vuốt vuốt cổ áo hần “VẬY anh nghỉ ngơi, em không làm phiền nữa!”

“Ừm!”

Mãi khi cánh cửa khép lại rồi hần mới thở phào nhẹ nhõm đi tới thể và ngồi xuống.

Lời lúc này Từ Hi nói có nghĩa là gì? Tạ Lăng đã nói gì với y mà khiến y phải giận dữ như vậy.

Đầu có chút đau nhức, hần tựa lưng xuống ghế đệm êm ái, hai tay bận rộn liên tục xoa xoa thái dương. Ấn đường không một giây thả lỏng.

Im lặng nhìn người kia rời đi, lòng y vừa nhẹ nhõm, ngược lại tâm chậm rãi nhói đau, chẳng còn là gì của nhau nữa tại sao lại cứ phải mập mờ như thế này.

Dọn đi tồ mì còn chưa kịp động đũa của Tạ Lăng, y bất cẩn làm đổ cả ra bàn, đôi tay nhanh nhẹn theo phản ứng giữ lại nhưng vẫn trượt tay, kết quả hơn nửa bàn tay y đều đỏ ửng bỏng rát.

Đừng suy nghĩ thêm bất cứ thứ gì nữa, nếu không y sẽ điên mất.

“...Yêu tôi, đừng đi

Nếu như người nói người không yêu tôi

Không cần chính tai nghe thấy câu nói ấy

Xin hãy cho tôi thêm một chút ôn nhu nữa...”

((((Hú hú:3 mấy tuần vừa qua thi sử ôn bài chán nản deso, nhưng mà nay toy đã dĩa rùi nè ahihi:)) ai nhớ D hem?! Chắc k đâu huhu

44. Chương 44

Hôm nay khách tới tiệm mì vô cùng đông, nhưng mà thân ảnh quen thuộc mà y đang chờ mong dường như không có xuất hiện.

Thói quen quả là một thứ vô cùng đáng sợ, nó làm cho y cứ mãi trông ngóng người kia.

“Vị tiên sinh kia có lẽ không tới nữa đâu nhĩ!” A Ngư từ khi nào đã đứng bên cạnh y, tranh thủ lúc đang vắng khách tán dóc một chút.

Từ Hi giật mình lấp bắp “Ai... Ai cơ chứ?”

“Aish là cái vị mà thường tới đây ăn mì nè, hôm nay anh ta không tới chắc là do hôm đó cậu quá đáng quá!”

“Quá đáng cái gì?” Y mắt tròn mắt dẹt nghi hoặc.

A Ngư cười cười huých huých tay y “Còn chối nữa! Rõ ràng cậu nói khó nghe như vậy, là tôi nhất định cho cậu một đấm!”

“Gi???? Làm sao cậu biết tôi nói gì? Nhớ không lầm lúc đó cậu đi lấy đồ cho bà chủ rồi mà!”

A Ngư kề mũi sát tai y, khẽ giọng nói “Là ông bà chủ kể lại cho tôi nghe!”

Từ Hi hít phải một ngụm khí lạnh, sống lưng phút chốc lạnh băng “Ông ... ông bà chủ nói gì???”

Thân biết mình đã quá lời rồi, vội dời đi tầm chú ý của y “A! Có khách có khách! Thôi tui đi nhe!!!” Nói xong vội vội vàng vàng chạy đi.

Người vừa vào là tiểu thiếu gia nào đó “Anh ơi có Hi ca ở đây không ạ?”

A Ngư gật gật đầu, nhóc này còn quen thuộc hơn cả vị tiên sinh kia “Có nha! Anh đi gọi cậu ấy cho!”

Harry ưng ý gật gật đầu, ngồi một bên chờ đợi, chốc chốc lại cúi đầu nhìn cái gì đó trong túi áo khoác.

“Con trai cậu tới tìm kìa!”

“Hả?”

“Nhóc con lai ấy! Lại tới tìm cậu! Cậu thật sướng nha! Toàn đại nhân vật tới tìm thôi!” Lời nói của cậu nửa đùa nửa thật, tuy nhiên làm cho y phải cười khổ mấy lần.

Vừa thấy mặt Từ Hi, Harry nhảy xuống ghế chạy tới ôm lấy chân y “Hi ca!!!! Em nhớ anh lắm! Sao mấy hôm nay anh không có gọi điện thoại cho em?”

“Anh hơi bận, xin lỗi nhóc nha! Hôm nay em tới tìm anh là có chuyện gì vậy?”

“Ừm!” Nhóc con cho tay vào túi áo khoác lục tìm vật gì đó, vừa đứng bà chủ từ gian nhà trong bước ra, nhóc con nhìn thấy lập tức ngẩng đầu nở nụ cười lễ phép “Cháu chào nãi nãi!”

“Chào! Hà Li lại tới tìm anh Từ Hi sao!” (Đồng âm các má ơi:)))

Nhóc con gật gật đầu, môi mím lại căng thẳng tiếp tục tìm đồ.

Một chiếc hộp thiếc nhỏ được lấy ra “Tặng anh nè!”

Từ Hi nhận lấy, mỉm cười ôn nhu xoa xoa đầu nhóc “Đây là gì ha?”

“Anh thử mở ra đi!”

“Kẹo? Hmm... là chocolate à!” “Đúng vậy! Đây là loại chocolate MM limited edition holiday dispenser, baba chỉ mua cho em 2 hộp, em tặng anh 1 hộp, bởi vì em thích anh!”

Thật ra y chẳng hiểu nổi Harry đang thao thao bất tuyệt cái gì, chỉ biết rằng đây là đại diện cho nhóc rất hảo cảm với y “Cảm ơn em nha! Anh thích lắm!” Nói rồi đặt lên tóc nhóc một nụ hôn cảm ơn.

Cơn bão vừa qua còn để lại một ít hơi lạnh, nó khiến cho chóp mũi của nhóc con ửng đỏ vô cùng đáng yêu, Harry nép vào lòng y dụi dụi “Chút nữa em có thể tới nhà anh không?”

“Ừm cũng được! Nhưng mà em phải chờ tới tận khi anh tan ca!”

Nhóc lập tức thoả hiệp “Được!”

Trong lúc chờ đợi, A Ngư cùng với Từ Hi thay phiên nhau chơi với nhóc, mà chẳng hiểu nổi đĩa đựng ớt xanh có gì thu hút sự chú ý của nhóc như vậy, cả buổi ngồi nhìn nó mà Harry chẳng hề mất hứng, lại còn thỉnh thoảng cười ngốc.

“Xong rồi! Chúng ta về thôi!”

“Đi nào!”

Rời khỏi tiệm mì cũng đã hơn 8 giờ tối, vòng sang đường lớn, vào cửa hàng 7 eleven ở ven đường mua một ít thức ăn nhanh đóng gói.

Hôm nay thiếu gia phá lệ đi bộ một quãng đường dài như vậy đều vì ham vui mà ra, kết quả tới nhà ngón chân út bị sưng phồng cả lên, mặt nhóc đánh lại trông vừa đáng thương vừa buồn cười.

Tạ Giang mệt mỏi ném xuống bàn một xấp ảnh chụp có tấm rất rõ ràng, tấm lại mờ ảo không rõ hình ảnh.

Thằng nhóc kia rốt cục là ai? Tại sao cả ngày cứ đeo bám lấy Từ Hi, còn có cha của nó nữa.

Tạ Giang gửi một tệp hình ảnh sang cho thư ký riêng, ra lệnh “Cậu mau đi lấy thông tin của người này cho tôi!”

“Vâng thưa ngài!” Thư ký cung kính gấp người một góc 90 độ, ung dung tao nhã bước đi ra ngoài, tác phong vô cùng chuyên nghiệp.

Hơn nửa giờ sau, góc màn hình máy tính hiện lên thông báo nhận được mail mới, là thông tin vừa điều tra được. Hiệu suất làm việc của bọn người này quả thực rất tốt, không hổ danh nhân viên tập đoàn thương mại quốc tế SSY.

“Harry Wilson, quốc tịch Mỹ, con trai độc nhất của Thomas Wilson người thừa kế tập đoàn công nghệ INT, cùng với một người phụ nữ gốc Hoa, mẹ của cậu ta đã qua đời vì bệnh ung thư máu. Gần đây Harry rất thân thiết với một thanh niên người Hoa. Vì cách đây một tháng, Harry Wilson cùng cha là Thomas Wilson tới thăm mộ mẹ, vô tình gặp phải người kia, sau đó có một số sự cố khiến họ ...@đ^#+{=[#=\$¥€...”

Hoá ra là như vậy, Từ Hi kể ra cũng thực lợi hại, hắn vừa buông y ra chưa đầy hai ngày liền tìm được chỗ dựa vững chắc khác. Quãng thời gian 1 tháng trước kia so với thời gian Từ Hi rời khỏi hắn chẳng phải quá khớp hay sao.

Tạ Giang nhếch môi, băng lãnh cười nhạt, giống như hắn vừa phát hiện ra được cái gì đó hết sức buồn cười, cảm giác bấy lâu nay mình chỉ bị lợi dụng. Mặc dù khi đó là hắn đứng núi này trông núi nọ.

“Chuẩn bị xe, tôi phải ra ngoài!”

“Vâng thưa ngài!” Lại một lần nữa thư ký thực hiện đúng tác phong, cung kính cúi người.

Hắn phát tay “Trước tiên cậu ra ngoài, à còn nữa! Tạ Lăng có gọi tới nói với cậu ấy rằng hôm nay lịch họp của tôi kính hết cả rồi nên không có thời gian! Tôi sẽ gọi lại sau!”

Đứng đầu ngõ khu nhà trọ, Tạ Giang cứ phân vân không biết thế nào, hắn nhớ y, hắn muốn hỏi rõ ràng việc này nhưng lại sợ bản thân thất thố.

Quay qua quay lại hắn đã đứng trước cửa nhà y, bàn tay muốn gõ cửa lại thôi, mất hết mấy lần thời gian nhe vậy mới thành công gõ cửa.

Tạ Giang ước gì khi cánh cửa này mở ra sẽ không phải nhìn thấy người nào khác bên trong.

“Là anh? Tôi đã nói anh đừng tới nữa, anh cũng đã đáp ứng!”

Rõ ràng tới để nói cho ra lẽ, nhưng mà không ngờ tới “Anh đáp ứng sẽ không tới tiệm mì tìm em nữa, còn ở đây thì...” tự trọng vút đầu hết cả rồi!?

Từ Hi hừ mạnh “Tôi Phi, anh còn ở lại tôi sẽ dùng chổi quét anh đi!”

“Em có nói gì đi nữa anh cũng sẽ ở lại đây!”

Đúng lúc này Harry chạy ra cửa, hai tay ôm chặt lấy chân y. Tò mò ngược nhìn người cao ngất ngưỡng đứng ngoài cửa là ai.

Thấy một cảnh này, gấn tròn mắt há hốc mồm 10 giây, sau đó định thần lại chỉ cảm thấy nhóc con này phiền như một con lừa chướng đường.

45. Chương 45

“...Không cần khóc, tôi đều nhẫn được cả

Những năm tháng đầy ủy khuất này ...”

Tạ Giang vừa nhìn thấy đứa trẻ chớp mắt nộ khí đã nổi lên qua đầu “Mau buông em ấy ra!”

Là loại thái độ gì đây? Hành động như vậy cũng là người lớn sao? Từ Hi thấy hắn mắng Harry như vậy cũng giạt mình, quan sát gương mặt nhóc con đã nhẫn lại cực kỳ căng thẳng, biểu tình giống như sắp khóc, y vội ngồi xuống dỗ dành “Ồ ô Không sao không sao! Có Hi ca ở đây rồi! Ngoan nào!”

Điều này càng làm Tạ Giang tức giận hơn, hắn nắm chặt tay y kéo đi, mặc kệ đứa trẻ đáng thương toàn thân cứng đờ, mặt ngậy ra nhìn góc không chịu nổi.

“Buông ra! Anh kéo tôi đi đâu?”

Tạ Giang không nói, trực tiếp hôn xuống, cái hôn kéo dài gần một phút mặc kệ cho y có vùng vẫy thế nào, kết quả vẫn là bị hắn giữ chặt trong lòng.

Tới lúc Tạ Giang buông tha cho đôi môi của y, Từ Hi bất ngờ giáng lên mặt hắn một cái tát.

Cả hai đồng thời nhìn thẳng vào mắt nhau, hắn bắt ngờ vì y dám động tay đánh hắn, y hoảng sợ chính mình vì dám xuống tay với hắn.

Viên mắt đã ứng hồng lấp lánh vài giọt lệ ẩn nhẫn bên trong chực chờ chảy xuống, y kiềm nén run rẩy trong lòng “Đều tại anh cả!”

“Tôi thế nào?”

“Anh khi nào mới chịu buông tha tôi?”

“Tôi đã nói rồi, hiện tại tôi thực sự quan tâm em, em không hiểu sao!”

Từ Hi khổ sở lắc đầu “Có thể hiện tại anh quan tâm tôi, vậy còn trước đây, sau này thì sao? Lẽ nào muốn tôi tùy hứng với anh!”

Tạ Giang đấm mắt tối sầm lại thêm một chút, khí lực ôm y càng tăng thêm một chút “Như vậy cũng tốt!”

Y cảm thấy cổ họng đắng chát, hắn muốn thế nào thì như thế đó, đáng tiếc loại tình cảm phóng túng này y không thể chịu được “Nếu đã thế xin anh hãy tránh đường, đi tìm người có thể chơi đùa với anh, thứ lỗi tôi không thể!”

Hắn trước nay đều rất ngang ngược, muốn nói đạo lý tuyệt không phải là chuyện dễ dàng, đan lúc Tạ Giang muốn nói gì đó chuông điện thoại vang lên.

Hắn buông y ra, vừa nhìn thấy màn hình hiển thị cái tên kia liền mất hứng chau mày.

“Có việc gì không?”

“...”

“Anh đã bảo rồi! Anh rất bận, em sau này nếu không thực sự có việc gấp tuyệt đối đừng gọi cho anh!” Nói rồi trực tiếp tắt điện thoại.

Từ Hi châm biếm ở một bên nở nụ cười, khỏi hỏi y cũng biết được người kia là ai.

“Anh quả là đồ tồi mà!”

Tạ Giang trầm mặc một lúc “Tôi và cậu ấy chia tay rồi!”

“Cơ bản chẳng liên quan tới tôi!”

Hắn cho rằng hành xử như thế sẽ làm y vui sao? Sai rồi, Chẳng những hoàn toàn ngược lại những gì hắn nghĩ, y còn cảm thấy tội lỗi giống như bản thân là một con hồ ly phá hoại hạnh phúc của người khác. Tạ Giang bất chợt phì cười “Cũng đúng, em cơ bản chẳng cần quan tâm, chỉ cần biết hiện tại tôi chính thức theo đuổi em!”

“Cho xin đi, tôi không muốn nhìn thấy anh thêm một khắc nào cả! Còn có sau này đừng...”

Tạ Giang vẫn giữ thanh âm bình ổn, chỉ là hành động có chút lỗ mãn “Em thử lặp lại một lần nữa xem!”

“Tôi nói anh hiện tại có hái sao trên trời xuống tặng tôi cũng sẽ không thay đổi ý kiến của mình!”

“Tôi có thể chờ đợi!”

Không nghĩ tới hắn lại bỏ đi dễ dàng như vậy, lấy lại chút tinh thần, Từ Hi quay về nhà trọ, Harry đã sớm không phục dáng vẻ tỉnh anh thường ngày, ngồi trên ghế dựa anh bánh xem phim hoạt hình.

“Aaaaaa! Hi ca đã về rồi!”

“Ban này làm em sợ, anh thực xin lỗi!”

Nhóc ngược đôi mắt long lanh lên hỏi y “Người đó là ai vậy?”

“Là... là là ...” đang không biết nên nói thế nào vừa may đúng lúc nhóc con nhìn thấy chương trình TV mình yêu thích liền chạy tới xem thôi không hỏi nữa.

Xem TV xong lại chơi đồ chơi, vừa chơi vừa hát tới nỗi ngủ gục trên sofa. Từ Hi làm xong việc nhà thấy vậy vừa định đưa nhóc lên giường ngủ nhưng bên ngoài cửa lại có tiếng bấm chuông.

“Ra ngay đây ra ngay đâyyyy!!!”

Thomas đứng bên ngoài chờ người tới mở cửa, ánh mắt nhìn thấy chiếc xe ở dưới đường kia vốn ngày nào tới cũng nhìn thấy nó, xe đắt tiền như vậy chẳng lẽ để không thể này...

Làm bạn cũng hơn một tháng rồi, tự nhiên anh có thể nói những chuyện không đâu với y một cách thoải mái.

“Cái kia ... chiếc xe đó đậu dưới nhà cậu lâu lắm rồi!” Anh nói với người vừa ra mở cửa cho mình một câu như vậy.

Y nhướn mày ra ngoài một chút để quan sát ‘ Đúng thật, vậy mà mấy hôm nay không để ý cơ chứ. Mà nhìn kỹ cũng có điểm quen mắt, giống với xe của Tạ Giang, bất quá... lẽ nào gần đây thời gian hẳn đều dành cho y? Bớt hoang tưởng lại một chút đôi khi sẽ không khó thở như vậy.’

“Vào trong đi!”

“Harry đã ngủ chưa?” Anh ôn nhu lên tiếng.

Y hoà nhã mỉm cười khẽ gật đầu “Hôm nay anh tới đón trẻ, nhóc ngủ rất lâu rồi!”

Như thường lệ, Thomas vào trong ăn một chút bữa tối đơn giản mà y đã chuẩn bị, sau đó trò chuyện một chút rồi anh bỗng Harry về.

Tuy nhiên hôm nay có chút ngoại lệ “Từ Hi, thời gian qua đã phiền cậu rất nhiều rồi! Tôi cảm thấy...”

“Không sao mà! Harry rất đáng yêu, tôi rất thích nó!”

Nói thì nói vậy, y vẫn nhìn ra được Thomas là đang cảm thấy ngại, anh lục tìm trong cặp xách lấy ra một cái phong bì “Cái này trả ơn cậu! Cảm ơn vì thời gian qua!”

“Anh như vậy là có ý gì? Tôi đã nói là không c...”

“Chúng tôi sắp về Mi!”

“A!” Quá bất ngờ đi ... “Nói như vậy ...”

Thomas bật cười “Đúng vậy, chúng tôi sẽ không có cơ hội tới làm phiền cậu mỗi ngày rồi!”

Từ Hi ngượng ngùng khi phải nói ra điều này nhưng mà “Anh cùng với Harry về nước có việc gì sao?” Thật là, tại sao lại hỏi như thế chứ?!

“Thực ra chẳng phải chuyện gì, chính là Harry còn phải nhập học, thời gian nghỉ hè kết thúc rồi!”

“Ừm! Vậy đành tạm biệt! Ngày mai giúp tôi nói lời tạm biệt với nhóc nhé!”

Thomas gật đầu, cúi người ôm lấy con trai đang mơ ngủ dụi dụi đầu vào lòng mình, cảm thấy rằng, không phải chỉ mình Harry luyến tiếc nơi này, ngay cả anh cũng vô thức yêu thích nơi đây mất rồi.

Hai cha con nhà họ rời đi chưa được bao lâu, chiếc xe bên dưới này giờ vẫn yên lặng không động tĩnh, hiện tại cánh cửa xe chợt bật mở, hoá ra này giờ Tạ Giang chưa từng rời đi.

Hắn từ khi nào rảnh rồi như vậy?

“Mau mở cửa!” Hắn đập mạnh vào chuông cửa.

Từ Hi cau gắt “Lại là anh sao!”

“Mau mở cửa cho tôi!”

“Anh lại muốn nháo cái gì nữa! Tôi cho anh biết ...”

Cánh cửa vô tội bị một cước của hắn đá văng ra, y sợ hãi la oai oái “Anh ... Anh anh anh... Anh làm cái gì!!!! Đây là nhà tôi thuê đó!”

“Bọn họ tại sao lại ở chỗ em trễ như vậy mới về?”

“Cùng anh không can hệ!”

Hắn nhướn mày “Vậy sao?!”

Hắn Vừa dứt lời y liền cảm thấy toàn thân lạnh toát, da đầu từng trợn giật giật, cảm giác lo sợ bất an tràn ngập không khí, tùy tiện hít một hơi, trong phổi liền ngập tràn mùi hương của sự nguy hiểm và hắn.

Ý vào khí lực vô cùng lớn của mình, hắn áp y lên tường, giữa họ không một kẽ hở, có bao nhiêu vùng vẫy cũng vô ích, Từ Hi biết...một khi nụ cười tàn khốc này xuất hiện trên mặt Tạ Giang, đồng nghĩa với việc những việc hắn sẽ làm ra bản thân hắn cũng không thể kiểm soát.

46. Chương 46

“...Có lẽ chúng ta phải chia xa

Mà không có sự hối tiếc nào

Những hồi ức đẹp để khi ta ở bên nhau ấy

Cứ vậy vụn khỏi tầm tay...”

Trên sàn nhà một mớ hỗn độn, Từ Hi khổ sở bị Tạ Giang đặt dưới thân, kháng cự đã trở nên vô hiệu.

Bất chợt bên ngoài cánh cửa đang khép hờ vang lên tiếng động, rồi thanh âm của người nào đó “Từ Hi! Tôi ban này có để quên cái...”

Tạ Giang cũng dừng lại động tác, nhìn ra cửa.

Y ngẩng ngốc nhìn ra phía cửa, nước mắt chỉ im lặng mà rơi xuống ướt hết cả bờ má gầy gò.

Thomas thẳng thốt đứng yên mấy giây mới giật mình hiểu gia, sau đó liên tục xin lỗi rồi đóng cửa bỏ đi, trước khi đi còn nói “Ngày mai tôi sẽ quay lại lấy sau! Xin lỗi, cáo từ!”

Từ Hi bắt đầu có phản ứng, vội vùng vẫy, lớn tiếng gọi “Thomas! Đừng...đi! Cứu tôi...”

Trong nháy mắt, trong đôi mắt của Tạ Giang phát ra một loại hàn khí đáng sợ, hắn quỷ dị nở nụ cười, dùng đôi bàn tay hữu lực bóp chặt lấy cổ y.

Y hiện tại mới nhận ra hành động của mình là ngu ngốc, về phía Tạ Giang vẫn duy trì tiếp tục động tác xâm phạm của mình, thân dưới luật động nhanh hơn nữa, nhưng trong giọng nói của hắn dường như hoàn toàn thần nhiên “Hắn đi rồi! Không ai tới giúp em đâu! Chỉ có tôi thôi!”

Y bị bóp cổ tới khó thở, bên dưới gấu huyết đau đớn. Từ Hi cắn môi không phát ra tiếng động, khổ sở nắm chặt lấy drap trải giường.

Trước đây y còn tưởng rằng mình yêu nam nhân này nên khi gặp lại hắn tim mới nhói lên như vậy, rốt cục bây giờ mới phát hiện, kỳ thực... loại cảm giác đó chính là nỗi sợ hãi của y đối với hắn.

Tạ Giang bản tính vốn ngang ngược, hắn chỉ làm việc mà hắn thích.

Khi mọi chuyện đều đã xong, hắn trầm mặc ôm y trong lòng, nghe thấy tiếng thở đều đặn của Từ Hi hắn mới khẽ cười “Cả đời này... em đừng nghĩ rời khỏi!”

Trong vô thức, nghe thấy một câu này y chợt rùng mình, cả cơ thể bị Tạ Giang ôm chặt lấy cũng trở nên lạnh lẽo.

Hắn thức dậy từ rất sớm, nhận được cuộc điện thoại nào đó liền gấp rút rời khỏi.

Từ Hi căn bản đều biết, nhưng y vẫn giả vờ ngủ xem như không biết gì, chờ tiếng cửa đóng lại mới dần dần thò đầu ra khỏi tấm chăn cũ nát của mình.

Đôi mắt đã sưng húp lên khiến mọi thứ đều trở nên mờ ảo, y ngồi trên giường ngơ ngác cả buổi, hẳn đi rồi...

“Còn 10 phút nữa tàu sẽ khởi hành, xin quý vị hành khách...”

“Cho tôi 2 cái bánh ngọt!” Từ Hi đứng tại cửa hàng tạp hoá gần ga tàu hoả, vội vã mua ít đồ rồi chạy lên tàu.

Y sợ hãi, sợ hiện tại bất ngờ xuất hiện ai đó giữ mình lại, sợ phải gặp lại người kia, sợ bản thân lại trầm luân vào câu chuyện hoang đường trước kia.

Ngồi trên tàu, buổi đêm sương mù phủ trắng xoá cảnh vật bên ngoài, tiếng động cơ làm náo động cả vùng trời.

Y thở dài một hơi, miệng nhặt đắng vô thức nhai miếng bánh ngọt trong miệng. Môi khô quá...

Những tưởng ở trên chiếc tàu này yên lặng rời khỏi đây liền có thể tạm thời thoát khỏi người đó, nhưng mà y không ngờ rằng buổi sáng hôm sau khi mình vừa mới xuống tàu lập tức có mấy người lạ mặt tới kéo y ra góc khuất trong sân ga.

Đứng ở đó chờ sẵn chính là...

“Tôi cho em tự do em không muốn sao?”

Đồng tử giãn đến cực đại, Từ Hi không thể tin được miệng mở lớn kinh ngạc, tại sao hắn lại ở đây?

“Sao không nói gì? Rất bất ngờ?” Hắn nói rồi, cánh môi nở nụ cười tiên diễm, chỉ là muốn tìm một chút nhiệt độ trong đó cũng không có.

Y tưởng như mình vừa rớt vào hầm băng, quên mất phải giãy giụa thế nào, một mực đứng yên, hai tay bị hai người nào đó cầm chặt lấy, bản thân không ngừng run rẩy “Anh rốt cục muốn gì?”

Tạ Giang bật cười lớn vài tiếng, sau đó nhìn sang thuộc hạ bên cạnh, một khắc kia Từ Hi cảm nhận được từ sau gáy một trận đau đớn, trước mắt tối sầm.

Lúc mở mắt ra một lần nữa, y cảm thấy toàn thân tê nhức, nước mắt trong vô thức làm ướt cả gương mặt.

Đây là đâu? Tại sao lại tối như vậy, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười của đám người nào đó.

Yên lặng cố gắng nghe rõ hơn, chính là tiếng trò chuyện của họ.

“Mày nói xem, Giang ca có nhiều người yêu thích anh ta tới vậy, vì cái gì phải dây dưa với thằng nhãi kia?”

“Đúng đó! Tao thấy vị Quân tiểu thư kia đúng là thánh nữ, miếng thịt ngon đã đem tới trước mặt, anh ấy lại chẳng thèm để mắt tới. Nếu là tao ...”

“Đừng nói bậy! Kỳ thực Giang ca là yêu Lãng ca kia! Còn tiểu tử bên trong đó chỉ là thú vui nhất thời thôi!”

“Ừ, anh ấy chính là không cam tâm mang tiếng bị thằng nhãi đó đá thối! Nếu là tao tao cũng sợ mất mặt, mày nói phải không!”

“Hahaha! Nói tới nói lui, thằng nhãi đó cũng có chút tư sắc, nếu dâng tới trước mặt tao cũng sẽ không ngại nó là nam đâu haha!”

Nghe thấy một màn trò chuyện đó, dạ dày y đột nhiên co thắt dữ dội, toàn thân run rẩy mất đi phương hướng.

Từ Hi nằm trên chiếc giường lớn lạnh lẽo, cánh cửa phòng khoá chặt, giống như sợi dây xích đang ngự ở chân y vậy.

Chợt trong đầu y nghĩ ra vô số biện pháp.

Sơ hở của Tạ Giang chính là quên lấy đi điện thoại trong túi quần của y, nhờ vậy mà...

“Alo! Là tôi Từ Hi đây!”

“Cậu gọi tôi có chuyện gì sao?”

“Là chuyện của Tạ Giang, anh ta...”

Cánh cửa bên ngoài bật mở, thân ảnh cao lớn quen thuộc chậm rãi bước vào, hần càng tiến tới gần y càng sợ hãi, bàn tay nắm điện thoại cũng không chặt nữa.

“Bộp!” Một tiếng điện thoại rơi xuống sàn nhà, Tạ Giang cẩn thận nhặt lên nhìn qua một chút, hần còn nghe thấy tiếng Tạ Lăng ở đầu dây bên kia “Alo! Cậu mau nói đi! Là chuyện gì?”

Hần đưa tay nhấn nút kết thúc cuộc gọi, chầm chậm tiến về phía y “Em muốn tìm người tâm sự sao? Vậy để tôi!” Nói rồi mạnh bạo ném chiếc điện thoại vào tường.

Từ giờ phút này, Từ Hi chân chính hiểu được, Tạ Giang thực sự tức giận rồi.

(Nói không với logic)

nhấn mạnh đạo này t cực lười huhuhu

47. Chương 47

“...Em tồn tại trong sâu thẳm trí óc của anh

Trong giấc mộng của anh

Trong trái tim của anh

Trong tiếng ca của anh...”

Không cách nào liên lạc được với bên ngoài, Từ Hi bị giam cầm trong thế giới chỉ có một màu đen tối, còn nhớ rõ khi hần rời khỏi cách đây vài ngày có để lại một câu “Nếu như ông nội em cũng biết...” nói tới đây hần đột nhiên dừng lại, cười đến hai vai run cả lên rồi rời đi, còn không quên khóa cửa lại.

Tiếng cửa bị khóa “Cạch!” một tiếng như giam cầm cả tâm hồn y, tuyệt vọng...

Nếu như chuyện này ông nội biết thì sẽ thế nào? Chắc có lẽ hần không dám làm như thế đâu. Tạ lão gia vẫn là có chút tình nghĩa với ông nội, hần có lẽ nào dám không nể mặt.

Cả ngày nằm yên trên đệm suy nghĩ đủ thứ chuyện, không biết tiếp theo sẽ là chuyện gì xảy ra.

Mấy tên thuộc hạ mỗi bữa đều có đem thức ăn tới nhưng làm sao y có thể nuốt trôi.

Hôm nay bên ngoài có tiếng động lớn, cửa phòng mạnh mẽ bị phá, người bước vào không phải là Tạ Giang mà là một người khác.

Chưa kịp mừng rỡ, y đã nhận ra người vừa mới đến “cứu” mình là ai.

“Các người giỏi lắm!” Tạ Lăng giương đôi mắt phượng dài xinh đẹp nhưng lại cực kỳ nguy hiểm nhìn tới bọn thuộc hạ của Tạ Giang, giọng nói vẫn là trầm thấp điềm đạm nhưng nghe qua thực đáng sợ.

Anh cười gần một tiếng, đem hết thầy người bên ngoài mắng một trận mới chầm chậm tới chỗ y “Xem ra cậu chịu không ít cực khổ nhỉ!!”

Chưa kịp nói lời nào, Từ Hi nhận một cú tát thật mạnh, bất ngờ tới nỗi y chết trân nhìn anh, không biết nên bộc lộ cảm xúc gì.

Con người này so với lần đầu gặp anh ta quá khác nhau.

“Cậu rất giỏi, thời gian ngắn như vậy đã cướp được Tạ Giang, hẳn kỳ thực là có lòng với cậu vậy nên mới gạt bỏ tôi sang một bên. Vậy... cậu nói xem tôi có nên ...” Tạ Lăng dừng lại một chút, nụ cười trên khoé môi không hề tắt mà càng trở nên quỷ dị hơn.

Từ Hi mệt mỏi, mấy ngày rồi chẳng ăn gì, y cũng không có sức phản kháng nữa, đành mặc kệ ai muốn đối xử với mình thế nào cũng được. Sống cũng được, chết cũng không sao.

Tạ Lăng lấy trong túi ra gói thuốc lạ không có nhãn mác gì cả, anh định cho y uống. Như vậy mọi hậu quả chẳng liên quan gì tới anh, bất quá nói qua loa rằng do y nhịn ăn lâu ngày kiệt sức mà chết, Tạ Giang trước nay thương yêu anh như vậy, cho dù hẳn có biết cũng chưa chắc gì dám động tới anh.

Viên thuốc dạng sỏi chằm chằm trôi lên trong ly nước lọc vừa được đem tới. Trong khoảnh khắc môi y chạm vào thành ly, “xoảng” một tiếng bên ngoài cửa kính bị vỡ.

Tạ Lăng hấp tấp bắt y nuốt xuống.

Cuối cùng vẫn là Tạ Giang chậm một bước, toàn bộ Tạ Lăng đều làm cả rồi...

Hắn ngây ngốc mất mấy giây mới định thần lại, sau đó thật nhanh chạy tới nắm lấy cổ áo Tạ Lăng, nhìn gương mặt thanh tú này hẳn càng thêm phiền muộn, trước kia mình đã nghĩ cái gì vậy chứ?

Nặng xuống vài dặm, máu từ miệng cũng đã tràn ra rồi nhưng Tạ Lăng vẫn cứ điên dại cười lớn.

Buông anh ra, hẳn vội bỗng Từ Hi đang mê man chạy ra ngoài, quên mất cái còng sắt trên tay y còn chưa gỡ ra.

Không được như thế, không được xảy ra chuyện gì, nếu y dám xảy ra chuyện gì hẳn nhất định...

Nhất định sẽ hối hận.

Mấy tên thuộc hạ báo tin quá muộn, bọn họ kỳ thực cũng rất sợ Tạ Lăng, giả như Tạ Giang vẫn còn rất sủng ái gã thì đám tôi tớ như bọn họ cũng là gánh đủ.

Nhìn thấy tên hồ ly Từ Hi kia mấy ngày hôm nay chật vật cũng có chút đáng thương, lão Tống mới liền mình gọi cho Tạ Giang, ai ngờ vẫn là chậm trễ.

Trên đường đến bệnh viện, y ở trong lòng hẳn không ngừng run rẩy, đôi môi trắng bệch, gương mặt xanh xao, đôi mắt nhắm nghiền, khiến cho bên trong xe tràn ngập tử khí.

Hắn thực sự rất sợ, cho dù là trước kia y nói rằng sẽ ly khai, chỉ ít hẳn còn có thể tìm lại y về bên cạnh mình, nhưng khoảng cách sinh ly tử biệt phải thế nào mới có thể rút ngắn? Hẳn cũng không phải là thần tiên.

Lần này nếu Từ Hi xảy ra chuyện gì hẳn nhất định khiến cho Tạ Lăng cái tên khốn kiếp ấy thân bại danh liệt.

Không phải, Từ Hi của hẳn làm sao có thể xảy ra chuyện gì!!! Dù cho y không xảy ra chuyện gì hẳn cũng sẽ hảo hảo trừng phạt Tạ Lăng...

“Lái nhanh lên một chút!” Hẳn nóng lòng thúc giục.

Gã lái xe trán cũng đầy mồ hôi, vội vàng nhấn ga tăng tốc. “Chị dâu” xảy ra chuyện gì dám chắc gã cũng sẽ bị quấn vào cơn bão. Thực mong y bình an vô sự.

Hành lang bệnh viện một mảng huyền ảo, khu vực cấp cứu là nơi đông người nhất, tuy nhiên đối với người của Tạ Giang thì luôn luôn đủ khả năng để không cần phải tranh giành phòng bệnh với ai cả.

Đèn phòng cấp cứu bật sáng suốt mấy tiếng đồng hồ, hẳn ngồi yên ở hàng ghế chờ một chút cũng không động đậy, giống như một bức tượng điêu khắc.

Cuối cùng ánh đèn kia cũng phụt tắt, cửa phòng từ từ mở ra, vị bác sĩ lớn tuổi đang đưa tay lau đi mồ hôi đầm đìa trên trán, thấy hẳn cũng phải cúi đầu chào một tiếng “Chào ngài! Tạ tiên sinh, hiện tại bằng hữu của ngài đã qua cơn nguy kịch, có thể nói... nếu chậm trễ vài phút thôi tính mạng của y có lẽ ...”

Hắn không muốn nghe lời thừa “Cảm ơn bác sĩ Lý, lần này nhờ công ông, tôi sẽ tạ lễ sau, tạm biệt!”

Không chờ ông nói thêm câu nào, hắn vội vã bước nhanh vào trong phòng bệnh, y tá cùng với bác sĩ khác cũng không dám ngăn lại, chỉ ở một bên nói “Tạ tiên sinh, bệnh nhân còn chưa hồi phục hẳn, thỉnh thận trọng!” Rồi rời khỏi. Bởi vì cổ phần bệnh viện này hơn một nửa là của hắn, người quá nhiều lời cũng không hẳn là tốt...

Tạ Giang ngồi một bên quan sát gương mặt trắng bệch của Từ Hi, thở phào một hơi thật nhẹ nhõm, hắn khẽ cười, thì thầm bên cạnh y “Thật tốt quá, em không sao rồi!”

48. Chương 48

“...Anh nói rằng ‘Anh có thể hàn gắn vết thương trong tim em, em xứng đáng được giải thoát, darling!’

Nhưng em không hiểu tại sao anh lại mạo hiểm như vậy

Vì em vốn chẳng tin vào điều gì...”

Tạ Giang ngồi yên ngắm nhìn Từ Hi đang nhắm nghiền đôi mắt say giấc ngủ, không biết khi y tỉnh lại nên dùng vẻ mặt nào đối với yz

Có lẽ hắn sẽ ôm lấy y, không ngừng giải thích, hoặc ôn nhu nở nụ cười, hắn tin tưởng y sẽ cảm nhận được mà.

Không ngờ tới, giây phút hắn chờ đợi rốt cục đến, nhưng mà biểu cảm của y làm hắn phải giật mình.

Đầu tiên là dùng ánh mắt vô cùng xa lạ nhìn hắn, ngơ ngác hỏi “Đây là đâu?”

“...”

“Anh là ai?”

“Anh... lẽ nào em không nhớ gì cả sao?” Hắn khẽ chau mày, có điểm không thể tin nhìn chăm chăm vào Từ Hi.

Y bị ánh mắt dò xét kia làm cho sợ hãi, chậm chạp rút cổ vào trong chăn bông, giọng nói cũng e dè hơn ban nãy một chút “Ừm... tôi thực sự...”

Tạ Giang vừa mừng vừa lo, hắn lo vì không biết y đang bị cái gì, mừng là do hiện tại y không nhớ gì cả, nên thái độ đối với hắn mới không có bài xích, toàn bộ chỉ là e dè. Hắn tưởng như cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy y ở nhà hát lớn, khi ấy y sắm một vai nhỏ nhỏ trong vở kịch...

“Tiên sinh gì gì đó ời!” Thấy hắn cũng ngơ ngác như mình, y bất an gọi một tiếng. Y cũng chẳng hiểu vì sao mình đối với hắn có cái gì đó, một chút cảm giác tín nhiệm.

Bị gọi bất ngờ như vậy hắn cũng bất ngờ “Hửm?” Một tiếng rất chi là mất tôn nghiêm.

“Anh có biết gì về tôi... của trước đây không?”

“Có biết chứ, đương nhiên biết, em...” trước khi nói hết câu hắn cũng có phần chột dạ, nhìn sang hướng khác “Em chính là người yêu của anh, cái gì thuộc về em anh đều hiểu rõ!”

Không ngoài dự đoán của hắn, y vẫn là không tiếp nhận được loại tình huống này “Hả? Ý anh là... hai nam nhân cũng có thể... cái kia?”

Hắn gật gật đầu, trình độ nói dối cũng rất tốt, nhanh chóng phối hợp “Có gì không thể, chúng ta yêu nhau thì làm người yêu thôi, không ngờ em lại có thể quên chuyện quan trọng như vậy!” Gương mặt tuấn lãng của hắn chuyển biến thành một loại thương tâm da diết, thuận lợi lừa được Từ Hi.

Y cảm thấy tội lỗi, vội đưa tay ôm lấy đầu hấn, hai tay xoa xoa mặt như dỗ trẻ con “Đừng! Đừng buồn! Mặc dù tôi hiện tại bị như thế, nhưng có lẽ tôi sẽ sớm nhớ ra thôi, anh như thế tôi cũng không dễ chịu đâu!”

Hấn hài lòng ân một tiếng, yên yên ổn ổn tựa vào lòng y.

Từ Hi bị chạm vào vết thương ở ngực trái, đau đến nhăn cả mặt, nhưng chỉ rên nhẹ một tiếng, hấn để ý như vậy đương nhiên có thể phát hiện ra, vội ngồi thẳng lưng dậy đỡ lấy y, gấp gấp hỏi “Em sao vậy?” “Chỗ này ...” y chỉ chỉ vào ngực trái đang nổi lên từng cơn đau nhói này “chỗ này rất đau!”

“Anh đi gọi bác sĩ, em kiên nhẫn một chút!”

Y nắm lấy tay hấn, ngập ngừng hỏi “Tôi rốt cục bị làm sao mà phải vào đây?”

Hấn giật mình, chợt nhớ ra... người hại y nằm đây còn không phải là hấn sao? Dù cho có nói dối giỏi thế nào Tạ Giang cũng chẳng thể nói ra được những lời dối trá trắng trợn như kiểu ‘Em bị tai nạn xe!’ Hoặc đại loại thế được. Chỉ đành im lặng lắc đầu rồi chạy nhanh đi gọi bác sĩ.

Từ Hi không nhận được câu trả lời, mi tâm xinh đẹp chậm rãi cau lại, y thực sự rất tò mò...

Bác sĩ đến kiểm tra rồi, cũng chẳng có gì to tát, chỉ là vết thương ngoài da thôi. Hấn cũng biết rõ đây chính là vết thương mà lần đó hấn để lại, do y dám chống cự hấn, dám đòi hỏi hấn thả y ra, vậy nên Tạ Giang mới tức giận mà...

Hấn lại hỏi bác sĩ, vì sao khi y tỉnh lại thì chẳng nhớ gì. Vị bác sĩ trung niên cười khổ phát phát tay “Cũng chẳng có gì to tát, cậu ấy bị shock tinh thần, khi ổn định lại rồi tự nhiên sẽ nhớ lại!”

Nghe xong Tạ Giang chợt rung mình, có phải khi y nhớ lại tất cả... sẽ hận hấn không?

Đẩy cửa bước lại vào phòng bệnh, cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi với y “Em thế nào rồi?”

Từ Hi nằm trên giường bệnh, đôi môi tái nhợt yếu ớt mỉm cười gật đầu “Đỡ hơn rất nhiều rồi, làm phiền anh như vậy, tôi thực sự rất ngại!”

Tạ Giang khổ sở ngồi xuống cạnh y, đôi tay vững chắc hữu lực vuốt ve mái tóc mềm mại của Y...

“Có gì đâu, chúng ta ... là người yêu cơ mà!”

Từ Hi đến cùng vẫn là quyết định tin tưởng Tạ Giang, y nở nụ cười thật tươi, hướng hấn nói tiếng cảm ơn, nhưng mà y không biết được khi nhìn thấy nụ cười ấy hấn đã cảm giác trong lòng mình tội lỗi thế nào.

Tuy rằng hấn thực sự thương cậu nhóc này, nhưng ước gì số phận không bắt buộc hấn phải yêu cậu thì tốt quá, như vậy Từ Hi hiện tại vẫn sống yên ổn, không phải như bây giờ, chịu hết khổ ải rồi còn bị người gây ra mọi chuyện là hấn đây lừa dối thêm lần nữa.

“Này! Anh ngây ngốc cái gì vậy?”

“Hửm? Thế nào?”

“Tôi muốn hỏi anh là anh đã báo cho ông nội tôi biết chưa?”

“Ông nội? Ừm... anh nghĩ việc nhỏ này không cần báo với ông nội, sẽ khiến ông lo lắng đấy!” Ngoài miệng thì nói như vậy, trong thâm tâm hấn cũng lấy làm lạ, còn nhớ ông nội, nhưng cái gì cũng không thể nhớ?

Từ Hi gật gù “Cũng đúng nhỉ! Vậy anh thì sao? Không cần đi làm à? Tôi thấy anh cả ngày ở chỗ này ... ”

“Anh lo lắng cho em!”

“Không cần a! Tôi cũng đâu phải là trẻ con nữa!”

Tạ Giang mỉm cười xoa xoa đầu y “Em cảm thấy đỡ hơn chưa? Có muốn xuất viện không?”

“Ừm! Có được không?”

“Được chứ!”

“A!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Nếu không báo cho ông nội, vậy tôi làm sao có tiền đóng viện phí?”

Tạ Giang cười khỏ, yêu thương nói một tiếng “Ngốc!” Rồi xoay sang bên cạnh tủ đầu giường lấy ra giỏ hoa quả gọt cho y “Cả ngày không muốn ăn gì cả, vậy anh gọt trái cây cho em nha!”

Từ Hi cũng quên mất mình đang nói tới chuyện gì, bị giọng nói trầm trầm dễ nghe của hắn lôi cuốn “Được! Tôi muốn ăn trái đào!”

“Tại sao?” Hắn cũng chẳng rõ vì sao mình lại hỏi như vậy, nhưng lại muốn nghe giọng nói của y nhiều thêm chút nữa, thật hiếm khi y đối hắn cởi mở nói nhiều chuyện tới như vậy.

Từ Hi như thiếu niên mới lớn cười ha hả “Đừng nói tôi ngốc, tôi đây là fan chân chính của cậu bé quả đào đó!!!”

“Fan mà lại đi ăn thần tượng à?”

Nhận ra được điểm này, y thích thú cười ha hả, vừa đúng lúc nhận lấy miếng đào đã gọt vỏ từ tay Tạ Giang, y vui tới nỗi cười híp cả mắt. Hắn đương nhiên cũng rất cao hứng.

49. Chương 49

Hôm nay Tạ Giang không có ở trong bệnh viện, bởi vì từ sớm hắn đã nhận được tin tức từ phía công ty, Tạ Lăng và cha của anh đang dồn hết sức gây áp lực với hắn.

Đương nhiên chính ông chú ruột kia cũng không ngờ tới có một ngày thằng cháu biến thái chỉ thích nam nhân kia của mình không còn thương yêu con trai mình và nghe theo lời nó nữa. Như vậy rất tốt, có điều công cuộc chiếm lại cơ nghiệp của ông ta bị hoà hoãn lại chút ít.

Tuy vậy... nắm được nhược điểm của hắn là Từ Hi, hiện tại y đang như vậy hắn làm sao có thể chuyên tâm vào công việc như thường ngày, tốt nhất là tận dụng thời cơ lần này mà đảo chính.

Ngồi trong phòng họp dành cho các viên chức cấp cao, Tạ Giang trầm mặc suy nghĩ, toàn bộ cũng im lặng đến đáng sợ, Tạ Lăng ngồi cạnh cha mình nụ cười tự đắc nhìn không được hé mở.

Tạ Quốc Trung giả vờ ho khan vài tiếng để lấy lại sự chú ý của mọi người, tiêu sái nói “Nếu không ai có ý kiến gì, vậy đề án lần này đều giao cho tổng giám đốc Tạ đây!”

Tạ Giang vẫn là bảo trì im lặng, ngồi đó suy nghĩ cho tới khi tan họp, mọi người đã đứng dậy lui ra ngoài từ lâu.

Hắn biết rõ âm mưu thôn tính toàn bộ của cha con nhà Tạ Quốc Trung, nhưng mà trước kia là hắn mê muội Tạ Lăng nên đã làm ngơ cho qua.

Lần này nhận thấy tình hình biến chuyển, ông ta liền cảm thấy không an toàn nên nghĩ ra chiêu trò mới.

Cuộc họp này nói về dự án mới vừa kí kết với một tập đoàn lớn ở Cànđa, mọi thứ đều bàn giao lại cho Tạ Giang giải quyết, nếu hắn không làm được chính là biểu thị Tạ Giang hắn chỉ là một tên bất tài hữu danh vô thực, còn không nhận dự án này làm sao còn mặt mũi nhìn cấp dưới.

Không phải hắn thiếu tự tin vào năng lực của mình, nhưng mà nội dung dự án lần này nằm ngoài phạm vi của hắn – công nghệ sinh học.

Đầu óc cực kỳ căng thẳng, Tạ Giang cầm điện thoại nhấn một dãy số, người bên kia rất nhanh đã nghe máy.

Giọng nói không cao không thấp trầm ổn vang bên tai khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Em thế nào rồi?”

“Vấn ớn!” Từ Hi thích thú cười hì hì ở đầu dây bên kia. Y hôm nay nghe máy nhanh như vậy chính là vì chiếc điện thoại hần vừa tặng y rất nhiều tính năng mới, Từ Hi miệt mài không rời mắt khỏi điện thoại, hần gọi tới y đương nhiên liền nghe máy.

Tạ Giang cũng cảm thấy yên bình hơn, giống như vừa được thoát khỏi cơn bão vậy “Em đã ăn gì chưa?”

“Vẫn chưa nữa, tôi không muốn ăn, còn anh đã ăn gì chưa?”

“Anh cũng vậy, nhưng mà em là người bệnh, phải biết chăm sóc bản thân!”

Từ Hi im lặng một chút, thấy điều hần nói cũng có lý lắm “Được rồi! Vậy tôi đi ra ngoài tìm chút gì đó ăn nha!”

“Không cần đâu! Anh xong việc rồi, hiện tại lập tức mua thức ăn tới chỗ em, em muốn ăn gì?”

“Tôi muốn ăn ... để xem đã ... tôi muốn ăn cà ri cá, xiên nướng tứ xuyên, còn có ... đậu hủ thối!”

Tạ Giang cười khở chấm chấm mồ hôi trên trán, mấy món y muốn đúng thực toàn là món ăn dân dã, hần chẳng biết ở đâu bán.

Nói thêm mấy câu, Tạ Giang quyến luyến nói lời tạm biệt với Từ Hi rồi cúp máy, tiếp sau đó gọi cho trợ lý, giao toàn bộ trách nhiệm của mình cho cậu ta, riêng hần thì chạy một mạch tới bệnh viện.

Tới nơi thấy được Từ Hi đang vui vẻ nằm trên giường lọ mọ chơi cùng với cái điện thoại mà mấy hôm trước mình vừa mới tặng, hần mỉm cười tiến tới gần, sùng nịch gọi “Hi nhi, anh tới rồi!”

Y giật mình nhìn lên, thấy Tạ Giang tới mới nở lên một nụ cười phi thường sáng lạn “Chào! Hôm nay tới sớm thế!” vừa nói y vừa đem điện thoại cất vào dưới gối.

Hần yêu thương ôm y vào lòng, một lần lại một lần hôn lên mái tóc ngắn hơi rối nhưng thơm ngát mùi dầu gội của y “Vì anh nhớ em!”

Có điểm ngược ngùng, Từ Hi rúc mình vào lòng hần, nghe thấy tiếng tim đập đều đặn bên tai, hai má y vô thức ửng đỏ, lắp bắp khẽ nói “Tôi... tôi cũng nhớ anh!” Họ trước kia là người yêu của nhau mà, làm như vậy cũng không quá kỳ cục phải không? Huống hồ y cũng thực sự có chút nhớ hần.

Hần ước gì mình có thể cứ như vậy ôm y, cho tới khi sinh mệnh biến mất vẫn ôm y trong lòng mình, biến y trở thành một phần cơ thể.

Sực nhớ ra điều gì đó, Từ Hi từ từ tách ra khỏi vòng tay hần, đôi mắt to tròn nhìn hần có chút ngốc, hỏi một câu rất không liên quan “Anh có biết Vương Tâm Lăng không?”

“Hửm?” Hần ngây người không hiểu ý của y.

“Không biết cũng không sao, tôi hôm nay nghe thấy một bài hát mới của cô ấy, nghĩ rằng nếu là chất giọng của anh hát bài hát đó sẽ rất hay...” vừa dứt lời Từ Hi đưa tay xuống gối lấy ra điện thoại của mình, ngón tay thoăn thoắt lướt trên màn hình.

Hơn mười giây sau, tiếng nhạc êm ái chậm chậm vang lên, ban đầu cũng không mấy ấn tượng, cho tới phần điệp khúc, Từ Hi ngốc nhà hần hào hứng tới nỗi hát nhảm theo

“...Hãy nói với em, baby

Tất cả yêu đuối và lạc lối

Hãy để em ôm lấy sự bướng bỉnh của anh, em toàn bộ đều lưu lại.

Đều cho em, baby

Yêu đuối và lầm lỡ của anh

Muốn lý giải và tha thứ, tình yêu chính là phương hướng.

Em ở ngay bên cạnh anh...”

Hắn giật mình thoát ra khỏi mớ suy nghĩ của mình, lời bài hát này giống như là dành cho hắn vậy, cả đời này hắn mất đi phương hướng, may mắn vô tình gặp được chiếc la bàn là Từ Hi.

Y dẫn lối hắn ra khỏi những ngày tháng u tối mà chính hắn tạo ra. Dẫn đường hắn rời khỏi bức tường thành lớn mà chính hắn đã xây nên.

Không cần biết, Tạ Giang muốn ở bên cạnh Từ Hi cả đời, cho dù y có vĩnh viễn không nhớ lại cũng tốt, hoặc giả sau khi y nhớ lại tất cả, sẽ hận hắn. Nhưng mà hắn vẫn yêu thương y, giống như trước đây, giống bây giờ, và cả sau này nữa...

50. Chương 50

“...Tôi thật nhỏ bé, nhưng lại có ước mơ thật lớn

Tôi nguyện ý an tĩnh sống ở bất cứ góc trời nào có em.

Nếu như cuộc sống còn có điều gì khiến cho em buồn bã

Đừng sợ, hãy để tôi ở bên cạnh em, đều cùng em vượt qua...”

Trời tháng 4 đặc biệt nóng, cả ngày dài Từ Hi ngồi ở góc tường vén vén màn cửa lớn để nhìn ra ngoài.

Xe cộ đi lại thỉnh thoảng khiến cho y nhìn tới ngẩn ngơ. Nơi này quá vắng vẻ, đến nỗi sự xuất hiện của Tạ Giang chính là niềm vui lớn nhất của y lúc này. Bằng không kỳ thực y cô đơn muốn chết.

Nhưng mà mấy ngày hôm nay hắn đặc biệt bận rộn. Vừa về tới nhà liền sà vào lòng y, ôm chặt lấy y, hắn nói hắn mệt mỏi, chỉ cần nhìn thấy y lập tức tâm tình sẽ tốt lên.

Điện thoại di động ở bên cạnh vang lên, y ngơ ngẩn mất hết mấy giây mới nghe máy “Làm sao vậy?”

“Anh nhớ em!” người ở đầu dây bên kia dùng một loại ôn nhu như nước nói với y.

Từ Hi ngốc ngốc mỉm cười, muốn nói là y cũng nhớ hắn, nhưng mà y lại ngại đến nỗi nói không nên lời, đành nói lãng đi hướng khác “Hôm nay anh có về ăn cơm không?”

Tạ Giang khẽ cười, mặc cho y không nhìn thấy, ở đầu dây bên kia hắn vẫn gật đầu “Có! Anh sẽ về đúng giờ, tuy nhiên nếu em đói có thể ăn trước!”

Đứng dậy đi tới giường, Từ Hi chậm rãi ngồi xuống “Được rồi! Anh cũng nhớ đừng làm việc quá sức nha!” nói rồi thật nhanh tắt máy. Cảm giác mặt mình nóng như sắp phát hỏa, tim cũng đập vô cùng nhanh.

Ở công ty, Tạ Giang áp lực đến sắp phát điên, những lúc như vậy hắn lại muốn nghe thấy giọng của cậu.

“Tạ tổng, đại sứ của bên thứ 3 gửi thông báo, ông ta sẽ tới trễ hơn dự kiến chừng 3 tiếng, vì chuyến bay của ông ấy có trục trặc!”

Hắn lãnh đạm nghe qua một lượt, gật đầu, xua tay bảo thư ký ra ngoài. Vấn đề lần này thực sự rất nan giải, Tạ Quốc Trung cùng với Tạ Lăng đã ra tay, bọn họ một bên giao cho y trọng trách, một bên âm thầm gỡ thủ đoạn, tận mắt nhìn thấy hắn bận rộn suốt mấy ngày nay, hai cha con họ mới yên tâm cười khoái trá.

Chỉ là... Khắc tinh của Tạ Quốc Trung đã tới. Anh ta tên gọi Khúc Lam, là người bạn thân nhất của Tạ Giang từ những năm học cao trung tới hiện tại, cũng là cánh tay đắc lực luôn hỗ trợ hắn.

Mấy năm nay Khúc Kha bị cha già phân phó quản lý chuỗi công ty ở ngoại quốc, vậy nên lần này trở về năng lực tự nhiên sẽ được nâng lên tầm cao mới. Lý do khiến anh ta quay trở lại quê nhà không gì khác bởi vì biết được tin thằng bạn nổi khổ bị kẻ xấu lên âm mưu hãm hại.

Cửa phòng làm việc của Tạ Giang tự nhiên mở ra, Khúc Lam vô tư bước vào, nụ cười cực kỳ sáng lạn “Yo Tạ tổng, chào ngài!”

Tạ Giang đang chau mày khó chịu, suy nghĩ là ai lại dám tự tiện như vậy, ngược lên nhìn thấy tên kia hắn rất bất ngờ, không khỏi bật cười “Về rồi sao! Cậu chẳng phải chờ tôi kết hôn mới về một lượt sao!”

“Đương nhiên đương nhiên! Bất quá... Lần này tôi nghe được ông chú tốt tính nhà cậu trong lòng đang có quẻ, tôi về trừ tà. Cho cậu rảnh rồi mấy ngày đi tìm chị dâu tôi về đây nha!”

Làm sao tên này biết được mấy chuyện vặt vãnh này???

“Làm sao cậu biết ông ấy có mưu đồ!”

“Làm ơn đi, cậu tùy tiện lật đại một tờ báo nào đó ra cũng có thể đọc được ẩn ý trong lời văn của mấy tờ báo lá cải kia...”

Tạ Giang gật gật đầu “Thôi, chuyện này từ từ tính sau, cậu mới về nên nghỉ ngơi trước đã!”

“Đi ăn gì không?”

Hắn vừa định đồng ý chợt nhận ra mình còn có hẹn một bữa cơm ở nhà cùng với Từ Hi, Tạ Giang trực tiếp kéo Khúc Lam lên xe chạy thẳng một mạch về nhà.

Tiếng chuông cửa vang lên, Từ Hi vui mừng chạy nhanh ra mở cửa, không biết sẽ có sự xuất hiện của một người nữa, y ngây ngốc nhào vào lòng của người đang đứng ngoài cửa, vui vẻ nói câu “Hoan nghênh anh về nhà!” hình như có gì đó không đúng lắm...

Tạ Giang để Khúc Lam vào nhà trước, riêng hắn đem xe tới nhà xe, không ngờ tới lúc quay trở lại đã thấy Từ Hi ôm lấy Khúc Lam.

Hắn giật mình vội đi tới “Hai người đang làm gì vậy?”

“Tôi,,,”

“Tôi...”

“Tôi... Tôi... Tôi tôi tôi...”

Không nói gì nữa, hắn chỉ hơi nhú mồm, nắm lấy tay Từ Hi đang đứng đắn ra ở cửa đi vào trong, nhân tiện quay sang nói một tiếng với thằng bạn mặt cũng ngốc đến không chịu nổi, đứng chết trân ở cửa “Vào đây đi! Đừng nói với tôi cậu phải lòng chị dâu của cậu rồi!”

“Hả?” hóa ra chị dâu lại là nam nhân sao? Cái tên Tạ Giang này đang có loại suy nghĩ gì trong đầu vậy?

Một nhà ba người ngồi trên bàn ăn, thấy tên bạn thân của mình cùng với Từ Hi khảnh khảnh ta ta vô cùng ăn ý, Khúc Lam cũng cảm thấy không thích hợp lắm, cùng là nam nhân với nhau...

Trước nay hắn chưa từng thấy qua Tạ Giang có loại hành động ôn nhu này với bất cứ người nào ngoại trừ Tạ Lăng.

Hay bởi vì bị cậu em họ mà hắn yêu say đắm phản bội cho, do quá sốc cho nên Tạ Giang cái gã đàn ông bạc tình này mới thành ra như vậy.

Mặc kệ, các người tình ý đang đưa thế nào, riêng tôi đây chỉ là một con cẩu F.A đang muốn ăn xong thật nhanh để chuẩn đi thôi. Thứ nhất là cho hai người tự nhiên, thứ hai cũng là giải thoát cho mình:))))

51. Chương 51

“Ai vậy?”

Tạ Lăng vừa mới nhấn chuông cửa liền nghe thấy thanh âm khàn khàn nam tính của người nào đó, anh hơi bất ngờ nhưng vẫn trả lời “Tôi là Tạ Lăng, tới tìm anh Tạ Giang!”

Gã đàn ông thân cao hơn 1m80 xuất hiện sau cánh cửa, gương mặt tuy rằng phi thường đẹp đẽ nhưng mà tiếc rằng anh chưa gặp lần nào “Xin chào! Tôi là Kris, bạn của Tạ Giang, hiện tại ở nhờ chỗ cậu ấy! Nhưng mà cậu đến thật không đúng lúc, cậu ta vừa ra ngoài rồi!”

Thật xúi quẩy, vốn là anh định tới tìm Từ Hi, anh nhận được tin y bị chấn thương thần kinh từ rất lâu rồi, nhưng hôm nay mới rảnh tới “vấn an” y mấy câu. Định nhân cơ hội này tới đả kích tinh thần Từ Hi, biến y thành tên ngốc luôn một thể, như vậy sẽ đỡ mất công. Giờ mới nhận ra, mình suy nghĩ quá đơn giản rồi.

“Này! Nghĩ gì vậy? Cậu muốn về hay chờ?”

“A!” Người có suy nghĩ bất hảo sẽ rất dễ giật mình. Bị gọi một tiếng Tạ Lăng lắc đầu phát tay “Tôi về trước, làm phiền rồi!”

Chờ người rời đi rồi Khúc Lam mới hừ một tiếng, chỉ có Tạ Lăng không biết gã là ai thôi, còn gã biết rất rõ về Tạ Lăng cái tên gian manh đó.

“Là ai vậy?” Tạ Giang từ lầu bước xuống, mái tóc hơi rối và bộ đồ ngủ vẫn chưa thay ra mình chứng cho việc hắn vừa mới ngủ dậy không lâu.

“Ai cơ?” Vẫn là bộ dáng giả vờ đó.

Nói theo sau hắn là Từ Hi cũng đang ngái ngủ “Ban nãy hình như có chuông cửa!”

“A! Là Tạ Lăng tới tìm Tạ Giang, tôi nói với cậu ta là cậu ra ngoài rồi!”

“Sao không gọi tôi xuống? Cậu từ khi nào tự tiện như vậy!” Hắn khẽ chau mày.

Khúc Lam cảm giác hắn đang nổi đóa với mình chỉ vì tên Tạ Lăng kia, nghi ngờ có phải hay không Tạ Giang phía sau ‘chị dâu’ giờ trò bất chính “Tôi nào biết cậu muốn gặp cậu ta!”

Đúng lúc này Từ Hi lên tiếng tò mò “Tạ Lăng là ai vậy? Cùng họ... lẽ nào là anh em của anh?” Y quay sang nhìn hắn đang đứng yên bất động ở đó.

“Ừm!” Một tiếng, biểu thị hắn không muốn trả lời thêm bất cứ thứ gì. Đồng thời đưa mắt tới đe dọa cái gã đang đứng xem kịch vui kia.

Khúc Lam thích nhìn thấy Tạ Giang lúng túng vì có mấy khi hắn như vậy đâu, cố ý tiếp tục nói “Đúng đó! Nhưng cậu ta tuyệt không phải người tốt nên mới làm cậu bị như hôm nay! Không tin hỏi Tiểu Giang xem!”

Từ Hi không nói, chỉ chăm chú quan sát như là chờ câu trả lời của hắn, Tạ Giang khổ sở cười “Thật ra thì không tới nỗi vậy, cậu ta...”

“Còn bệnh vực sao? Lẽ nào cậu còn để Tạ Lăng trong lòng?”

Nói thẳng như vậy, tên Khúc Lam này quả nhiên không sợ chết mà, hắn gần như muốn bùng nổ rồi “Không phải mà! Tiểu Hi, em phải tin anh, chúng ta đi ăn sáng thôi!”

Đánh trống lảng “Nói nhảm, cậu còn chưa trả lời ‘chị dâu’ tôi! ”

Quá nhiều lời khiến hắn phát hỏa rồi “Mau dọn đồ của cậu rồi biến về chỗ cậu đi!”

Khúc Lam không quan tâm, lẻo đẻo theo sau Từ Hi “Chị dâu! Cậu phải đòi lại công đạo cho tôi!”

Y cả ngày nghe tên kia nói nhảm chỉ còn biết cao hứng cười haha. Tuy nhiên trong đầu không khỏi nghĩ về chuyện của Tạ Lăng.

Tối hôm đó Khúc Lam ra ngoài chơi tới tận khuya, hiếm khi Tạ Giang và Từ Hi có được khoảng thời gian an tĩnh tới vậy. Cả hai cũng chỉ lên giường ngủ sớm một chút.

Y nằm bên cạnh hắn bản khoăn thật lâu mới nhỏ giọng hỏi “Anh đã ngủ chưa?”

Tới lúc y nghĩ rằng hắn đã ngủ rồi thì bên cạnh truyền tới giọng nói trầm thấp ôn nhu “Hửm? Anh đây!”

“Nếu em quá tò mò, anh có chán ghét em không?”

Hắn mỉm cười, dang tay ôm lấy y vào lòng “Không đâu! Có chuyện gì sao?”

“Chuyện lúc sáng anh Khúc Lam nói ...”

Hắn hơi thất thố, đem y ôm chặt thêm chút nữa “Đừng suy nghĩ nhiều quá, không có gì đâu!”

“Nhưng em rất tò mò, chỉ là khi nghĩ tới đầu cứ âm ỉ đau!”

Hắn im lặng tìm cách lảng tránh, cùng lúc đó, Từ Hi nhút nhát rúc vào lòng hắn như chú chó nhỏ đang tìm hơi ấm từ chủ nhân “Em không thể nhớ ra, anh kể cho em nghe được không?”

Hắn thở dài xoa xoa lưng y “Nhất định phải biết sao?”

“Ừm... ”

“Là lỗi của anh, không phải vì bất cứ ai cả...” vì anh không thể bảo vệ em an toàn.

Hắn im lặng, Từ Hi cũng im lặng, một lúc sau nghe được tiếng thở của y đều đặn bên tai, y đã ngủ rồi sao?

Hắn đang rất lo lắng, nhờ ngày mai y sẽ nhớ lại? Hay sớm hơn nữa thì sẽ thế nào?

Tạ Giang cảm nhận được hơi ấm trong lòng mình, thật nhanh hắn cũng yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Tới nửa đêm, người đang nằm ngủ trong lòng hắn đột nhiên phát sốt, nhiệt độ cơ thể y tăng cao khiến hắn lo sợ.

“Tiểu Hi! Hi nhi! Em làm sao vậy? Sao lại sốt cao như vậy?”

“Đừng qua đây! Đừng... đừng qua đây!”

Hắn nắm lấy tay y đang vùng vẫy, trong khoảnh khắc Từ Hi mở mắt nhìn hắn, là ánh mắt hoảng loạn trước kia, cõi lòng hắn phút chốc đau nhói, Tạ Giang biết điều mình lo sợ đã thành sự thật.

“Anh... buông tôi ra!”

52. Chương 52

Mỗi người một góc, trong căn phòng tối đen chỉ được thấp sáng bằng một ngọn đèn ngủ mờ ảo, Tạ Giang trầm mặc nhìn Từ Hi, mà Từ Hi lại sợ hãi quay đi nơi khác. Trời cũng gần sáng rồi...

Y không phải sợ hắn không buông tha nên không dám chạy đi, chỉ là vì y không cam tâm trốn chạy như vậy nữa.

Nếu là trước đây y tình nguyện cùng hắn cắt đứt không quan hệ, nhưng lần này hắn rõ ràng đã rất tốt với y.

Mấy tháng qua cũng đủ chứng minh hắn đối với y có bao nhiêu kiên nhẫn y thực sự rất muốn hỏi hắn rốt cục đối với mình là gì.

Nhưng chưa kịp lên tiếng, Tạ Giang đã đứng dậy muốn rời khỏi.

“Anh muốn đi đâu!”

“Anh nghĩ kỹ rồi, em muốn rời khỏi thì hãy đi đi, hiện tại anh ra ngoài một chút, sau khi quay trở lại nếu em còn chưa đi... cả đời này anh không chắc sẽ để em đi lần nữa!” đôi mắt hắn bị tóc mái che đi hơn một nửa không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì. Chỉ có thanh âm quen thuộc ấy có điểm khác lạ.

Từ Hi đột nhiên cảm thấy sợ hãi tột độ, sợ hắn sẽ rời khỏi nơi này, y cũng không muốn lại làm chuyện vô nghĩa nữa, vội chạy tới giữ lấy cánh cửa.

Thấy Tạ Giang đang tròn mắt nhìn mình không hiểu gì, y cảm giác sống mũi cay cay, sà vào lòng hắn lớn tiếng gào lên “Anh không cần tôi nữa sao!”

Kính hỉ không thể che giấu, Tạ Giang vòng tay ôm càng chặt y vào lòng mình, ước gì có thể vĩnh viễn như thế này “Không phải! Anh ... chính là vì nghĩ cho em nên mới...”

Lần đầu tiên y toàn tâm toàn ý chủ động hôn hần, Tạ Giang giống như thiếu niên mới lần đầu rơi vào lưới tình, con tim đập rộn ràng trong ***g ngực.

Hần chưa bao giờ cảm thấy xúc động như vậy, chỉ muốn lập tức đem Từ Hi yêu thương tới khi kiệt sức mới thôi, nhưng may mắn lý trí vẫn còn kiên định nên hần chỉ ôm lấy y, hít một hơi mùi hương quen thuộc trên mái tóc ấy “Cảm ơn em đã cho anh cơ hội!”

Từ Hi ban đầu là nụ cười gượng gạo, từ từ nụ cười ấy lại càng tươi tắn hơn, khôi phục lại hình ảnh thiếu niên vô tư mấy tháng qua, trong màn đêm tĩnh mịch tối tăm, nụ cười của y toả ra hào quang thấp sáng cõi lòng hần.

Muốn nói thêm điều gì đó, mà điện thoại lại vang lên, Tạ Giang khẽ chau mày nhìn vào dãy số lạ trên màn hình.

“Alo!”

“Giang ca! Em nhớ anh!”

Thế này là thế nào? Hần có chút không hiểu “Xin hỏi ngài là ...”

“Ngay cả giọng nói của em mà anh cũng không nhận ra sao?!” Giọng nói người kia mang đầy uỷ khuất.

“Cậu gọi cho tôi làm gì? Cũng khuya như vậy rồi! Cậu phá hỏng mọi chuyện còn chưa đủ?! Về lo hợp tác với cha cậu bày mưu hại tôi cho tốt đi!” Nói xong hần trực tiếp tắt điện thoại.

Căn phòng vắng lặng, hần nghe điện thoại, người bên kia nói gì Từ Hi đều nghe thấy, cũng đồng thời nhận ra được người kia là Tạ Lăng.

“Làm sao vậy?”

“Da mặt cậu ta quả nhiên rất dày! Còn dám gọi cho anh!”

Từ Hi nhún vai “Bản chất của anh ta vốn đã như thế rồi!”

Tạ Giang nghĩ tới trước đây mình si mê Tạ Lăng như vậy, cũng cảm thấy bản thân có chút thấp kém “Thật không hiểu nổi!”

“Cũng trễ rồi, anh mau ngủ đi, bằng không ngày mai dậy không nổi để đi làm, sẽ bị Tạ Lăng anh ta chiếm thế thượng phong!”

Hần vui vẻ cọ cọ mặt vào tóc Từ Hi “Ừm! Chúng ta cùng nhau ngủ đi!”

“Tôi ngủ không được nữa, ra ngoài một chút!” Y mắt tự nhiên nhắm hần ra khỏi người mình, đi tới ghế trên bàn làm việc lấy đi chiếc áo khoác mình gần thường treo lên trên đấy.

Tạ Giang đi theo sau nắm lại tay Từ Hi “Em muốn đi đâu?”

“Xuống phòng bếp tìm chút gì ăn, tôi đói rồi!”

“Vậy cùng đi! Anh cũng đói!”

Hần cầm chặt lấy tay y không một phút buông ra, hạnh phúc đến quá bất ngờ nên hần sợ buông tay ra y sẽ biến mất hoặc trở mặt cự tuyệt hần một lần nữa.

Từ Hi không phản kháng, chỉ im lặng đi xuống phòng bếp cùng với cái nắm tay của Tạ Giang.

Từ Hi hâm lại mì tươi mà đầu bếp nấu sẵn để trong tủ lạnh, chia ra hai phần, mỗi người ngồi một đầu bàn im lặng ăn, thỉnh thoảng ánh mắt lơ lửng trên không trung vô tình chạm vào nhau.

“Em...”

“Anh...”

“Anh nói trước đi!”

“Không! Em nói trước đi!”

“Vì sao mấy tháng qua anh lại đối xử với tôi tốt như vậy! Tôi thực sự không xứng đáng mà!”

Hắn lảng tránh “Không phải vậy đâu! Em mau ăn đi, mì nở cả rồi!”

Từ Hi bướng bỉnh tìm kiếm câu trả lời “Nói cho tôi biết!”

Tạ Giang im lặng một lúc lâu, nhắc lên ánh mắt đang nhìn chăm chăm xuống bàn, hắn chậm rãi nói mấy chữ “Vì anh yêu em!”

Gương mặt Từ Hi từ từ ửng hồng, y không nói nữa, cúi đầu chuyên tâm ăn mì của mình.

Tạ Giang thấy vậy liền châm chọc “Em còn muốn nghe chuyện gì nữa không?”

Bất chước bộ dáng ban nãy của hắn, Từ Hi giả vờ ho vài tiếng “Anh... Anh mau ăn đi! Mì nở cả rồi!”

53. Chương 53

“Anh xin lỗi! Hôm nay anh có việc bận, có lẽ lại phải về trễ, em ngủ trước đi! Tạm biệt!”

“Ừm! Em biết rồi!”

Lại một lần nữa nghe thấy câu nói ấy, Từ Hi chán nản gấp lại cuốn sách đặt lên tủ đầu giường, đắp chăn qua đầu muốn ngủ một giấc dài, nhưng nằm mãi chẳng ngủ được.

Tạ Giang mệt mỏi ngồi ở phòng làm việc thở dài hai tay dùng lực xoa xoa huyệt thái dương, gần như toàn bộ mọi chuyện hắn có thể xử lý nhanh gọn, nhưng vẫn có một số chuyện...

“Tiểu Giang, không phải ông nội không biết quan hệ giữa cháu và Hi nhi, chỉ là...” không ngờ tới người đàn ông ấy cũng có lúc ngập ngừng như vậy. Dừng lại một lúc ông tiếp tục nói “Cháu cũng biết gia đình ta chỉ có hai đứa là cháu và Tiểu Lăng, đáng tiếc đối với đứa trẻ kia ta lại không có chút hy vọng nào. Vậy nên ta mong cháu suy nghĩ lại. Sau này cháu sẽ làm chủ tất cả, và cũng chính là bộ mặt của Tạ gia chúng ta!”

Đây là ý gì?

Hắn không có trả lời, ông tuy không nói thẳng ra nhưng ý nghĩa trong lời nói kia bất kỳ ai cũng hiểu, ông nói hắn không thể cùng Từ Hi ở bên nhau, vậy còn ông thì sao?

Đúng vậy, ông nội hắn chính là con người ích kỷ như vậy, chỉ như thế mới làm lỡ hết tình yêu của mình, đừng nghĩ tất cả đều ngốc, Từ Hựu Thân còn không phải người mà ông thương sao, so với bà nội bị lạnh nhạt đến tội nghiệp kia... ông nội hắn làm sao xứng? Càng không xứng với ông nội của Từ Hi.

Hắn quyết định không nghe theo, bỏ hết suy nghĩ ra sau đầu, thay đổi quyết định ban đầu, hắn đứng dậy thật nhanh rời khỏi công ty quay về nhà.

Về tới nhà, phòng khách và toàn bộ căn nhà đều đã tắt đèn, chỉ còn ánh đèn mờ nhạt ở phòng ngủ là còn mở, thân ảnh nhỏ nằm trên giường cuộn tròn trong chăn, hướng lưng về cửa ra vào.

Hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật may mắn vì có y ở đây, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, đem toàn bộ tình yêu của mình bao trọn lấy người kia.

Hắn không nghĩ cậu còn thức mà quay lại, đôi mắt ban đầu là mờ dẫn nhìn hắn, cho tới khi nhận ra lập tức sáng rõ “Sao ban nãy anh nói sẽ không về?”

“Anh nhớ em!” Hắn hạnh phúc hôn nhẹ lên trán y, vị ngọt từ đáy lòng dâng trào.

“Ừm, em cũng vậy!”

Từ Hi cũng vòng tay ôm lấy thân thể cường tráng lại lớn hơn mình của Tạ Giang, đầu tựa vào ***g ngực hắn, nghe thấy được tiếng tim đập cuồng nhiệt, tiếng hít thở đều đặn của hắn mà yên tâm từ từ chìm vào giấc ngủ.

‘Không cần phải nói nhiều hay lặp đi lặp lại câu yêu kia, chỉ cần cảm nhận được nhau là đủ rồi.’

“Về việc ông nói cháu đã suy nghĩ chưa?”

“Cháu sẽ không buông tay em ấy!”

Tạ lão gia khẽ chau mày, ánh mắt nhìn hắn không mấy hài lòng “Vì sao?”

Tạ Giang không biết mình từ lúc nào biết cách đối người khác mỉm cười, vẫn giữ giọng nói bình ổn “Thứ lỗi cháu thất lễ, cháu và ông không giống nhau, ít nhất là phương diện tình cảm!”

“Cháu...”

“Ông nội, có thể để Tạ Lăng đến thay thế cháu, chỉ cần không chia cách cháu và Từ Hi là được!”

“Hi nhi là một đứa trẻ tốt nhưng như vậy có đáng hay không?”

Hắn đột nhiên cảm thấy nam nhân mà mình từng rất tôn kính và nể phục hiện tại cực kỳ đáng thương, người khác nhìn vào nói rằng ông ấy cái gì cũng có, chỉ người trong cuộc mới biết ông ấy nghèo đến nỗi không có được tình yêu.

“Ông có yêu bà nội của cháu không?”

“Ta...”

“Vậy ông đối với Từ gia gia?”

“Vốn không giống nhau!”

Tạ Giang bật cười “Có điểm nào khác biệt?”

Ông không nói nữa, chỉ im lặng nhìn vào tách cà phê trước mặt đang bốc khói nghi ngút, được rồi... là ông thua, trước đây vì Từ Hựu Thân mà thua một ván cờ thật lớn, hiện tại thua chính đứa cháu trai của mình.

“Ông nội, xin ông...”

“Ừm!”

Hắn không nghĩ đối phó với ông sẽ dễ dàng như thế nếu lần này không có ông nội của Từ Hi.

Đột nhiên Tạ Giang nghĩ tới một việc mà hắn chưa từng nghĩ tới, vừa đúng cơ hội lần này nói ra “Ông! Cháu còn một chuyện nữa!”

“Là chuyện gì, cháu cứ nói đi?” Công tác tư tưởng không thành công, ông ngoài chút thất vọng ra cũng không có ý gì khác nữa.

Tạ Giang hào hứng “Nếu cháu nói cháu muốn kết hôn?”

Tuy ngoài mặt vẫn là một nét điềm tĩnh bình thản nhưng mà trong lòng đã sớm bị dọa, đứa cháu ngốc này muốn kết hôn với nam nhân sao? Chuyện này ngay cả ông còn không dám, không phải lo sợ cổ phiếu công ty xuống giá mà ông lo cho đứa cháu này sẽ không chịu nổi con mắt nhìn kỳ quái của dư luận.

“Cháu nghĩ kỹ rồi sao?”

“Vâng! Chỉ có ở bên em ấy cháu mới có thể là cháu, vả lại đây là chuyện cả đời... làm sao có thể nói chơi!”

Ông không hiểu nổi lũ trẻ nghĩ gì, nếu chúng đã lớn như vậy rồi thì để chúng tự quyết định và chịu trách nhiệm việc làm của mình vậy. Biết đâu may mắn chúng sẽ hạnh phúc hơn những con người nhất gan không dám đối mặt như ông thì sao.

“Tuỳ cháu, nhưng việc công ty không được xao lãng!”

“Tuân mệnh!” Nói xong hắn và Tạ lão gia cùng lúc bật cười. Cũng đúng lúc đó, Tạ Lăng cùng với cha mình ngồi ở phòng họp trong công ty sắc mặt đại biến vô cùng khó coi.

“Cái thằng đó dựa vào đâu nhận hết cổ phần của cha!”

Tạ Lăng cũng tức giận nhưng đành nén xuống để khuyên nhủ cha mình “Cha, đừng tức giận, không cần những thứ này, chúng ta đem tiền tích lũy được đi gây dựng sự nghiệp mới có được không?”

“Gây dựng cái gì sự nghiệp mới! Ta không cam tâm, vì cái gì...” ông tức giận đến nổi tay đập mạnh vào tường, máu từ trong vết xước chậm chậm loang ra ngoài, Tạ Lăng đau lòng giữ lấy tay cha mình “Đừng! Cha... đừng như vậy...”

54. Chương 54

Hôm nay, từ sớm Từ Hi đã bị kéo ra khỏi giường, rõ ràng là cuối tuần tại sao Tạ Giang lại có tinh thần như vậy chứ.

Uể oải nhìn vào mình trong gương, đêm qua rõ ràng là cùng với hắn... cả đêm. Y uỷ khuất thở dài rồi đánh răng.

Ai ngờ lúc đang đánh răng, móng vuốt sắc lang lại tìm đến, khiến y suýt nữa sặc bọt kem đánh răng.

Tròn mắt quay lại nhìn hắn, Tạ Giang sắc mặt vô cùng tốt, còn nở một nụ cười rạng rỡ, đặt lên má y một cái hôn.

Cố gắng đánh răng nhanh nhất có thể, sau khi phun được hết mớ bọt kia ra mới yên tâm chống trả lại sắc lang đang ôm chặt lấy mình không buông kia.

“Anh hôm nay thật kỳ quái!”

Tạ Giang nhắm mắt lại, tựa cằm lên vai y, hít thở vài hơi mùi hương trên tóc y sau đó mới hài lòng mà nói “Hôm nay chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm đấy!”

Từ Hi thật không hiểu nổi, hắn cứ giấu giếm giếm thể này y làm sao biết được?

Nhìn ánh mắt nghi hoặc lại cực ngốc kia của ái nhân, hắn nhịn không được bật cười “Đừng nhìn anh như vậy, thực ra chuyện cũng không có gì to tát đâu. Nhanh thay một bộ y phục thật đẹp rồi cùng anh ra ngoài, anh sẽ cho em biết!”

Quả nhiên câu nói này càng khiến y thêm tò mò “Bây giờ nói luôn không được sao?”

“Hay là em không cần biết?” Hắn giả vờ mất hứng, nhưng tay vẫn ôm lấy vòng eo thon thon của y không rời.

Từ Hi nhe răng cười giải hoà, đẩy tay hắn ra “Chờ chút! Em xong ngay đây!”

Để lại mình hắn trong phòng vệ sinh còi khở. Được lắm tiểu đệ, vừa cạ tới cạ lui mấy cái liền ngẩng đầu sao... Hắn thực sự hết cách với chính mình rồi.

Cả hai rất nhanh đều chuẩn bị xong, mặc dù Tạ Giang còn phải thêm một bước phụ là giải quyết nhu cầu không đúng lúc, họ vẫn rời nhà đúng như dự tính của hắn.

“Em muốn ăn gì?”

“Ăn sáng!”

“Sao lại trả lời cho có lệ như vậy!” Hắn chau mày nhìn sang y đang vẫn còn ngái ngủ.

Từ Hi thực sự rất mệt vì phải dậy sớm, không có tâm tư nhiều lời “Anh chọn đi!”

Hắn thật mất hứng rồi đấy, tại sao y lại thờ ơ như vậy chứ “Em mệt lắm à?”

Đúng lúc này, đôi mắt đang mơ màng của y lập tức trừng to hướng hẳn như muốn ăn tươi hẳn “Còn không phải tại anh đêm qua sao ...”

Tạ Giang cảm thấy áy náy, đành cười trừ “Ừm, vậy chúng ta đi ăn chút điểm tâm ở nhà hàng mới mở gần công ty nha!”

Y hừ một tiếng, không quan tâm nữa, tiếp tục nhắm mắt tựa đầu vào ghế mà ngủ tiếp.

Hết cách rồi, hẳn còn dự định sẽ cùng y nói mấy chuyện lãng mạn một chút, chuẩn bị cho lát nữa...

Xe dừng, Tạ Giang ôn nhu chồm sang bên cạnh hôn tỉnh người đang ngủ kia “Dậy nào, ta tới nơi rồi!” Y giật mình mở mắt, ngồi một lát, vươn hai tay cho giãn gân cốt mới ngáp một tiếng “Được rồi! Đường như năng lượng đã đủ rồi!”

Hắc tuyến trên mặt hẳn xuất hiện ngày một dày đặc, tại sao y ngày thường tâm lý như vậy, tự dừng tới hôm nay lại lơ ngơ thế này, thật chẳng hiểu tâm ý hẳn tí nào.

Bỏ đi, hẳn vẫn là đưa tay giúp y mở cửa xe “Em xuống đi!”

Chờ Từ Hi ra khỏi xe rồi hẳn mới ngồi ngay ngắn lại, đưa tay tới ngăn nhỏ trước mặt lấy ra cái hộp gỗ nhỏ, cầm nó trong tay mà lòng ngọt ngào không tả nổi.

“Anh còn chưa xuống xe, em đói rồi!”

“A, anh xuống ngay đây!” Suýt nữa bị phát hiện rồi.

Bữa sáng cứ như vậy trôi qua, tuy nhiên Từ Hi dường như nhận thấy được khác biệt trong thái độ của Tạ Giang.

“Hôm nay anh rất kỳ quái!”

Hắn nghiêm túc nhai thức ăn trong miệng, chờ tới khi nuốt xuống rồi mới nhìn thẳng vào y “Kỳ quái sao?”

Hình như bình thường lại rồi, y lắc đầu “Ừm. Không có gì!”

“Vậy ăn xong em muốn đi đâu tiếp theo?”

“Không phải về nhà sao?”

Hắn không nói gì nữa, từ trong ví lấy ra chiếc thẻ tín dụng bạch kim đưa cho anh chàng phục vụ. Lúc đưa tay vào túi áo còn chạm trúng chiếc hộp gỗ kia, khoé môi nhin không được mà nhếch lên.

“Có việc gì vui sao?” Từ Hi tò mò hỏi.

Hắn nắm tay y đang đặt ở trên bàn, nụ cười càng trở nên ngọt ngào hơn “Anh muốn cùng em tới khu vui chơi!”

“Được!”

“Hôm nay là cuối tuần, vì sao khu vui chơi này lại vắng vẻ tới vậy, chỉ có vài ba người, còn có vẻ như là họ rất gấp.”

Y kéo kéo tay hẳn, thì thầm “Hôm nay...”

“Trời rất đẹp!” Tạ Giang cao hứng gật gù cảm thán.

Từ Hi thở dài, từ sớm y đã cảm nhận được điều gì đó không đúng, nhưng lại không biết có cái gì không đúng.

Đi được vài bước, y dừng lại, phát hiện ra trong lúc suy nghĩ miên man mình đã bỏ xa người kia.

Quay đầu lại, y ngăn người...

Tạ Giang từ lúc nào đã đứng giữa một đám người xếp thành hình trái tim, phía trước mặt bọn họ còn hoa hồng rải thành hình trái tim cực lớn. Ở giữa bệ phun nước, bức tượng thiên nga trắng được thay bằng tượng thần tình ái từ lúc nào.

Trong khi y còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hấn đã tiến tới trước y, khụy một bên chân xuống, bàn tay lớn ôn nhu nắm lấy tay y, đặt lên đó một nụ hôn. Từ Hi nhìn hấn rồi nhìn đám người đang hò reo kia, y tự cảm nhận được mặt mình đang nóng dần lên, hấn đang làm gì vậy chứ ...

“Từ Hi, chúng ta đã quen biết nhau rất lâu rồi, anh biết đã từng có lúc mình không biết trân trọng em, khiến cho em nhiều lần chịu tổn thương ...” nói tới đây, hấn dừng lại một chút, hít một hơi thật sâu giống như lấy dũng khí để nói tiếp “Nhưng hiện tại, anh đã biết người mà anh cần rốt cục là ai rồi, anh không dám hứa sẽ luôn làm em cười, nhưng anh hứa rằng thậm chí khi em khóc, cũng sẽ là khóc trong hạnh phúc, anh yêu em. Anh – Tạ Giang, hôm nay anh đột nhiên nói nhiều như vậy chỉ là đơn giản muốn hỏi em một câu ‘ Gả cho anh có được không?’ ”

Dứt lời, hấn từ trong túi áo lấy ra chiếc hộp gỗ hình vuông, viền bên ngoài còn đính thạch anh tinh xảo. Bên trong chiếc hộp là chiếc nhẫn bạch kim đơn giản đến không thể đơn giản hơn, điểm nhấn duy nhất ở giữa là một trái tim vô cùng nhỏ màu đỏ lấp lánh.

Đoàn người ở gần đó không còn reo hò loạn lên nữa mà đồng thanh nói câu “Gả cho anh ấy đi!” Càng khiến y ngỡ ngàng.

Từ Hi không nói nên lời, chỉ biết liên tục gật đầu, bàn tay còn lại không bị hấn nắm lấy luống cuống che miệng, y sợ mình sẽ khóc ngay lúc này mất.

Tạ Giang mỉm cười, chính mình đem nhẫn đeo lên ngón vô danh trên tay Từ Hi, một lần nữa đặt lên trên chiếc nhẫn ấy nụ hôn ngọt ngào, đây là hấn đã đánh dấu sở hữu, không ai có thể cướp đi y, y cũng mất đi quyền rời khỏi hấn.

Cho tới khi ngồi lại vào xe, hôn Từ Hi còn lơ lửng trên mây, y quá đổi bất ngờ, nghi hoặc đây có phải hay không là mơ.

Cầu hôn xong, thái độ của Tạ Giang cũng không quá thay đổi, hấn lấy trong túi giấy để ở ghế sau ra một chiếc hộp gỗ khác giống hệt cái ban nãy.

“Giúp anh đeo nó!”

“Đ... Được!” Y ngập ngừng, giúp hấn đeo lên chiếc nhẫn có kiểu dáng giống hệt cái mình đang đeo trên ngón vô danh kia.

“Anh tại sao lại mua loại nhẫn đơn giản như vậy?”

Tại sao trong những lúc lãng mạn như vậy y lại hỏi mấy câu vô nghĩa thế này.

Hấn quay đầu nhìn y “Em không thích?”

Từ Hi vội bào chữa “Không phải không phải! Chỉ là thấy kỳ quái, rõ ràng sở thích của anh là những vật cầu kỳ mà à ừ thì...!”

Tạ Giang phì cười, trán tựa vào trán y, hai chóp mũi chạm vào nhau, hấn khẽ nói “Anh cũng biết em không thích món đồ cầu kỳ!”

“Ừm, nhưng mà nhìn nó ...” ‘giống nhẫn đồ chơi của mấy cô cậu học sinh cao trung:(((‘

“Em thấy nó thật không có giá trị chứ gì?!”

Bị nhìn trúng rồi, y cười hề hề không biết giải thích thế nào.

“Trái tim màu đỏ ở giữa, là kim cương nam phi, ông nội vừa mua từ buổi đấu giá tháng trước... anh đã mượn dùng ...”

Từ Hi nhin không được bật cười “Giảo hoạt!!!”

Chờ tới khi Tạ đại lão gia phát hiện mất đi viên đá quý ấy thì đã muộn, chỉ còn biết thở dài... rõ ràng ông mua nó để tặng cho lão Từ!!!

Tạ Giang đắc ý nhìn qua gương chiếu hậu, trực tiếp nhìn tới chỗ y “Em phải nhớ rõ ngày hôm nay, ngày mà em đã chính thức gả cho anh!”

“Tại sao chứ, em rõ ràng chưa cùng anh đi đăng ký kết hôn cùng với anh, hiện tại đối ý còn kịp!” Từ Hi bấu môi khinh thường đáp trả.

Hắn còn định nói gì nữa nhưng điện thoại reo lên.

Nghe xong sắc mặt liền nghiêm túc hơn mấy phần “Thân ái, anh đưa em về trước! Công ty còn một số chuyện...”

“Cố lên, làm việc chăm chỉ đem thật nhiều tiền về cho em là được!”

Hắn giật mình “Rõ ràng vài ngày trước em còn rất ngoan mà!”

“Vì anh lúc này vừa cầu hôn em!”

Được rồi, hắn thua rồi, nhưng mà lần này thua tâm phục khẩu phục, thua trong hạnh phúc.

-HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-cua-chung-ta>